

Černý Lord,
nekomerční umělecký server uvádí:

Když v nebi nechťej anděla

Sborník povídek žánrů fantasy, sci-fi, horor a ostatní; hudební kompilace
metalových a rockových skupin (přiložený CD-ROM disk)

fRaNz

Issara

Jana Dvořáčková

Kristýna „Jara Row“

Benediktová

Lord Hovnocuc

Lord Kopromaster the Great

Tomáš Breuer

Přiložené CD: Kompilace amatérských
skupin Kremulátor / Necrofiles

Černý Lord
Literární server

Fantasy - sci-fi - horor
<http://www.cernylord.cz>

21/5/03

Černý Lord
Literární server

Fantasy - sci-fi - horror
<http://www.cernylord.cz>

2/15A
8/3

Černý Lord – Když v nebi nechtěj anděla (sborník povídek, hudební kompilace)

Copyright © 2003–2009 under free ZOA license:

fRaNz

Issara

Jana Dvořáčková

Kristýna „Jara Row“ Benediktová

Lord Hovnocuc

Lord Kopromaster the Great

Tomáš Breuer

Copyright © 2005 – Compilation Cover by Lord Kopromaster the Great

Copyright © 2009 – Illustrations + Cover by Kristýna „Jara Row“ Benediktová (<http://poison-poppys.mysteria.cz>)

Copyright © 2009 – Edition by Petr Hyťha, DiS.

Copyright © 2009 – Linguistic Revision by Kristýna Benediktová

<http://www.cernylord.cz>

<http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003>

ISBN 978-80-254-5414-5

Obsah

Obsah.....	5
fRaNz – Když v nebi nechtěj anděla.....	7
Issara – Uvidíme se v pekle.....	13
Tomáš Breuer – Šaty bez ramínek	22
Kristýna „Jara Row“ Benediktová – Zbytečná válka.....	27
Lord Hovnocuc – Pohádka o obsraném Albertovi aneb Honsa málem koprokrálem.....	43
Lord Kopromaster the Great – Cesta do pekel.....	49
Kristýna „Jara Row“ Benediktová – Variace na postmoderní téma	52
Jana Dvořáčková – Šelmička	62
Kristýna „Jara Row“ Benediktová – Správná volba	66
Jana Dvořáčková – Dětský sen.....	72

fRaNz – Když v nebi nechtěj anděla...

I sedmého dne se Bůh jal po odvedené práci odpočívati.

„Ale nejspíš jsem si měl udělat delší dovolenou,“ pravil seschlý mužík melodickým hlasem a zamyšleně si rukou projel bílý plnovous.

Dívka před ním klopila hlavu a špičkou nohy stydlivě muchlovala běloskvoucí písek.

Tu a tam škytla.

„Tak mi pověz, co s tebou mám dělat?“

Pokrčila útlými ramínky.

„To, že jsi se nikdy nenaučila pořádně létat, bych klidně přešel mlčením. Ale že se mi tu opiješ a pak narazíš do jabloně, nad tím už nemůžu jen tak přivřít oči! Vždyť...“

-škyt-

„...chudák had ještě teď přemýšlí, co ho sestřelilo.“

Krásnou poletuchu nenapadla vhodná slova, a tak opět povytáhla ramena a nechala je klesnout zpět.

„Což mi připomíná, že si nepamatuji, že bych tu nějakého plaza vůbec měl! Musím to skočit prověřit,“ staříkova dlaň opustila plnovous.

Dívka pozorovala, jak Bůh povyskočil a pod sedinkou se mu zhmotnil obláček. Za pár okamžiků už byl v trapu. Z dálky však zaslechla slábnoucí hlas: „Do odvolání máš pádák!“

Byla ráda, že na koberečku u šéfa to celkem obstojně ustála, jenže vzápětí ztratila půdu pod nohama.

Padala celkem dlouho.

Vlastně skoro celou věčnost. Alespoň měla čas přemýšlet.

O sobě, o Bohu, o tom chutném nápoji s bublinkami a o...

...o tom hnědém, malém políčku, které se přibližovalo a kladlo stále tvrdší a naléhavější otázky.

BUM!

„Asi jsem usnula,“ zamumlala a otočila se na druhý bok. Zamlaskala.

„Ale už by mi mohli dát ti malí protivové pokoj, fakt!“ paží neurčitě zamávala nad hlavou. Jenže pidižvíci dál tančili čardáš na střepech kdesi v její hlavě.

Otevřela oči a vykřikla.

Ostatně kdo by nevykřikl, kdyby se nad ním skláněla lebka. Tedy, snažila se sklánět, což i tak je na lebku docela výkon. Zvláště když se na vás ještě pokouší vědoucně civět.

„Kdo si?“ pípla a zvedla se na lokty.

Lebka povytáhla imaginární obočí a pravila suchým hlasem: „Ty mě neznáš?“

Zavrtěla hlavou, neznala. Tam nahoře to byla jen samá hlína, sem tam nějaké to žebro.

Lebka se usmála (v rámci možností, samozřejmě, lebky se gebí pořád).

„Jsem Montgomery, jméno už jsem zapomněl, ale říkej mi klidně Monty – ty jsi tady nová, že?“

Kývla hlavou, ale hned si uvědomila, že udělala největší chybu svého, teď již pozemského, žití. Trpaslíci z čardáše plynule přešli na dupák. V dřevácích.

„A odkud jsi sem přišla?“ otázala se lebka.

Dívka povytáhla obočí.

Monty si povzdychl: „Chápeš, sever, východ, z daleka nebo z blízka? Každý odněkud přijde. To se tak dělá, že jdeš odněkud někam.“

Dívce se na třetí pokus podařilo postavit.

„Ale já v životě nechodila.“

Monty se zasmál smíchem připomínajícím nenaladěné dudy.

„Jasně, ty jsi sem jen tak spadla z nebe, že?“

„Takže ty mě znáš?“ nebeské odpadlici se evidentně ulevilo.

Lebka našpulila neexistující ústa.

A pak jí odpadla spodní čelist.

„Hmpf – hmhmhm – pff hf,“ poskakovala ve vzduchu jako zblázněný hopík.

Jenže dívka si jí nevšímal, neboť byla plně zaujata studováním na první pohled docela výrazného vyklenutí svého hrudníku.

„To mi asi dal Bůh na ochranu před tím pádem, koneckonců, vždycky mu záleželo na všech,“ usmála se.

Monty přestal poskakovat jak nadržžený kamzík, zastavil se ve vzduchu a přemýšlel. Poté očima zaměřil dívčinu holeň a přeštil ji temenem své nablýskané kostlivosti.

„To bolelo, víš?“ kopla ho na oplátku dívka.

Naštěstí se zastavil o nedaleký strom.

„Hmpf,“ odfrkl si napůl (víc stejně nemohl) a jako roz dováděný pes začal šťouchat do zablácené čelisti pozůstatky nosu.

Po pár minutách vyplněných mnoha dalšími pokusy konečně ta nána pochopila, co po ní chce, a Monty mohl zase promluvit: „Co si o sobě vůbec myslíš? Seš zlá mrcha, abys věděla, jednoho takhle trápit. Tohle se mi stalo poprvé a já to...“

Čelist opět opustila své stanoviště.

Monty ještě chvíli nesrozumitelně spílal, ale pak dospěl k závěru, že to stejně nemá žádný význam, když mu ta podivná cizinka nerozumí, tudíž se jí kajícně začal třít o nohu.

-klap-

Kosti se spojily a lebka, teď už celistvá a planoucí odloženou pomstou, odskočila jak čertík v krabínce.

„Neboj se mě,“ řekla ta dívka, ale Monty ucouvl ještě o pár poletů.

„Jsem seraf, abys věděl.“

„Jo-ó?“ protáhl pochybovačně vršek skeletu.

„To teda jsem, abys věděl!“ našpulil seraf-dívka trucovitě rtíky.

„A kde máš teda křídla, hm? A proč máš vepředu ty měchy? Hm?“

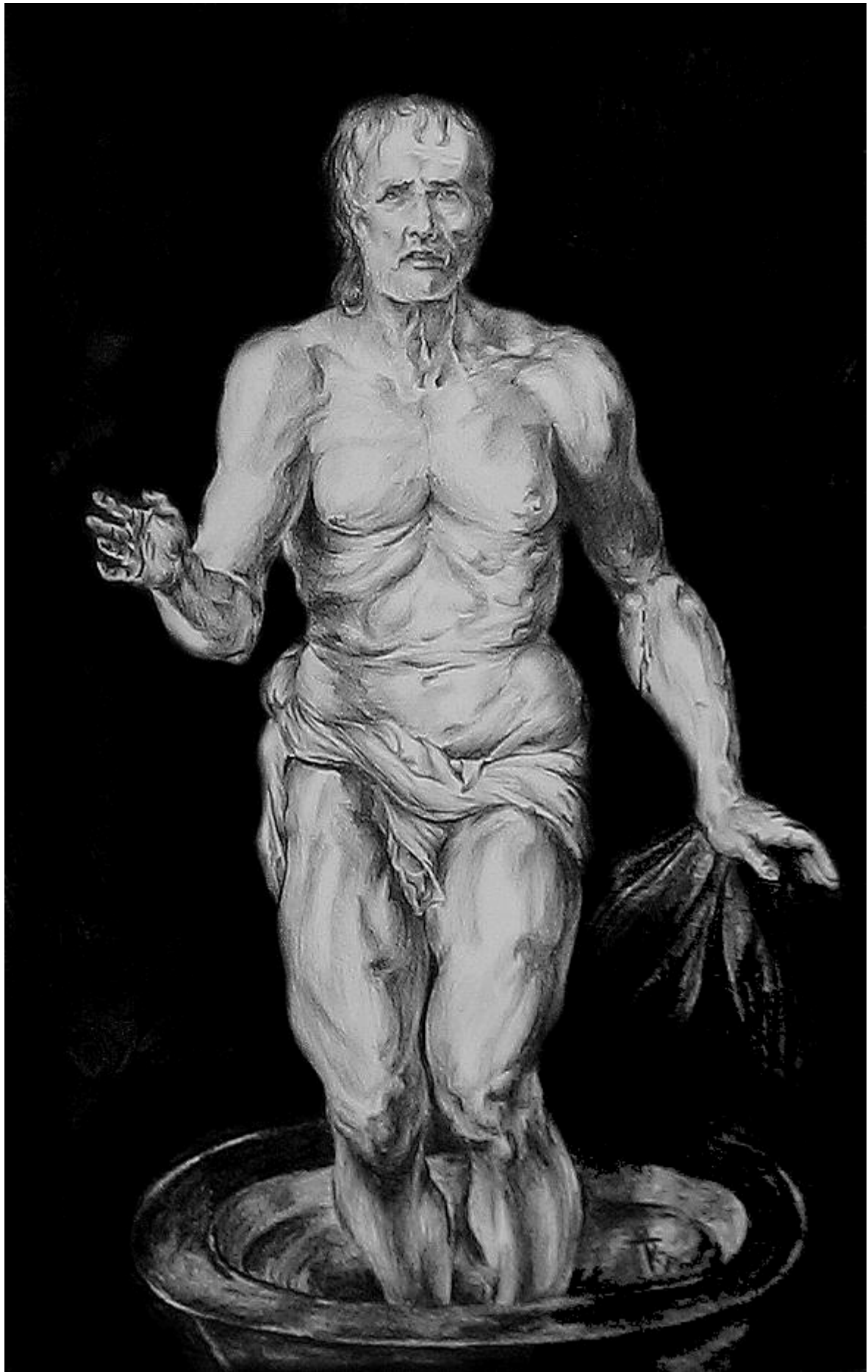
„Křídla mi vzal Bůh, když mě...“ na chvíli se zarazila.

„...když mě ‚poslal‘ sem. A tohle,“ zamyšleně si pohladila měchy dlaněmi a zkoumavě je potěžkala, až Monty vypouklil oči a bezděky zacvakal čelistmi.

„Tohle jsem dostala do vínku, aby to ztlumilo můj pád. To mi dal Bůh, abys věděl,“ odsekla.

„To určitě. Dal ti to Bůh, ale povím ti, že by ženský u nás ve městě za takovej vercajk daly nevím co. Ale možná máš pravdu, jsou boží!“ nadhodil Monty.

„Tak pojď, jestli chceš. Ukážu ti město.“ Dodal smířlivě.

Krajina byla dosti nudná, ale Serafíně (Montymu chvíli trvalo, než natloukl dívce do hlavy, že tady opravdu unisexuálním přístupem nic nezíská a že mu ještě za tohle jméno bude vděčná) připadala jako osmý div nebe, ehm, tedy světa.

Co chvíli se ptala ne kdejakého ptáka a ptákovinu, ale Monty, kterému se v hlavě rodil plán, jí na vše trpělivě odpovídal.

POZNEJTE ANDĚLSKÉ ROZKOŠE A VZNESTE SE DO NEBESKÝCH VÝŠIN!

Monty poodletěl a kritickým očním důlkem sjel nový poutač. Tu holku mu z nebe asi přeci jen seslal Bůh. I když byl od přírody ateistou (jako lebka nemáte moc důvodů věřit v ovouseného třasořitku), pronesl teď cosi jako poděkování nebesům. Jeho bordel upadal a najednou bum, takové terno.

Mnul by si ruce blahem, kdyby mohl. Ale nemohl.

Větší a prostší naivku ještě neviděl. Zavedl ji do vrchního pokoje, do toho luxusního apartmá, které disponovalo dokonce i žlabem na chcanky, a řekl jí, že tu může pobývat, ale když ji navštíví nějaký muž, musí udělat vše, o co si řekne. Nepřišlo ani slůvko odporu, náznak nedůvěry, a Montymu se dokonce zdálo, že ta husička vážně neví, o co běží.

Zdálo se, že ji udivuje vlastní tělo, ale jaké tělo!

Lepší pošušňáníčko si nedokázal představit ani při pomyslení, že by snad jednou skončil v nějakém hromadném hrobě!

A za pět minut otvírá.

Třikrát sláva Serafíně!

Serafíně sedící na posteli. Serafíně stále ještě zkoumající záhadu nabobtnalé hrudi. Serafíně zkoumající dosti zaujatě a velmi fyzicky.

Ani nepostřehla, že se otevřely dveře.

„Brej, slečinko,“ zahromovalo chlapisko a snažilo se protlačit ramena pažením dveří.

Serafína odtrhla oči od svých předností a přejela hromotluka zvědavým pohledem.

„Jsem nějaký Grom, barbar Grom,“ představil se přichozí a odložil obouruční sekeru na toaletní stolek u postele.

„Grom,“ mlaskla dívka zálibně. To slovo jí na tváři vykouzlilo úsměv.

„Líbí se mi, jak to zní,“ zatrylovala. „Já jsem prý Serafína.“

Barbarovo obočí se spojilo nad kořenem nosu.

„Sera-fí-na,“ zopakoval poněkud těžkopádně a rozvalil se na postel.

„Mám prý udělat vše, co řeknete, vy návštěvo,“ řekla a mírně se zhoupla v kolenou při pukrlátku, které rozpoutalo vlnobití předních partií.

Grom polkl.

„Tak, co pro vás můžu udělat?“ zeptal se anděl nevinně.

„Při posledním loupežným nájezdu mi nějak ztuhla záda, potřebovalo by to trochu rozhejbat,“ rádoby šibalsky mrklo na dívku to chlapisko a párkrát se popleskalo po stehnech. Pak naznačilo rukou ordinérní gesto (ano, to se skoro zavřenou pěstí) nahoru a dolů.

Ale Serafína ani nemrkla. Jednak se jí mrknout nechtělo a pak také nevěděla, co to znamená.

„Rozumím, chtělo by to trochu rozhýbat,“ řekla sladce.

„Ale na to si budu muset trochu odložit,“ a už si stahovala tu protivnou košilku, co ji měla od Montyho.

Barbar Grom se uvelebil ještě pohodlněji a s rukama založenýma za hlavou pozoroval klesající negližé.

Ta holka se s tím nemazala, to musel uznat, žádný takový to nakrucování a pomrkávání, hezky košilku dolů a bez reptání. V hloubi duše cítil, že tak nějak by to dívky měly dělat i v jeho rodné jeskyni.

Bože, to je tělo, pomyslel si. Víc už ale nestihl, neboť na něj serafín Serafína skočila a s nečekanou silou ho obrátila na břicho. Přitiskla se zády a na rozložené plece a zaklesla se pažemi za končetiny, které svou stavbou připomínaly pytle plné míčů na basket.

Ale sto třicet kilo živé váhy jí zjevně nedělalo nejmenší starosti, protože si v předklonu s ohromeným a překvapeným nájezdníkem ještě párkrát povyskočila.

LUP!

„Rozhýbáno?“

Grom zkusmo protočil prackami.

„Jo,“ rozveselil se.

„Čekal jsem sice něco jiného, i když Monty říkal, že jste jinší druh, spešl zbožíčko, říkal mi, ale madam, tohlencto stálo za každéj penák!“

Serafína se rozzářila, u nich nahoře se říkalo, že dole na zemi je to nějaká sodovská komora a že se tam dějí hrozitánské věci, přitom tu na ni všichni byli milí a hodní.

Monty viděl vycházet nad míru šťastného Groma, a tak přidal na reklamě. Což se zjevně vyplatilo, protože fronta se kroutila až za roh ulice.

V mozkovně se mu odrážely propočty, a přestože se snažil držet při zdi, vycházelo mu, že kdyby zaplatila jen půlka těch lidí, zbyde mu dost i na to nové sádrové tělo, co viděl odlévat v apatyce.

Dalším kunšaftem byl chlapík bez oka.

Nezdržoval se ani pozdravem a sotva za ním zapadly dveře, měl kalhoty dole.

„Nejste nemocný?“ vyhrkla Serafína při pohledu na odhalenou část.

„Vo tom bych mušel vědít, pusino,“ zakrákoral muž a přitáhl si paní pokoje blíž.

„Tak proč tam máte ten divný výrusek?“

„Ten je tam od toho, aby sis měla s čím hrát, prdelko. Nedělej na mě lolitku, nejsem tu na kecání,“ při poslední slabice ukápla bezočkoví z pusy slina, která málem rozleptala parkety.

„A co tedy mám dělat, pane?“

„Jen si ho vezmi hezky do ruky, táák, to je ono, a nešetři ho,“ sípal muž a pozoroval, jak jsou jeho povely plněny.

„A teď to hezky rozjed'! Neviděl ženskou od bitvy v Skoroprázdném údolí, tak se neupejpej. Třeba mi ho urvi, ale prosím tě, chvátej.“

Škub.

Páska přes oko byla promáčená od slz.

Montymu poklesla čelist a zástup čekatelů se rozprchl jako mávnutím kouzelného proutku.

„Ale vždyť jsem dělala všechno, co mi řekli!“ Hájila se Serafína a plačtivě hleděla na lebku choulící se mezi listy vysokého jilmu, kam ji (po hodně velké přestávce, dvou špupek nití a hodině u doktora Řezníčka) vrhnul nasupený novopečený eunuch.

Monty mlčel.

„Nemůžeš se na mě hněvat za to, že jsem tě poslouchala, to není správné!“ Fňukla a opřela se o strom.

Monty věděl, že to byla především jeho chyba, proto pravil: „Je ti, doufám, jasný, že už jsem v tomhle městě odepsaná kost!“

Dívka kývla, u nohou jí začala klíčit rostlinka, které zřejmě zálivka ze slz anděla náramně svědčila.

„Můj skvěle zajetej byznys je v tahu, a teď neříkám, že je to jen tvoje chyba, ale...“

Rostlinka vykvetla.

„...ale,“ Monty se zarazil. V hlavě už se tísnily další cifry založené na cenách obilí a předpovědi velmi suchého léta.

„Ale rozhodl jsem se ti dát ještě jednu šanci!“

Issara – Uvidíme se v pekle

Hmmmm... jak lehké je vzpomenout si na to, co nám neskutečně ublížilo a na to, nad čím jsme byli neskonale šťastni. Těžké je však opět zapomenout. Vzpomínky nás stále budou tížit a nevyženeme je z hlavy, natož ze srdce. Ať dělám co dělám, stále vzpomínám na ty časy, kdy jsme s těmito útekami začínali. Dnes jedeme po dlouhé době zpět, zpět do Paříže. Je rok... hmmmm... který vlastně? Po těch staletích již všechny roky splývají. Ach ano, už vím, je přesně rok 1889. Monsieur Eiffel právě dokončil svou věž. Avšak Pařížané ji nesnášejí. Nazývají ji ohavností, jizvou na krásné tváři svého města.

Jedeme Orient Expressem a Yurij se probouzí. Již je hluboká noc, tak roztahuje závesy našeho kupé. Měsíční světlo brouzdá po mých tvářích a já otevírám oči, ty vzápětí zasvítí. Yurij pozvolna přechází k loži, které se houpe v rytmu jedoucího vlaku. Posadí se na okraj postele a baví se se sametovými lemy mého prádla. Sundává podvazky a líbá mou kůži. Rozpálenou stejně jako kdysi. Kdokoli jiný, kdo by se laskal s mou kůží, uznal by, že je chladná a příliš bledá, Yurij a nám podobní však ne. Za těmi právě jedeme, vstříc přenádherné Paříži a noční zábavě, kterou skýtá, a rovněž kvůli boji. Tedy hlavně kvůli boji, tisícileté válce s těmi zblešenými potvory a lidmi jako je Van Helsing.

Gabriel Van Helsing... další z mužů mého života. Tsche! Sotva člověk. Vždyť se vídáme již po staletí. Zabil už tolik Yurijových předchůdců, ale mne, mne ne. Nevím proč, ale příležitostí měl již tisíce. Pokaždé jen poví: „Uvidíme se příště, Irsay.“ A pak, jednoduše zmizí. Rok co rok, den co den, staletí po staletích. Nechápu toho muže a nechápu ani jeho podstatu, chápu však jeho chtíč. Nepochybuji, že se s ním v blízkém čase potkám. Dokonce bych se nedivila, kdyby byl ve vlaku, dokonce v sousedním kupé, ale to bych vycítila. Až tak by mne neobalamutil.

Yurij mne s úsměvem přetáčí na záda, já však jen popudlivě syкну: „Jako by ti to za celý den nestačilo.“ Uraženě se obléká a odchází. Je to stále stejné s tímhle bohatýrem, stejně patetické a ubohé jako před lety. Opět zavírám krvelačné oči podobné očím šelmy a oddávám se slastnému odpočinku.

Mladý muž s ne příliš příjemným výrazem vychází z jednoho kupé. Rychlým pohybem upraví sako a zapaluje si doutník. Průvodčí k němu přechází a napomíná jej.

„Pane, prosím, zde se nekouří. Musíte si přejít buď do jednoho z kuřáckých vagónů, nebo do vyhlídkového vagónu,“ mluví k němu zdvořile, avšak důrazně. Muž se však prudce otočil, až průvodčí ustoupil. Mladý, vysoký a našťvaný Rus něco zavrčel a odešel do zadního vagonu, kde si sedl a ovíván průvanem jedoucího vlaku, dál kouřil svůj doutník. Seděl tam ve světlém obleku, který mírně splýval s jeho bledou kůží. Něco si pro sebe mumlal a vstal. Přesl ke konci vagonu a stál, dívaje se na ubíhající cestu. Nevěděl, že přesně nad jeho hlavou stojí jiný muž, zahalený do černého pláště, sledující totéž. Ten si povzdychl a seskočil dolů, přitom srazil onoho velkého Rusa. Mladík se chtěl zpět zvednout, ale byl v mžiku připoután ke kovovým nosníkům střechy a onen zahalený mu dřepěl na hrudi. Rus tedy prozatím zanechal tohoto nesmyslného počínání a se silným sykavým akcentem uraženě promluvil.

„Van Helsing, jaké překvapení! Nečekali my vás zrovna tu a teď.“ Jeho lámaná mluva zřejmě pobavila zahaleného, ale jelikož byla jeho totožnost prozrazena, sejmul ze své tváře šátek, jež ho chránil, nechal prokouknout tmavé oči a zjizvenou tvář.

„Yuri... tak kdepak je Irsay? Spí?“ zeptal se jej posměšně a klobouk, který mu spočíval na hlavě, mírně posunul dozadu. Yurij přivřel oči a svou mysl promluvil k oné zmiňované.

Irsay! zaznělo v myšlenkách mladé dívky ležící na posteli v krajkovém prádle a negližé. Pomalu se posadila a nenuceně oblékla tmavé jednoduché šaty splývající až k zemi, zdůrazňující její ladné křivky. Upravila se a příkrášlila svůj vzhled. Zapálila si cigaretu do dlouhého nástavce a pomalu vyšla z kupé. Došla do zadního vagonu, kde spatřila onu scénu, pro ni již notnou chvíli připravenou.

Yurij ležel připoután na zemi a na něm dřepěl jiný muž. Dívka jej poznala okamžitě.

„Dobrý večer, Gabrieli,“ promluvila tiše. Posadila se na polstrovanou lavičku a pokračovala svou cigaretu. Přehodila nohu přes nohu, načež byly ony dlouhé a štíhlé nohy odhaleny vysokým rozparkem.

„Irsay, hezké šaty. Nečekal jsem, že přijdeš,“ prohodil muž ironicky.

„Jsem rád velmi, že dobře bavíte se, vy dva, ale pustit mohl byste mně a bojovat bychom mohli my dva,“ odsekl Yurij.

Nad jeho protesty se opravdu musím jen lehce pousmát. Do popelníku spustím cigaretu a dál si pohrávám s jejím nadstavcem. Vlak začal zpomalovat a nedaleko zazněly čísi hlasy a kroky, což zapříčinilo mé nervózní ohlédnutí.

„Myslím, že to budete muset nechat na jindy. Přicházejí,“ upozornila jsem je tiše. Ladně vstávám, vítr pročechrá mé vlasy a lem mé sukně. Nehodlala jsem registrovat smrtelné nebezpečí v podobě lovce všeho zlého, rovněž jsem se nezabývala tím, že můj společník je připoután a leží na zemi.

„Irsay!“ křikl na mě.

Otočila jsem se na něj a s úsměvem k němu promluvila: „Myslím, že si poradíš, ne, drahý?“ Svým pohledem jsem zabrouzdala i k Van Helsingovi, který se na moment příliš zadíval, a to pro něj byla osudná chyba. Yurij, na kterém stále dřepěl, se obrovskou silou vzedmul a vytrhl z pout. Odhodil ho na stranu, ale to už mne nezajímalo. Míjela jsem se s lidmi na chodbách a mé oči svítily. Vyhlížela jsem si nové oběti. Nové mladé muže, protože Rusův osud byl zpečetěn. Vím to. Už žil příliš dlouho, a také příliš dlouho odolával Van Helsingovým útokům. Ale přece jen ve mně stále hloubá červík s otázkou: Co když? Nyní jsem mu přeci nepomohla, co když se bude chtít pomstít, pokud mu unikne? Avšak spoléhám na Gabrielovo umění.

V kupé jsem si lehla na otoman a sledovala, jak vlak pozvolna zastavoval. Čeká mne ještě jedna zastávka na hlavním nádraží a sbalena jsem již dlouho. Zavírám proto oči a na moment se nořím do krajiny snů...

* * *

Horoucí kotouč toho životadárného slunce pomalu, ale jistě zapadá za obzor a pod jeho rudým baldachýnem pozvolna přebírá vládu temná noc. Chladivá, tichá a hvězdami posetá obloha tíživě padá na krajinu a jen malá světélka měst a podél cest ukazují těm, kteří hledají nocleh a onu cestu, kam vlastně mají jít. Na moři vane klidný vánek a kýl lodi spokojeně proráží hladinu.

„Rychleji! Veslujte rychleji!“ ozve se hlas otrokáře a třesk biče, jež se hrozivě prohání nad hlavami otroků. Do noci zní ladná píseň převalujících se vln a buben, který určuje intenzitu veslování těch ubohých mužů. Nemohou si odpočinout, ani na chvíli nesmí přimhouřit oka, stihl by je bič jejich pána. Na přídi lodi stojí postava zahalená do pláště. Vítr si s ním pohrává a odhaluje tak dívčí siluetu. Strhává jí kápi z hlavy, vzdouvá její rusé vlasy a nutí ji zahalovat se víc a víc před jeho ostrou náručí.

„Princezno, neměla byste zde takto postávat, co kdyby vás smetla nějaká vlna,“ prohodí muž za dívčinými zády, ta se poplašeně otočí a ve svitu zapadajícího slunce a plápolajících pochodní zajiskří její bílý šat prošíváný zlatem. Šaty mají jednoduchý střih, ale jejich podoba znázorňuje ztělesnění samotné Isis.

„Pak věřím, že byste mi přispěchal na pomoc, kapitáne Senmute,“ usměje se na něj dívka. Kapitánova tvář se rovněž rozzáří úsměvem. Je to muž holohlavý a na sobě má pouze bederní roušku nebo suknici, tak jako každý jiný egyptský mladík. Svalnatá postava rýsující se v plápolajícím světle a jeho tvrdé rysy zajisté musely děvčeti padnout do oka.

„Vidím, že jste odložila paruku a konečně nechala vyniknout tu pravou krásu, ale snad by ji mohla dozdobit vaše ztracená koruna, princezno.“ Zpoza zad vytáhne lesklou zlatou obruč, na jejíž přední straně shlíží na zem zlatá kobra. Nasadí dívce obruč na hlavu a po této korunovaci je snad její obraz ještě božstější. „Ano, božská,“ pokloní se kapitán, princezna se však opět pouze pousměje.

„Vypil jste příliš mnoho vína, kapitáne, ale za svou korunu vám děkuji, smím vědět, kde jste ji našel?“

„V kabele jednoho otroka, má paní. Velice se za toto omlouvám, již byl potrestán, jak měl být. Jeho hlava nyní pluje jiným směrem než zbytek těla,“ promluví k ní omluvně s kamennou tváří. Obzor již potemněl, jen malé světlo jakoby nechtělo pohasnout.

„Děkuji, kapitáne. Ach... podívejte. Faroský maják je již na obzoru. Alexandrie je již blízko!“ promluví princezna potěšeně.

Kapitán přitaká a oba sledují plápolající ohně majáku. Princezna se mírně zachvěje a kapitán si toho všimne. Zabalí ji více do jejího pláště a přivine ji k sobě.

„Již zítra, má paní, již zítra, božská, budete večeřet s největšími pány Egyptské říše a ne s upatlanými námořníky. Budou vás bavit mlsnými řečmi a ne oplzlými vtipy a levnou zábavou, kterou naleznete zde. Bude vás obklopovat zlato, drahé látky či kovy, ne obyčejné dřevo.“

Mluví jakoby s největším zármutkem a ona sklání svou korunovanou hlavu na jeho hrud', přivírá oči a na její hedvábné tváři se zaleskne křišťálová slza.

„Ach, můj kapitáne, lépe mi bylo zde než s celou tou nádherou tam u dvora.“ Kapitán ji přivine více a již není pochyb, že tato cesta do krajín dalekých, zkrotla jejich vášnivá srdce a navěky je odevzdala tomu druhému. Alexandrie byla blízko, nebezpečně blízko...

* * *

Mé oči se opět otevrou a snad pouze jako náznak lítosti k prvnímu milovanému se v nich zjeví jako blesk na čistém nebi křišťálová slza. Tehdy jsem byla jedinkrát svobodná... za svého života. Pak přišla ta chvíle.

Poslední polibek, poslední společná noc s mým kapitánem a Alexandrie v celé své kráse vzala vše, co mohlo být. Za pár týdnů mne provdali a kapitán odjel na dalekou cestu z níž se nevrátil živý. Jeho věrní muži mi přinesli pouze dopis, ve kterém se svěřil se svou láskou. Můj muž, princ jakési země a můj bratranec, se nepotěšil z mého těla. Nechtěla jsem to dovolit a raději předstírala smrtelnou nemoc. Jednoho dne nakonec přišel můj kapitán a jako ve snu mne života zbavil. Pouhé dvě ranky na opálené kůži a věčný život mi spadl do klína. Bylo však nutné pohřbít královnu jak se sluší a patří.

Dodnes nevím, kdo zabránil mé mumifikaci, ale patří mu můj neskonalej dík. Probuzení v hrobce však nebylo to pravé ořechové. Mnoho sarkofágů, do kterých mne pohřbili, a všude ta tma, žádný prostor. Vězení, o jakém by se nikomu nemohlo snít ani v těch nejhorších nočních mýrách. Můj kapitán však přišel a zachránil mne před zešlením.

Roky plynuly a my se pod rouškou noci skrývali kdekoliv to bylo možné a užívali svého... neživota plnými doušky. Smrt však přišla podruhé a definitivně si vzala mého kapitána. A já zas zůstala sama.

Proboha, dost již vzpomínání. Z lehu se posadím a hledím na ubíhající krajinu. Nakonec přejdu k oknu a mírně je pootevřu. Lehký vánek začne proudit dovnitř a pročechrá závěsy, které se již tak houpají v rytmu vrubů na kolejích. Někdo otevírá kupé a tiše vklouzne dovnitř. Yuri to není, ten by mne hned začal proklínat za mou zradu. On už těmi dveřmi nevstoupí.

Muž, který právě vešel do kupé, za sebou urychleně zavírá. Usmívá se a na jeho tváři je patrný nový krvavý šrám. Dívka pokojně dál hledí z okna a vítr vzdouvá její rusé vlasy. Po chvíli muž v klobouku bere z postele přichystaný plášť a dává ho dívce kolem ramen. Vepředu jej připne sponou a uchopí ji jemně za paže. Dívka se téměř nehýbá a snad leckterý mistr boje by jí vyčítal to, že je k nepříteli otočená zády.

„Již brzy budeme na místě, Irsay,“ zašeptá muž těchto pár slov jako nejnežnější pohlázení pro její proradnou duši.

„Já vím, Gabrieli. Něco mi říká, že Yuriho již nemám čekat,“ usměje se dívka potutelně a mírně se opře o mužovo pevné tělo. Její hlava klesne na jeho rameno, oči však dál hledí z okna. Gabrielova tvář je rovněž rozjasněna úsměvem.

„Ne, Irsay. Jeho popel nyní poletuje nad Paříží.“

„Děkuji. A co bude teď, Gabrieli? Bude ten náš slavný souboj teď, nebo to necháme na jindy?“ zeptá se ho lhostejně a otočí se k němu, hledíc mu do očí v těsné blízkosti.

„Neděkuj... a souboj? Jindy, dnes máš příliš hezké šaty na to, aby se poškodily.“ Dívka sáhne na jeho zakrvácenou tvář a nechá na svém bělostném prstu ulpět krůpěj jeho krve. Přisune si prst k ústům a lačně ji slízne. Její oči nyní nejsou tak chladné, ale rudý nádech jim dodává snad hrůzostrašnost. Muž pozná její proměnu v lítou bestii, však setrvává klidný. Ona jej jen svůdně políbí na krvavý šrám.

„Nebud' tak sebejistý Gabrieli. Tvá krev je výjimečná a já si nenechám ujít žádné příležitosti. Samozřejmě v boji.“ Dívka mluví tiše a hledí mu přímo do očí, i když on je tak o hlavu vyšší. Gabriel se k ní sklání a snad by se mohlo zdát, že se jejich rty setkají, ale je to pouze klam. Pro dnešek, je to jen klam.

„Uvidíme se příště, Irsay,“ promluví tiše a dívka zavírá oči. On ji pouští a odchází, neslyšně, jako vždy.

„Ten aby nezmizel,“ proklínám jej ve svém nitru. Krvelačná bestie ve mně se klidní a oči získávají normální barvu. Vlak zastavuje a já se ocitám na nástupišti. Po chvíli nastupuji do kočáru a nechám se odvézt do nějakého slušného hotelu. Zde se převléknu do oblíbených temně rudých šatů s nápadným dekoltem a odhalenými zády, vlasy stáhnou do složitěho účesu a vyrážím za nočním vládcem tohoto města. Ohlásím se a po několika minutách jsem přijata. Jak jinak než vřele. Nic jiného by si ani nemohli dovolit. Jak důležité bylo, abych přišla a informovala se o nastávajících dnech, kolikrát mi to bylo kladeno na netlukoucí srdce a kolikrát jsem říkala, že je to zbytečné.

Samozřejmě, že jsem měla pravdu, nedověděla jsem se nic nového. Místo konání, den i čas jsem znala. Vše bylo tak předvídatelné, celá ta jejich slavná konference. Předvídatelné bylo i to, že se objeví Gabriel, a tak se také stalo.

Zabývala jsem se pečlivou manikúrou ve svém pokoji, právě v den konference. Na zakrváceném prostěradle ležel polomrtvý nahý mladík a já seděla v křesle s nohama na jeho zádech, oděna pouze do hotelového županu. V tom klepla okna ve vedlejším pokoji. Zbystřila

jsem a poslední nehtík zůstal nedopilován. Dveře vedoucí do onoho pokoje se pomalu otevíraly a dovnitř začalo svítit mírné denní světlo. Popudlivě jsem sykla a proti příchozímu Gabrielovi hodila pilník. Pak mé kroky směřovaly za velkou skříň, kde bylo přítmí.

„Omlouvám se Irsay, strhl jsem ti vedle závěsy,“ promluvil van Helsing klidně a snažil se vypáčit pilníčkem přibitý klobouk ze dveří.

„Dobrá trefa,“ poznamenal ještě a konečně zavřel dveře. V pokoji se opět rozhostila nádherná tma a já mohla vyjít ze svého úkrytu.

Gabriel měl nyní na sobě vcelku slušivý oblek. Kdyby postel nebyla zabraná tím polomrtvým hochem, dala by se možná i využít. Jeho pohledl padl na nahého mladíka a pak na mne, zahalenou jen v županu.

„O čem to mluvíš? Vždyť jsem minula! A to, co jsi provedl s těmi závěsy, se mi vůbec nelíbí, jak tam mám teď jít? Mohl jsi vejít dveřmi,“ odsekla jsem a přešla k němu, načež jsem si vzala pilníček, posadila se zpět na křeslo a nohy opět hodila na mladíkova záda. Van Helsing se posadil do křesla na druhé straně a pozoroval mne.

„Neruším snad?“

„Ale ne, jak bys mohl, ostatně přišel jsi jako obvykle,“ odpověděla jsem mu na jeho spíše řečnickou otázku se značnou ironií v hlase. Pousmál se a opět si mne zálibně prohlížel. Vstala jsem a zkontrolovala své dílo. Natáhla jsem pěstěné prsty jako dravá kočka a ve světle lamp se nehty nádherně zaleskly.

Přešla jsem do koupelny, kde už mne čekala vana plná horké vody a levandulové pěny. Shodila jsem župan a nechala se obejmout teplou náručí vonící koupele. Již dávno jsem se před Gabrielem přestala ostýchat. Vždy přišel nezávan a mnohdy v tu nejnevhodnější chvíli.

I on nyní vstal ze svého křesla a přešel k servírovacímu stolku, odtud vzal láhev vína, dvě skleničky a pro sebe jablko. Nalil víno a skleničku mi podal, pak se posadil na okraj vany a navrhl přípitek.

„Na co si připijeme, Irsay? Už dlouho jsme na nic nepřipíjeli.“

„Co třeba na věčnost?“ Otázala jsem se se zavřenýma očima.

„Co třeba na naše vynikající přátelství, Irsay?“

„Ty TO považuješ za přátelství? Pak tedy ani nechci vědět, kolik TAKOVÝCH přátel máš. Ale budiž, co takhle na dobré vztahy?“ Některá slova jsem patřičně zdůraznila a byla si vědoma úsměvu rozpínajícího se po mé tváři. Nakonec jsem otevřela oči a spolu jsme stvrdili přípitek cinknutím sklenek.

Víno bylo lahodné, sladké a správně vychlazené. Gabriel si naopak vychutnával šťavnaté jablko. Proč vlastně přišel?

„Proč jsi tady, Gabrieli?“ Zeptala se jej a opět si mírně zavdala z křišťálové sklenky.

„Mají tu výborná jablka, ochutnala si je? Jsou skvělá.“

„Ne, děkuji, takovým věcem již notnou chvíli neholduji a věřím, že ani ty si nepřišel obdivovat chuť pařížských jablek. Co tu děláš?“ zeptala se opět o poznání výhrůžnějším tónem.

„Prý se vám tu koná nějaký ten koncil, tak mne sem Vatikán poslal s jistým... úkolem.“

„Vraždit, že?“

„Nenazval bych zbavení světa nemrtvého vraždou.“

„Hodláš zavraždit i mne, Gabrieli?“

„V tom mám jisté dilema.“

„Dilema! Tsche!“ odfrkla si pobaveně při jeho slovech.

Opět se napila ze své sklenice a téměř ji vyprázdnila. On vstal a z kapsy vytáhl sirky.

„Nemám příliš v lásce to umělé světlo,“ konstatoval a zapálil několik svíček, které byly na poličkách stěn, pak zhasl a místnost mírně potemněla. Plápolající světlo po chvíli spočinulo na jeho obnažené klenuté a svalnaté hrudi a černá košile se sesula k zemi. Sako již dávno zůstalo ve vedlejším pokoji spolu s pláštěm. Irsay se pouze pousmála.

Její pohár byl prázdný, zahleděla se na něj a poté do svého poháru. Po chvíli její oči dostaly krvelačný nádech a kolem sklenky se objevil rudý opar. Vzhledla opět ke Gabrielovi, který z ní nespustil oči. Mladík na posteli zasténal a v jejím poháru se objevila karmínová tekutina podobná vínu, ale z lahve nebyla ani kapka.

„Magie krve? Tohle přede mnou již nedělej,“ řekl jí tiše a vztekle. Ona se napila ze své sklenky, ale z ní jakoby neubylo, mladík opět zasténal.

„Sám jsi přišel do jámy lvové a dobře víš, jaká jsem, tak se nediv mým způsobům. Přišel jsi dobrovolně, tak jako on,“ odsekla a s posledními slovy pokynula do vedlejšího pokoje k sténajícímu mladíkovi, pak se opět napila.

„Řekl jsem... ne.“

„Ale no tak, Gabrieli. I ty si dopřáváš slasti, které tvůj život skýtá. Proč se vlastně nepřidáš k nám?“

„Mlč, ty harpie,“ sykl snad, aniž by si uvědomoval, co říká. Věděl, že mladíkovi již pomoci nemůže, ztratil mnoho krve, ale vadilo mu, že i nyní jej Irsay trýzní.

„Tak to skoncuji! Učiň, proč jsi přišel,“ odsekla drze a opět se za sténání mladíka napila ze svého poháru. Gabriel však od boku vytáhl krátkou šavli a přiložil ji k jejímu bělostnému hrdlu, na kterém by ještě bylo možno rozpoznat dva malé vpichy. Hleděla mu s ledovým klidem do očí a to ho lákalo čím dál víc. Věděl, že se ho nikdy nebála, také by jí nikdy neublížil, to však ona nevěděla. Vytrhl jí sklenku z rukou a nechal ji roztříštit se o podlahu. Vzrušeně vydechla a on ji nechtíc pořezal na alabastrové kůži. Její oči se rozšířily, všude kolem cítila krev, a to ji přímo dráždilo. Byla opojená slastí a on byl opojen její krásou a živočišností. Šavli hrubou silou zabodl do jakéhosi stolku a políbil ji. Nejdříve pouze něžně a jemně. Vypadalo to jako první milenecký polibek, ale v zápětí přerostl ve vášně samu. Sklouzl k jejímu ladnému tělu do horké vody a slíbal krev z její kůže na krku. Ale jakoby probudil nezkrotnou šelmu, která chce stále víc a víc a nespokojí se s málem. Krev na podlaze koupelny se počala mísit s vodou, která přetéкала z vany, odkud byly vyhozeny rovněž i Gabrielovy svršky. Již to nebyly steny mladíka, které naplnily tmavé místnosti.

Její ruka něžně projela delšími rozcuchanými vlasy muže, který jí spočíval na nadrech. Voda již nebyla tak horoucí a rovněž vana nebyla tak plná. Celá místnost vypadala jako po bouři či po běsnění jakýchsi zvířat, ale oba viníci již poklidně oddychovali sobě v náručí.

„Pověz mi, Gabrieli, jak tohle skončí?“ šeptla do ticha. Nyní on objal ji a něžně ji políbil.

„Oba víme, jak to skončí. Buď nás zabijí oni, nebo nás donutí zabít jeden druhého či zabít se navzájem,“ promluvil pevným hlasem a více ji k sobě přivinul. Hodiny v pokoji pozvolna odbíjely osmou večerní, venku začalo slunce opět dávat své sbohem a předávalo vládu noci.

„Budu muset jít, Gabrieli.“

„Já vím, ale slib mi, že tam nebudeš až do konce. Pak totiž přijdou ti papežem pověření. A slib mi, že nikoho nevaruješ.“

„To po mně nemůžeš chtít,“ odpověděla tiše a mírně se odtáhla. Pevně ji stiskl a přivinul blíž. V jejích očích se objevilo zaskočení a on opět důrazně promluvil.

„Musíš mi to slíbit, nevaruješ je a nebudeš tam!“

„Jsem starší, dají si to dohromady a pak mne budou pronásledovat!“

„Ne, slibuji, že nebudou, Irsay. Božská princezno, nedělej si starosti. Pamatuješ vlastně, kdy jsme se poprvé potkali?“

„Jistě, tys byl válečník Kříže a já bojovnice muslimů. Dobyli jsme Jeruzalém, a tys tehdy v noci objevil mé tajemství, tajemství celé naší skupiny. Měli jste nás pozabíjet, ale ty jsi to u mě nedokázal...

* * *

Hluboká noc u Svatého města, které plane tisícem plamenů ze Saladinových útoků, kryje tajnou schůzku dvou významných. Každý má u sebe svého strážce. Saladin jakousi rusovlásku a obránce Jeruzaléma mladého muže. Oba ti významní se po chvíli dohodnou nad tím, komu bude město patřit, ale probíhá tu i jiný boj. Dívka a mladík, ze sebe nespouštějí oči s vražedným výrazem. V jejich nitrech se snad odehrává větší bitva než samotné křížové výpravy. Muslim a křesťan se již dohodli a proto s přáním míru odcházejí. Jejich průvodci však zlostně svírají rukojeti svých mečů. Musí však odejít se svými pány a tuhle bitvu nechat na jindy.

Lehký vánek smíšený s dýmem a pachem krve prochází svatým městem a skrývá úprk jednoho bojovníka. Je poslední ze své družiny, ostatní jsou již mrtví a nepomohou mu. Běží temnými uličkami Jeruzaléma a je pronásledován dalším bojovníkem s křížem na hrudi. Křesťané se již mísí s muslimy při obsazování z města, ale nyní prchajícímu nikdo nepomůže.

Křesťan dostihne muslimského bojovníka a sráží ho k zemi, tomu spadne turban a odhalí obličej a záplavu rusých vlasů. Muslimská bojovnice se syknutím a neobvykle velkou silou ze sebe shodí křesťanského bojovníka a běží dál. Křesťan je však neodbytný a opět ji sráží do prachu Svaté země.

„Neutíkej, mohamedánko! Tvůj osud je zpečetěn!“ křikne bojovník a i on sundá svou helmu. Ona vyprostí svou ruku a dlouhými nehty mu způsobí krvavý šrám na jeho obličej. On ji překvapen zas pevně zachytí a spojí její ruce jí za hlavou.

„Tak to ukonči, křesťane! Pro nic jiného jsi mne přeci nehledal?!“ sykne rusovláska a stále bojuje. Po chvíli však vzdává svou snahu a nechá muže, ať si dál zálibně prohlíží její obličej.

„Máš pravdu, upírko. Měl bych zbavit svaté město tvé přítomnosti,“ promluví tiše.

„Tak to udělej, zda-li máš dostatek odvahy, křesťane!“ provokuje ho dívka s alabastrovou pletí a vysmívá se mu do jeho okouzlených očí. Odněkud zdáli se ozve volání.

„Gabrieli! Gabrieli, kde jsi?!“ Jsou slyšet kroky či dusot a muž, držící dívku, ji spíše skryje svým tělem, než aby ji zabil nebo vydal. Překvapeně se na něj podívala a zjistila, že povolil stisk jejích rukou.

„Jak se jmenuješ mohamedánko?“ zeptal se z nenadání, ona se pouze pousmála.

„Co je ti po tom, křesťane?!“ sykla stále se mu vysmívajíc.

„Já jsem Gabriel. Pověz mi své jméno, mohamedánko.“ Náhle se vymanila z jeho sevření a hlasitě pískla. V ulicích Jeruzaléma se jakoby z temnot objevil statný válečný vraník a přiběhl k ní. Vyšvihla se do jeho sedla a nechala ho neklidně zatančit na místě.

„Jmenuji se Irsay, křesťane,“ usmála se. Kůň se náhle vzepřel na zadní a kopyty zběsile bušil do vzduchu před sebou.

„Tak tedy, uvidíme se příště, Irsay!“ Její kůň dopadl na všechny čtyři a rozběhl se dál do temných ulic Jeruzaléma.

„Nedokázal, jak bych také mohl? Byla jsi tolik jiná než ostatní. Bojovalas, tvářív tvář smrti a okouzila jsi mne.“

„Pořád bojuji a pořád mi hrozí smrt.“

„Slib mi, že tam dnes nebudeš celou dobu.“ Odsunula se od něj a podařilo se jí se konečně vymanit z jeho sevření. Vstala z vany a zahalila se do osušky.

„Nemůžu ti to slíbit. Jediné, co ti slíbím, je, že se o sebe postarám.“ Natáhl k ní ruku a pouze zabrouzдал po kůži na jejím stehně. Otočila se ještě naposled a přiklekla k němu. Jejich rty opět spočinuly v dlouhém vášnivém polibku a odtrhovaly se od sebe jen s velkým úsilím.

„Musím se připravit... křesťane...“ pronesla s úsměvem a slyšela jen tiché:

„Mohamedánko.“

Osušila své vlasy a upravila se podle poslední módy. Skvostné temně rudé šaty odhalující přednosti, elegantní lehký účes a jemné líčení. Již jen pár doplňků v podobě krvavých šperků a drobná kabelka s nejnужnějším. Gabriel, zahalen pouze do ručníku přes bedra, k ní přešel a chladné kapky nechal skanout do jejího dekoltu. Chtěl ji políbit, ale odsunula ho.

„Jsem nalíčená a už musím jít,“ usmála se na něj. Přesto zanechal otisk svých rtů na jejím krku. Ona mu to oplatila avšak s tím rozdílem, že zanechala rudou stopu rtěnky.

„Odcházím,“ šeptla a on ji pustil ze svého sevření.

„Uvidíme se příště, Irsay,“ prohodil a ona se zastavila ve dveřích, lehce se usmála a zabouchla za sebou. On se posadil k již mrtvému mladíkovi.

„Spíš se uvidíme v pekle, Irsay...“ dodal ještě, vstal a oblékl se. Vyhlédl z okna a ještě ji spatřil jak nastupuje do kočáru. Vyskočil na balkon a sešplhal po okapu dolů, tak, jak přišel. Vydal se na místo konání přísně tajného koncilu, ale byl zdržen. Přišel, když už bylo dílo téměř dokonáno.

Mnozí se proměnili v prach, mnozí zbaběle utekli a mnozí již bez života spočívali na zemi. Pár starších již nemělo kam utéct, a tak statečně bojovali. Gabriel přišel, když už zbývali na straně dobrých pouze čtyři bojovníci proti dvěma nemrtvým.

Rusovlasá Irsay bojovala jako lev, ale pouhé zaváhání v podobě pohlédnutí do Gabrielových očí napomohlo bojovníkovi Vatikánu vrazit jí kůl do srdce. Druhý nemrtvý ze sebe odhodil pár bojovníků a prchl, s nádechem pro ni, překrásnou rusovlásku, na rtech. Stejně tak Gabriel stál zaražen na místě, než aby pronásledoval nemrtvého.

„Irsay...“ šeptl tiše. Zhlédl jen pouhý klid v jejích očích, než se rozpadla v prach.

„Uvidíme se v pekle...“

Tomáš Breuer – Šaty bez ramínek

Tenkrát jsem ji miloval, dnes už jen vzpomínám a nikdo dodnes neví, jak to tenkrát bylo... Kromě mě.

Byla nádherná a okouzující. Její vlasy hrály sytě kaštanovou barvou, dopadaly na odhalená ramena, která všem v okolí dokazovala, jak nádhernou má pleť, neporušenou a hladkou. Pamatuji si ten okamžik, když jsem s rodiči poprvé přijel na návštěvu a ona se objevila jako blesk z čistého nebe, na sobě jen šaty na ramínkách, které tak ráda nosila, a pod nimi džíny, které obepínaly její nádherně zaoblený zadeček. Tvář měla jako anděl a v očích... ano, v těch hlubokých očích, plných nádherné zelené louky, jí skákaly plamínky. Jen já věděl, že ve skutečnosti to není takový anděl, za kterého se vydává před dospělými, ale že je v ní i kus té ďábelské povahy, která má chuť dělat lumpárny.

Rty měla plné, nemalovala se, patřila k té sortě dívek, které byly krásné tak, jak byly stvořené. Kdybyste se vedle ní ráno probudili, tak byste pořád viděli tu dívku, která vedle vás ulehla večer, a přitom to nebyl filmový trik.

Hned na první návštěvě jsem se do ní zamiloval. Byla to láska na první pohled a vždycky, když jsem za ní mohl jet, tak jsem měl velkou trému. Cítil jsem, že ona je ta pravá.

Po čase, když jsme spolu začali chodit, jsem byl nejšťastnějším člověkem pod sluncem a užíval jsem si její přítomnost. Mnoho lidí říkalo, že ji moc poslouchám, a to ve všem, ale já věděl, že to není pravda, že mě to jen baví dělat. Měl jsem rád každý její dotek, pohlazení i každý její nápad. Ten jeden její nápad měl být však osudný.

Bylo to před dvaceti lety a až teď si myslím, že jsem natolik vyrovnaný, abych o tom podal svědectví. Až nyní udržím tužku ve své dlani bez toho, aniž by mi vypadla, až nyní jsem se odvážil a chci zkusit své vzpomínky poskládat na papír.

Ten den byl letní, možná byl zrovna červen, nebo to bylo na přelomu července, to už nevím, čas se pro mne stal nedůležitým pojmem. Důležitější je, CO se stalo, než KDY se to stalo.

Přijel jsem za Evičkou jako každé léto na čtrnáct dní. Už s koncem školy jsem odpočítával každou hodinu, minutu, kdy se uvidíme. V autobuse jsem se snažil co nejvíc spát, abych tam už byl a mohl ji obejmout, políbit a vzít někde na procházku.

Jenže tenkrát jsem přijel a ona byla celý můj pobyt nějaká jiná, nebyla tak živá, jak jsem ji znal, ale spíše taková zamyšlená, moc v pozoru. Když sem se jí dotknul, tak jako by se snad vždycky lekla. Přicházely na mě divné myšlenky, ale bál jsem se přímo zeptat. Bál jsem se toho, že se chce se mnou rozejít a to jsem nechtěl, byla by to věc, co by mě dostala do kolen. Ted', s odstupem času, si říkám, že by tehdy bylo o dost lepší slyšet, že se se mnou rozchází, než to, že už nemůže dál a že se hrozně bojí a musí mi něco říct.

Seděli jsme zrovna na houpačce a byl krásný letní večer, foukal lehký vánek a pohrával si s jejími vlasy, ona seděla vedle mne a hlavu si opírala o moje rameno. Dívala se zasněně na západ slunce a najednou ke mně promluvila: „Víš, Tome, bojím se.“

Její hlas zněl jakoby zdálky, byl i takový lehce vystrašený.

„Viděla jsem něco, co jsem asi neměla. Pamatuješ na ten plot v lese s výstrahou, že dál nikdo nesmí a že je to soukromá parcela?“

Otočil jsem k ní svůj pohled: „Ano, to víš, že si to pamatuji, lásko, bylo to napsané, no, spíše vypálené na takovém hrozném kusu dřeva. Vypadalo to hodně strašidelně.“ V tu chvíli mi ruku stiskla víc, že jsem až musel sevřít zuby bolestí.

„Víš, jednou mi to nedalo a já ten plot přelezla,“ pokračovala dál ve svém vyprávění. „Je to velký pozemek, a dlouho za tím plotem nic není, až asi po dvou kilometrech je stavení. Spíš bych řekla, že je to něco obezděného, uvnitř bude podle mě velký dvůr. Na zdi je lacině nahozená omítka, má to rezavé a hodně staré okapy.“

Když sem to procházela kolem, tak jsem zjistila, že je to postavené do čtverce a je to opravdu hodně rozlehlé, střechu to má jen v jednom místě, kde se zřejmě bydlí, ale i na ní jsou už staré tašky a občas zahlédneš i díru. Nepochopím, jak tam někdo může bydlet; ale co bylo děsivé, že jsem odtamtud slyšela pláč a ten mne po nocích pronásleduje doteď. Nebyla jsem schopná se jít podívat, kdo tam plakal, ale bylo to děsivé, byl to bolestný pláč, Tome!

Bylo to před týdnem a nikomu jsem to neřekla, čekala jsem na tebe a doufala, že se tam se mnou vydáš, abychom zjistili, kdo tam bydlí, anebo kdo tam plakal.“

Po tomhle vyprávění jsem nejdřív musel najít slinu, kterou bych mohl polknout, abych mohl aspoň trochu promluvit. Pořád sem cítil, jak pevně drží mou ruku ve své. Možná kdybych tenkrát dokázal odmítnout nějaký její návrh, tak mohlo být všechno jinak a dnes bychom byli spolu v nějakém krásném baráčku se zahradou, dvěma dětmi a psem, kterého si vždycky tak moc přála.

Ale osud tomu chtěl zřejmě jinak, a já sem jí slíbil, že se tam zítra půjdeme po obědě podívat. Ten večer byl unikátní a nádherný, polibky nebraly konce a nevím, jestli to tehdy zapříčinila ta krásná noc, kdy jsme poslouchali jen zvuk noční zvěře a lesa spojeného s hraním na piáno její maminky, nebo to byla předzvěst něčeho, co se mělo stát. Její dlaně hladily mé a teplo jejího těla se s vnímáním tulilo k mému, naposledy jsme se pomilovali a usnuli jsme v objetí.

Ráno se Evička probudila jako první a hned mne pusou na nos a se slovy, že bych již měl vstávat, budila.

„Jsem ráda, žeš tu byl se mnou, takhle jsem už hodně dlouho a krásně nespala, cítila jsem se v bezpečí.“ Já se tehdy jenom usmál a poplácal ji po zadečku, ať jde udělat snídani. Celý den až do oběda trval poměrně dlouho, a já na ní víc a víc viděl, jak začíná být nervózní. Po obědě se na mne usmála a mámě řekla, že se vrátíme až večer, že jdeme na procházku k rybníku.

Dodnes nechápu, proč jí tenkrát lhala, jestli máma něco tušila o tom, kdo tam bydlí nebo co se děje. Nevím, to jsou jen dohady.

Vyrazili jsme, na zádech batohy, v nich svačinu a baterku. Ten den byl takový zamračený. Myslel jsem, že bude pršet, tak jsem se jí to nejdříve snažil rozmluvit, ale nedala se. Nakonec měla i pravdu, nepršelo a já si znovu říkám, že kdyby pršelo, zase mohlo být všechno jinak. Ale jak? Oddálilo by to něco? Nebo úplně vymazalo? Tyhle myšlenky mne budou provázet až do smrti.

Evička měla svižné tempo, ani jsme se nedrželi za ruce, aspoň ne do té doby, než jsme přišli k tomu plotu s výstrahou psanou na kusu dřeva. V tu chvíli mne chytila za ruku a já cítil pot, který naznačoval, jak moc je nervózní. Nedá se říct, že já nebyl, ale spíše z toho, že je ona, než z toho, že jsem se bál, co tam najdeme. Byl jsem člověk, který uvažoval optimisticky, a změnil jsem se až na téhle výpravě.

V plotě byly nesčetné díry, a tak jsme byli za chvíli na druhé straně. Evička mě neomylně vedla za ruku k tomu stavení. Po chvíli jsem to spatřil. V jednu chvíli by si člověk myslel, že je to starý statek na vesnici, ale tady jsme byli za plotem s výhružnou cedulí a hluboko v lese.

Bylo to divné, vše vypadalo, jak Evička popsala, strany jsem dokonce krokoval a každá měla opravdu stejný počet kroků, takže to byl jasný čtverec o délce strany přibližně sto metrů a jen deset metrů z toho zřejmě činilo obytné stavení se střechou a zbytek musel být dvorek. Nic jsme ale neslyšeli, možná tam nikdo nebydlel a možná byli pryč nebo spali, nicméně nyní jsme tu už byli, a to se nedalo vrátit, něco nás táhlo kupředu.

Podívala se na mě a já pochopil, že mám vylézt nahoru na zídku a podívat se tam. Našel jsem si špalek, který tam byl pohozený, aby se mi líp vyšplhalo nahoru. To, co jsem tam uviděl, bylo jako bych se dostal někam do psího útulku, ale dávno opuštěného, všude

na dvoře byly psí kotce o rozměrech tak metr na metr. Prostě byly malé a velký pes by tam měl hodně stísněné bydlení.

Náhle mě z toho údivu vytrhlo tiché: „Pssst, hej, Tome!“. Otočil jsem se a Evička chtěla taky nahoru. Vzal jsem ji tedy za ruku a snažil se ji vytáhnout. Trochu si pomohla, ale malinko si o stěnu nešikovně roztrhla koleno. Nebylo to nic velkého, ale krev tekla. Ona se jen pousmála, že je to dobré, obvázála si to narychlo kapesníkem, který do sebe krev ihned nasáknul. Evička si toho už nevšímala, spíš se se mnou dívala na ty kotce.

„Co myslíš, že to je? Opuštěný psí útulek?“ sebrala mi myšlenku z jazyka, a tak jsem jenom kývl. Náhle přehodila nohu dovnitř a koukla se na mne: „Podívám se dovnitř.“

Než jsem stihl zareagovat, tak už stála na pevné zemi dole. Malinko jsem v hlavě zaklel, že by se tohle dělat nemělo, ale nezbylo mi nic jiného než skočit za ní. Rozhlédli jsme se a zjistili, že tu skutečně nikdo není, aspoň ne teď, a tak jsme se vydali mezi kotce. To, co jsme tam spatřili, bych nejradši hned zapomněl.

Ty zamřížované boudy, to vězení pro zvířata bylo každé nadepsané úplně stejně jako výstraha na plotu. To, co tam bylo, ale nepřipomínalo výstrahu jako spíš největší hnus, jakého se může někdo dopustit. Pamatuji si, že tam byl kotec nadepsaný „Neposlušný pes“.

Uvnitř byl velký kůl a na něm nabodnutá prostřelená hlava psa, zřejmě vlčáka, i když přesně to určit nešlo, byla již ve značném stádiu rozkladu. Evička se na mne zhnušeně podívala a z vrásek, co jí vyskákaly na čele, jsem usoudil, že to také nevidí ráda.

„Kdo tohle mohl udělat... to je nechutný.“ Ani nevěděla, jakou má pravdu, protože takových kotců tam bylo víc. Na jednom stálo „Králík na hraní“ a byl tam králík pověšený na takovém tom dřevěném základu, ze kterého visí provázky a ty jsou připevněny k částem loutky aby mohla být jako živá. Tohle bylo ale dřív skutečně živé. V hlavě mi pak ještě utkvěl třetí kotec ze čtyř, který si pamatuji. Bylo na něm „Mé první morče“ a uvnitř kotce bylo morče, respektive to, co z něj zbylo, protože bylo prolezlé červama a jinou havětí, která pomaličku dohlodávala to rozkládající se maso, co na ubohém zvířeti zbylo.

„Tohle mausoleum je to nejhnusnější, co jsem kdy viděla, tohle se musí někde oznámit, Tome.“ Podívala se na mě vyděšeně, ale zároveň našťavaně, když v tom skříply těžké dřevěné dveře vedoucí ze dvora do lesa a pryč z téhle hrůzy.

Jediné, co jsem zahlédl předtím, než jsem se schoval do kotce s morčetem, byl hnusně zelený pletený svetr na velkém pupku, pak jsem již nic neviděl, protože z kotce, kde jsme se strachy krčili, bylo špatně vidět. Jen jsem věděl, že tam musí být dvě postavy, bylo totiž slyšet dvoje kroky a oba dva zvuky byly velmi těžké, takže to šlo odhadovat na dva velké chlapy. Evička se mi tiskla k rameni a jako by se jí zastavil dech, když uslyšela ten chraplavý hlas, jak tomu druhému říká: „Cejtím tu krev a je hodně čerstvá.“

Její nehty se do mě zaryly, až jsem si musel dát pěst do pusy a skousnout ji, abych nesykl bolestí.

„Mazej se podívat, odkud jde ten smrad!“

V odpověď tohoto, pro nás hrůzného, zjištění bylo ještě hrůznější zachrochtání druhého chlapa, který zřejmě nebyl tak chytrý jako ten první, a mluvit asi moc neuměl, protože nevydával jiné zvuky než právě to chroptění.

S úděsem jsem se podíval na Evičku a vzal ji za ruku.

„Musíme odsud vypadnout.“

Pomaloučku jsem otevřel kotec, protože jsem věděl, že ten chlap jde zrovna druhou řadou kotců od té naší, kde jsme se schovávali. Rychle jsme se potřebovali dostat ke zdi a přelézt ji. Dveřmi to bohužel nešlo, tam stál ten tlustý chlap v brčálově zeleném svetru.

Museli jsme se dostat přes dvě řady kotců a věděl jsem, že jestli to nedokážeme, stane se něco hrozného. Cestou jsme se museli ještě jednou schovat právě v kotci se psí hlavou, a tam sem ztratil přehled, kde je ten chlap s tím chrochtavým zvukem vycházejícím

mu z hrdla. Chvilku jsem se musel zaposlouchat, abych zjistil, že je dál, že teď máme šanci rychle přeskočit zeď. Byl tam trakař a já věděl, že to stihneme. Když vyskočíme oba naráz, nikdo nás nechytí.

Mrknul jsem na Evičku a ona mne pochopila, rozrazili jsme kotec, skočili na trakař, a v tu ránu jsem zpoza dvou řad slyšel zlostné a hlasité chropotání, jako by se snažil řvát, upozornit toho druhého, kde jsme. Odrazili jsme se a já dopadl během vteřinky na druhou stranu, dopadl jsem však sám.

Evička nestála vedle mě, ten druhý se tam vzal, ani nevím odkud a chytil ji za nohu a stáhnul zpátky. Zavřel jsem oči a strachy, naštvaností i panikou jsem nevěděl, co mám dělat. Jen jsem slyšel Evičku, jak prosí, aby ji pustili, a křičí o pomoc. Došlo mi, co mám udělat, musím přivést rychle pomoc, s tímhle sám nic nezvládnou.

Rozeběhl jsem se jako vítr k domovu a poslední, co jsem slyšel, bylo chrochtání s tak hnusně veselým náznakem, který slýchávám dodnes, jako když někdo dostane novou hračku.

Běžel jsem a cestou mi tekly slzy. Ihned jsem zaběhl k jejím rodičům, všechno jsem jim řekl a její máma s tátou se na mě dívali vystrašeně, avšak teď už i vím, když si na to znovu vzpomínám, že mi nevěřili, a že když jim lhala, že jdeme k rybníku, tak to bylo úplně zbytečné. Ano, její rodiče věděli o tom stavení, ale měli ho za dávno opuštěné, jak jsem později zjistil.

Ihned jsme sedli do auta a už cestou volali policii, která dorazila k lesu a se psy chvilinku za námi. Hned jsme se rozběhli směrem ke stavení. Psi štěkali jak diví a jeden policista se držel tak blízko u mě, že mi to bylo až nepříjemné, nevěděl jsem, co bude následovat. Vtrhli dovnitř a nikde nikdo nebyl, znovu jako by to bylo opuštěné místo. Procházeli jsme zhnuseně mezi kotci a marně volali na Evičku.

Až na posledním kotci byl nový vypálený název „Zvědavé děvče“ a v kotci na kůlu nabodnuté torzo bez nohou, hlavy a rukou, na kterém byly šaty. Hned jsem poznal tu neposkvrněnou pleť na ramenou, která vykukovala z pod šatů bez ramínek.

Dal jsem se v usedavý pláč a vtrhl jsem do kotce, abych byl s ní, pak už jen vím, jak mi nasazují pouta.

Odsoudili mne na doživotí, nikdo mi nevěřil. Teď tu sedím, konečně mi sundali tu bílou vestu s dlouhými rukávy dozadu, říkají o mně, že jsem psychopatický blázen, ale já vím, že ti praví běhají někde po lesích a to, co udělali Evičce, udělali určitě více lidem.

Kotce jsou někde určitě nové, ale se stejně hrůzným obsahem. Také vím, že čas je jen paranoia tohoto světa a kdybychom se uměli správně rozhodovat, tak mohlo být všechno jinak. Každou noc, co uléhám, uléhám s pocitem viny, ale i s pocitem, že jsem ji miloval. Miloval jsem tu její nádhernou pleť a viděl jsem ji znovu se smát v šatech bez ramínek.

Kristýna „Jara Row“ Benediktová – Zbytečná válka

Pro brášku Andyho

(Příběh byl inspirován legendami o tajném špionu Skoblinovi a deníky Petera Zahnfelda z prostředí výcvikových táborů SS.

Téměř všechny části jsou však smyšlené a odehrávají se v jakémsi alternativním světě, který má připomínat Rusko v období „Revoluce“.)

Podzim 1938, Drezwa, ilegální výcvikový tábor přívrženců Monarchie (vyprávění Ericha Bernsteina)

Každý den výcviku probíhal stejně. Běhání, posilování kondice, logická cvičení... Pořád, pořád dokola. Zajímalo by mě, kdy nás začnou učit řídit auta nebo střílet... Ale nemusel jsem dlouho čekat.

Jednoho dne, když byla obloha zahalená těžkými černými mraky; v den, kdy bylo podivné světlo, ve kterém splývalo všechno dohromady, nám dali zbraně. Bez přípravy, bez varování...

Vysvětlili pár základních principů a potom nás odvedli na nedalekou střelnici.

Každý dostal pět nábojů a každý si pětkrát vystřelil do připraveného dřevěného terče. Jeden důstojník zapisoval zásahy a podle nich si v hlavě škatulkoval, jak na tom jsme.

Potom nás nutili střílet na pohyblivý terč. A pak běhat a střílet. Střílet a běhat. Pořád dokola – od rána do večera. Několik dní...

Ty noci jsem padal do postele ve stavu, ve kterém jsem už nebyl schopen přemýšlet – spal jsem za pochodu. Žil jsem tehdy od mytí k mytí, od jídla k jídlu, od tréninku k tréninku. Domů jsem psal jen krátké, nic neříkající zprávy. Přišlo mi několik dopisů od těch posledních přeživších členů mé rodiny, ale já neměl čas si je ani pořádně přečíst. Odpovídal jsem, že se mám dobře a moc se na ně těším, což byla pravda... Mrzelo mě to, ale jinak to ani nešlo. Snad to pochopí...

Musí to pochopit, protože bojovat za znovuzrození klasické monarchie je ta správná věc. Určitě to vidí stejně. Chápu, proč jsem se pustil do téhle války. Musí chápat...

A s dalším ránem přišel i další trénink. Jako by život ve středisku neznal nic jiného. Ale na druhou stranu je pravda, že tohle skutečně miluju... Mít tu rodinu – mít tu své nejbližší – nechybí mi skutečně nic...

Ten den nám zase oznámili, že se bude střílet, ale tentokrát byly jejich požadavky jiné. Odvedli nás do terénu, jenž táboru přiléhal. Kolem ohrady, do které nás nahnali, se plazil vysoký plot s ostnatým drátem na vrchu. Zamkli jedinou vstupní bránu velikým visacím zámekem a nechali nás napospas osudu.

Věděli jsme, že místo nábojů máme zvláštní kapsle plné barvy, takže jsme se nemuseli bát zranění, ale i tak před námi ležela vidina velikého dobrodružství. Naše první bitva... My, „zelenáči“, proti poddůstojníkům... Úžasné!

Plížili jsme se vymezeným prostorem a kapsle, či kulky, chcete-li, nám nebezpečně svištěly nad hlavou.

Slyšel jsem v hlavě dunění válečných bubnů – smál jsem se mu jako blázen a v duchu mu vyhrožoval, ať ztichne – vyvádělo mě z koncentrace. Až po chvíli jsem si uvědomil, že ty bubny nezmlknou... Že to, co vytváří tu nekonečnou kakofonii, je můj vlastní tep.

Vystřelil jsem do řad nepřítele. A pak znovu a znovu... ještě mě ani jednou nezasáhli!

Kolem pobíhala spousta chlapců s modře potřísněnými uniformami – viděl jsem i pár poddůstojníků s červenými skvrnami, ale mě ještě nedostali.

V duchu jsem se zasmál, znovu namířil, ale rázem jsem zbledl tak, že bych mohl svou barvou směle konkurovat samotné smrti. Koutkem oka jsem totiž spatřil něco, co způsobilo, že moje srdce vynechalo jeden úder.

„Néé!“ vydralo se mi z úst, aniž bych sám chtěl cokoliv vykřiknout, a já tryskem vyrazil vpřed, před očima krev.

Po hlavě jsem se vrhl k zemi v místech, kde jsem viděl něco strašlivého... Tam, u velké svalené klády obrostlé mechem...

Petr! Můj nejlepší... Proboha!

Ležel tam a silně krvácel z břicha. To že měly být barevné kapsle? Jaká svoloč tu použila ostrej náboj?! Proč?!

Hlava mi hrozila, že vybuchne vzteky. Petr je můj kamarád, nikdo nebude bezdůvodně ubližovat mým kamarádům...

Shýbl jsem se k němu, v mysli jediný úkol – zastavit krvácení a potom ho odnést na ošetřovnu, i když vím, že opuštění tréninku se trestá... To sice jo, ale... Tady někdo porušil pravidla!

Musel jsem mu okamžitě pomoci... Donést ho do bezpečí. Nesmí zemřít. K čertu, k čertu, proč jen ho ta rána zasáhla tak hloupě?!

Vytáhl jsem z kapsy minci a široký fáč, který jsem s sebou nosil pro všechny případy. Teď přišel vhod! Tlakový obvaz – to ještě zvládnou – rychle, rychle! Svist vystřelených kapslí mě nesměl rozptýlit.

Moje prsty pracovaly rychleji, než dokázal můj mozek. Nemohl jsem se soustředit na nic jiného než na Petrovo zranění. Co na tom, že mě teď někdo zákeřně zasáhne? Stejně je to jenom hra. Tohle... tohle jo, ale válka... Skutečná...

Ne! Petrovi se nic nestane! Zachráním ho!

Jednou rukou jsem mu pevně tiskl břicho v oblasti pupku, abych krvácení zmínil, a druhou pracoval s obvazem. Proboha, měl jsem takový strach, že je pozdě!

Tak. Utáhnout... Výborně... Půjdem!

Přehodil jsem si Petrovu ruku přes rameno. „Půjdem...“ řekl jsem mu klidně.

„Nech mě tu!“ zaúpěl.

„Petře!“ Tím rázným slovem jsem předešel jakýmkoliv námitkám. Pomalu jsem ho polonesl, polovedl k bráně. Chlapci zastavovali střelbu a zmateně se na nás dívali. Netušili, co se stalo. Nevěděli, že tu někdo nehraje fér! A do toho se všude střílelo; co na tom, že ne opravdovou municí? Mou cestu řídil sluch, vůle a instinkt. Věděl jsem, že nás nikdo nezasáhne.

A věděl jsem také, že jinak mu pomoci nemůžu. Nemohl jsem ho tam nechat, i když by to bylo bezpečnější...

Loupl jsem pohledem po svém příteli a v duchu zaklel. Petr vypadal, že co chvíli ztratí vědomí. Už jen kousek – opravdu jen pár metrů... Sledoval jsem cestu pod svýma nohama, abych náhodou nezakopl a Petrovi neublížil. Věděl jsem, že brána je přímo před námi.

„Stát!“ Zvedl jsem pohled za tím ostrým hlasem a odfoukl si zpocenou ofinu z čela. No jistě, hlídač.

„Je zraněný,“ vysvětlil jsem poddůstojníkovi.

Podíval se na nás povýšeným pohledem – tvář mu hyzdil úšklebek – jestli nás nepustí, přísahám, že mu tu hubu rozbiju!

Zadíval se na hodinky a potom na nás – Petr zrovna omdlel.

„Vyloučeno. Kapsle nejsou schopny nikoho zranit. A navíc... Trénink končí...“

„K čertu!“ Praštil jsem rukou do plotu, který nás od sebe dělil. To neviděl tu krev na mých dlaních? To neviděl obvaz na Petrově břiše, který začínal rudě prosakovat? Jestli ta kulka nepůjde ven, napáchá v Petrovi pěkné svinstvo. Možná už napáchala! Nenechám ho umřít!

Moje trpělivost s tímhle floutkem přetekla už hodně dávno: „Pusť nás tam, nenechám ho umřít! Pusť nás!“

„Tak pozor!“ Vytáhl na mě pistoli a namířil mi jí přímo mezi oči. „Pozor na jazyk, chlapečku, nebo ti ukážu, co je doopravdové zranění!“ Ts! Ať si to zkusí! Neudělá to... Viděl jsem mu na očích, jak si užívá ten slastný pocit moci, ale ve skutečnosti to byl jenom obyčejný zbabělec. Měl by v kalhotách, zodpovídat se za vraždu nějakému svému nadřízenému...

Ale já ho asi zabiju, přísahám, pokud nás nepustí, zabiju ho! Copak vážně nevidí...

„Co se tu děje?!“ Dvorem, ke kterému přiléhalo terénní cvičiště, se náhle rozlehl silný autoritativní hlas. Ten srab se polekal tak, že mu kvér málem vypadl z ruky. Nemohl jsem odolat úšklebku.

„P-pane!“ Zakoktal se a zasalutoval. I já se narovnal, jak jen to šlo. A hned jsem poznal, kdo je ten muž, ze kterého měl ten parchant tolik nahnáno. Všiml jsem si ho hned první den... Byl to jeden z důstojníků, kteří nás prvního dne přivítali. Byl jiný, než ostatní... Pan Zahnfeld.

Vytrhl hlídači z ruky klíč, odstrčil poddůstojníka stranou a otevřel bránu, která nás od sebe dělila. Potom se trochu narovnal a vpil mi do očí ty svoje: „Můžete mi říct, co se děje, pane...?“

„Bernstein, pane...“ zamumlal jsem.

„Pa-pa-pa-pane?“ dožadoval se zbabělec pozornosti.

„Mlčte, Hermann! S vámi si ještě promluví!“

„Je zraněný, pane,“ pokračoval jsem tiše, když mi dal důstojník slovo. „Musím...“

„Jak se to stalo?“ zeptal se a já na chvíli spatřil, jak se mu ve tváři mihlo překvapení. Potom ale znovu nasadil tu svou kamennou neprostupnou tvář: „Víte, co to znamená, pane Bernsteine?“

Kývl jsem a nespouštěl z něj oči. On byl teď naší jedinou nadějí... Měl v rukou Petrův život a já věřil, že ho zbytečně nepromarní...

„Pojďte,“ řekl tiše a podepřel mého přítele zprava. Ještě jednou střelil vzteklým pohledem po poddůstojníkovi-hlídači a potom už mi pomáhal odnést přítele až na ošetřovnu, kde jsme ho nechali v rukou zkušených armádních doktorů.

Měl bych teď zpátky na výcvik, ale... Nemůžu – mám o Petra vážně starost. Je mou povinností zůstat... Aspoň dokud ta operace neskončí a on nepřijde k vědomí...

To čekání mě znervózňovalo. Přecházel jsem chodbou sem a tam a cítil na sobě pohled pana Zahnfelda. Jenže já nemohl... Nemohl jsem...

Došel ke mně a položil mi ruku na rameno.

„Jak se to stalo? Viděl jste, co se stalo, pane Bernsteine?“ zeptal se mě tichým klidným hlasem.

„Ne... Ne, ale vím, že to byl ostrej... Jinak by takhle nekrvácel. A... Byl jsem zapálenej do tý hry na válku... A potom jsem... Uviděl jsem Petra, jak... Tak jsem musel...“

„Udělal jste dobře, Erichu.“ řekl tiše a věnoval mi nepatrný úsměv. Kde se dozvěděl mé jméno? Myslel jsem... Já mu ho neřekl!

„Pane, vím, že...“

Znovu se pousmál a rameno mi trochu stiskl: „Za měsíc vám končí výcvik...“

„Ale Petr...“

Trošičku pozvedl obočí a já viděl, jak mu zacukaly koutky. Nevěděl jsem, co mu bylo k smíchu, ale on mi to vzápětí naznačil. „Příště mě, prosím, nechte domluvit, Erichu. A nebojte se.“ Poplácal mě po zádech. „Nemějte starost, počkáte do konce operace...“

„Já...“

V tu chvíli jsem sebou prudce trhl. Dveře místnosti, do níž jsme odnesli Petra, se otevřely a v nich stanul zdravotník s rukama od krve a nic neříkajícím výrazem v obličeji.

„Tak...?“ Mimoděk jsem postoupil k němu, na rtech a v očích nedopovězeno otázku.

Neřekl ani slovo, jen kousek poodstoupil, abych mohl projít dál na ošetrovnu. Zakuckal jsem se.

Ucítil jsem totiž odporný pach sterility; vzápětí se mi nahrnula krev do hlavy a já měl před očima černočernou tmou.

Srdce mi vynechalo jeden takt.

Ne... Ne, to snad ne! Tohle není pravda! Tohle ne!

„To ne...“ zašeptal jsem a padl na kolena u lůžka svého přítele. „N-ne... Má... Má maličkou ses-sestru, rodinu...“ vysoukal jsem ze sebe na hranici slyšitelnosti. „Tohle... Dělejte něco!“ Otočil jsem se na doktora a moje oči byly v tu chvíli očima běsu. „Hned!“

„Je mi líto.“ odvětil doktor chladně. „Ta kulka nadělala příliš velkou škodu. Ale zemřel čestně. Obětoval se ideálům. Takhle zemřít chtěl, pane Bernsteine... Každý z nás by chtěl.“

Měl jsem pocit, že špatně slyším. Vzápětí jsem byl na nohou a držel toho muže v bílém plášti za límec, ale potom jsem ho pustil a rychlými kroky jsem se hnál z ošetrovny. V polovině chodby jsem už běžel. Cítil jsem, jak mě v očích štípají slzy, ale nesměl jsem plakat.

Oběť ideálům?!

K čertu, tohle nebyla žádná oběť ideálům. To byla školácká chyba někoho, kdo si ve zbraních nechává ostrý! Nebo ostrejma schválně střílí! Jakápak oběť ideálům!

K d'asu!

Co řeknou doma... Co Petrovi rodiče? Co jeho sestra? „Co jim mám říct?!“

Věděl jsem, že za nimi chci jet a oznámit jim to sám. Tak, jak to bylo, žádné patetické řeči. Žádné ve jménu dobra – k čertu – oběť ideálům! Za tímhle žádné ideály nejsou! Proboha, za tímhle vůbec ne!

Měl jsem chuť běžet a nezastavovat. Neměl jsem proč zastavit. Nechtěl jsem, ale stejně tak jsem věděl, že musím... A také jsem to udělal.

Doběhl jsem až k jedné oschlé bříze na cvičáku. O ni jsem si opřel čelo a předloktí a plakal. Poprvé za celý život jsem bulel jako štěně.

Co jeho rodina?!

Začátek léta 1946, pokoj vrchního velitele „Monarchistů“, výcvikové středisko přívrženců Monarchie

„Odpusťte mi to!“

Trhl sebou a otevřel oči. Cítil, že mu na tvářích zasychají před chvílí ještě horké slzy. „Co zas? Co se zase stalo?!“

Přimhouřil oči a mimoděk si přejel rukou po zátylku. Celý hořel, jenže... proč?

Zhluboka se nadechl a na chvíli si položil hlavu do dlaní. Musel si vybavit, proč? Proč plakal, že by... No ano vlastně, už si vzpomíná. Zase ten sen.

A nebo nešlo o pouhý sen?

Stalo se to tak dávno... Osm let je hrozně dlouhá doba. Ale přesto, i přesto ho ty okamžiky pekla, jímž si kdysi prošel, straší doteď ve všech snech. Nepamatoval si, kdy naposledy klidně spal.

I když... Na spánek nebyl ve válce čas. Ten nebyl na nic. Ani na lásku.

Přetřel si rukou unavené oči a nevědomky tak otřel i zbývající stopy slz s tváří.

Zvedl se od svého stolu a labužnický se protáhl. Netušil, jak dlouho takhle seděl, netušil, kdy usnul, ani kolik hodin nebo snad dní spal, ale měl pocit, že už má téměř vše, co potřebuje. Vymyslel dokonalý plán. Věděl, jak jej realizovat. Měl k tomu prakticky i skoro všechny prostředky...

Jediné, co zbývalo, bylo přednést plán svým vrchním generálům. Jak napadnout hlavní sídlo odboje – věděl jak! Kdy...

Usmál se.

Hm... Osm let a z kadeta se stal nejlepší mozek celé armády zastánců Monarchie. Ušklíbl se.

A ti, kteří mu kdysi poroučeli, patřili teď mezi jeho podřízené, pokud tedy včas nezběhli k Rovnostářům. Ale proč?

Měl cíl, jasný cíl, dokonalý plán, jak obnovit starou monarchii, jediný správný způsob státního zřízení. Věděl přesně, jak se zbavit těch příšerných bratří. Ach, jak nechtěl režim, který teď vládl. Jak nechtěl vládu, za niž se vedly války. Proti které se vedly. Která je vedla...

Přál si obnovu monarchie. Takové, jakou znali jeho prarodiče. Přál si usednout do výsostného křesla coby císař, král a nebo i car... a vládnout... Vládnout zemi, do níž se nenarodil. O níž slýchal z kouzelných a jedinečných vypravování. Do země své budoucnosti...

Povzdychl si a usadil se do křesla stojícího naproti krbu. Zadíval se do tančících plamenů a až tehdy si uvědomil, kde bloudí jeho myšlenky.

Pořád se, i když tomu tak nechtěl, točily kolem Petra. A kolem jeho rodiny.

Dodnes si živě vybavoval den, kdy stanul před velkými vraty starého šlechtického sídla s jedinou hroznou obálkou v ruce. Ostatní vzpomínky šedly a matněly, ale tyhle ne. Byly pořád ostré, bolestné a provázely všechny jeho sny i bdění.

„Co se...“ Starý pan Steiner se zarazil. Musel to pro něj být šok, otevřít dveře a vidět v nich temně modrou uniformu. Na chvíli se zdálo, že se mu ve tvářích mihl záblesk štěstí. Možná myslel, že vidí svého syna.

Vzápětí ale zvažněl. Nebyl to Petr, kdo tam před ním stál, byl to někdo úplně jiný – cizí – a Steiner nevěděl, co má od příchozího čekat. „Petr...“

Muž mu beze slova podal ušmudlanou obálku.

Ve chvíli, kdy ji pan Steiner otevřel, přišla jeho žena. Pochopila rychleji, než manžel, co se vlastně děje, a okamžitě se dala do usedavého pláče.

„Víte...“ Voják se, trochu nervózní z reakce obou Steinerových, vyšponoval do pozoru.

„Ty vrahu!“ Ze dveří domu se vyřítila drobná bytůstka. Malá roztomilá holčička. Křičela a tloukla mu pěstičkama všude, kam dosáhla. „Ty neřádě! Vrahu!“

Bylo to hrozné. Tak hrozné...

I kdyby měl zapomenout všechno na světě, výčitky, které tehdy zaznívaly v jejím hlásku nikdy nezapomene. Nikdy!

Povzdychl si.

Měl by už konečně začít realizovat ty svoje plány. Jako pomstu za Petrovu smrt. Jako jakési osobní zadostiučinění... Petr by byl rád, kdyby se monarchie obnovila. Vždyť o tom spolu snili. Snili přece, i když...

A ono to vlastně bylo v pořádku. Všechno. Dokonce i současný režim, který ve svých zásadách slučoval rovnost s bratrstvím, ale... Potom to přišlo. Bylo to už asi devět let zpátky. Válka. Ta prokletá děvka.

Válka, hrůzná milenka sebevrahů...

Válka, která mu vzala vše a přitom dala nové naděje, nové možnosti... Prokletá, líbezná.

To ona rozproudila krev spousty mladých lidí. To ona zvedla mladičké, dekadentní a znuděné šlechtice z křesel krásnou vidinou nebezpečí a dobrodružství. To ona ho svedla dohromady s Petrem. A ona ho s ním i rozdělila.

Stalo se totiž to, čeho se vládnoucí režim obával a co nahrálo do karet jeho touhám i záměrům. Do občanských bojů se totiž vložily intervenční armády, které byly, stejně jako on, Erich Bernstein, pro obnovu Monarchie. Které daly všem snům a lopotění nový rozměr.

Vznikaly organizované skupiny a vojenské útvary rekrutované z dobrovolníků.

Tahle válka s sebou přinesla novou možnost na převrat, i když byla celosvětová. Ale převrat v téhle zemi – jiný než vojenský – není možný. Proto se stala nadějí spoustě mladých idealistů.

Jenže proč byla? Proč SKUTEČNĚ byla? Nikdo neví. Důvod nejspíš vymizel s léty... A nyní, nyní se válčilo snad jen z principu. Nebo možná proto, aby si slabá rovnostářská společnost udržela moc. Nebo naopak, aby ji monarchisté svrhli. A třeba měli interveni nějaké důvody, se kterými se jim nechtělo na slunce. Kdo ví...

Ale každopádně, ať už to bylo jakkoliv, skýtala možnosti. Možnosti pro něho... A kdysi snad pro jeho přátele. Pro jeho přítele.

Povzdychl si.

No, ano. Měli by začít. Nebude to lehké.

Nebude, ale jeho plán nemá chybu. Snad...

Začátek léta 1946, samota nedaleko bývalého panství Steinerových

Listy rozložitých dubů se proháněl teplý vítr začínajícího léta, jenž voněl zeminou a vláhou. Před chvílí přšelo. Teď už ne. Na zem jen sem tam dopadly nějaké zapomenuté kapky, které se usadily v šťavnatých zelených dubových listech.

Na obloze, kousek nad horizontem, se vytrácely krvavé šrámy, jež po sobě na nebeské báni zanechalo zapadající slunce.

Bylo nádherně.

Sandra se procházela navlhlou travou a sem tam se lehýnce dotkla některé z větví, které se k ní z přenádherných stromů natahovaly jako nenechavé ruce.

Poprvé po dlouhé době se cítila dobře. Až teď; teď se jí konečně zdálo, že žije. Až v těchto dnech dostal její život smysl. Konečně se přestala cítit jako lišný člověk, jako zbytečná existence. A mohlo za to jedno zdánlivě bezvýznamné setkání. Jeden kratinký okamžik v kanceláři vonící dřevem a kouřem z cigaret; pár slov.

Netušila, proč tam vlastně šla. Nevěděla, jací démoni ji do toho nahnali, ale cítila se šťastná.

Možná, možná v ní stále zůstávala zakořeněná touha po pomstě. Zcela určitě. Prála si pomstít bratrův život, i když už uplynulo tolik času od doby, kdy zemřel... A rodiče?

Zhluboka se nadechla, usedla do trávy a zavřela oči. Nic jí nevadilo, že za chvíli bude mokrá. Co na tom záleželo?! Co na všem záleželo?

Zuřila válka. A jenom tady, na venkově, měla Sandra pocit, že je mír. Mír, do kterého se narodila, na který si nevzpomíná. Žádní zlí lidé, žádné neshody, roztržky, ani mocenské bitky. Nic. Jen ona, oba rodiče, bratr... Ach, kde jsou ty časy?

Kde jsou? Maminka, tatínek, Petr...

Tiše si povzdychla a přitáhla si kolena k hrudi. Ne, svět už nebude takový, jaký ho zná. Plný zbytečného násilí, vražd a drancování.

Změní se! Ona jej změní.

Tím, že se pomstí.

Pousmála se.

Ten důstojník se tvářil prapodivně, když ji uviděl a ptal se, co tu chce. Začal něco o tom, že tu nemá co pohledávat, ale když vyslovila jediné tiché slovo, viděla, jak jeho tvář bledne a on tiše šeptá: „Tak pojd'te.“

To slovo bylo pomsta.

Následovala ho dlouhými tmavými chodbami plnými rozličných lidí v maskách. Proč nosili masky? Divila se tomu. Zpočátku neměla sebemenší tušení, kam že ji to poslali, ale řekli jí, že jestli chce pomstít bratrovu smrt, tady jí pomohou. Jedině tady.

Kde vlastně je, si začala uvědomovat až po chvíli. Až když ji důstojník zavedl do jakési kanceláře, v níž ji proti sobě usadil a hodnou chvíli si ji měřil pátravým pohledem, až tehdy si uvědomila, že je něco možná špatně.

Čekal, že jednou přijde. Zpráva o té nehodě se brzy rozkřikla i v řadách odpůrců monarchie a byla dávána k dobru, když už na rovnostářských tancovačkách a zábavách došla řeč. Byla dávána coby výstraha všem, které by napadly nějaké nepatřičné myšlenky. Tím lépe, že ten zemřelý chlapec byl šlechtic. Ten fakt se propagandistické činnosti hodil.

Důstojník si tiše odkašlal a promluvil: „Snad omluvíte, že se vám nepředstavím, ale vzhledem k povaze mé práce... Nikdo tady nezná moje skutečné jméno, slečno Steinerová.

Odteď budu pro vás třeba Viktorem, ano?“

Jen přikývla, protože dost dobře nechápala, co se děje, co se bude dít. A nevěděla, kdy smí a nesmí mluvit.

„Povídejte.“ dodal.

Nadzvedla obočí. Nevěděla, co by mu řekla. Co taky? „Chci pomstít bratra, chci se pomstít Monarchistům, i když moje rodina, a to nepopírám, si obnovu monarchie vždy přála a...“

Trochu samolibě se pousmál: „...chcete pomoci naší straně, předpokládám...“

„Chci mír.“

Jen se ušklíbl, ale její slova ponechal bez odpovědi.

„Jste si skutečně jista, že na tuhle práci stačíte?“

„Chci mír.“ odvětila znovu, pevněji a hlasitěji. „Mír a pomstu. Víte,“ pokračovala tiše se sklopenýma očima, „tahle válka mi všechny vzala. Nechci ji už... Chci se pomstít, chci bojovat za správnou věc...“

„Za NAŠI věc?“ Pozvedl obočí.

Pokrčila rameny: „Tak?“

Sklepal na svém stole štos papírů a zpoza nich se na ni zadíval: „Vyzkoušíme si, jaká jste. Slyšel jsem... Slyšel jsem, že zpíváte.“

„Ano.“ Odušila, trochu zmatená. „Tedy ne... Abyste rozuměl. Živila mě rodinná renta, než nám vzali majetek. Teď zůstalo něco málo po bratrovi... A... živím se jako guvernantka... Hlídám děti.“ Podivila se, že ten muž ví něco, na co ona už málem zapoměla... Jak mohl?

„Hm... Ale chtěla jste zpívat.“

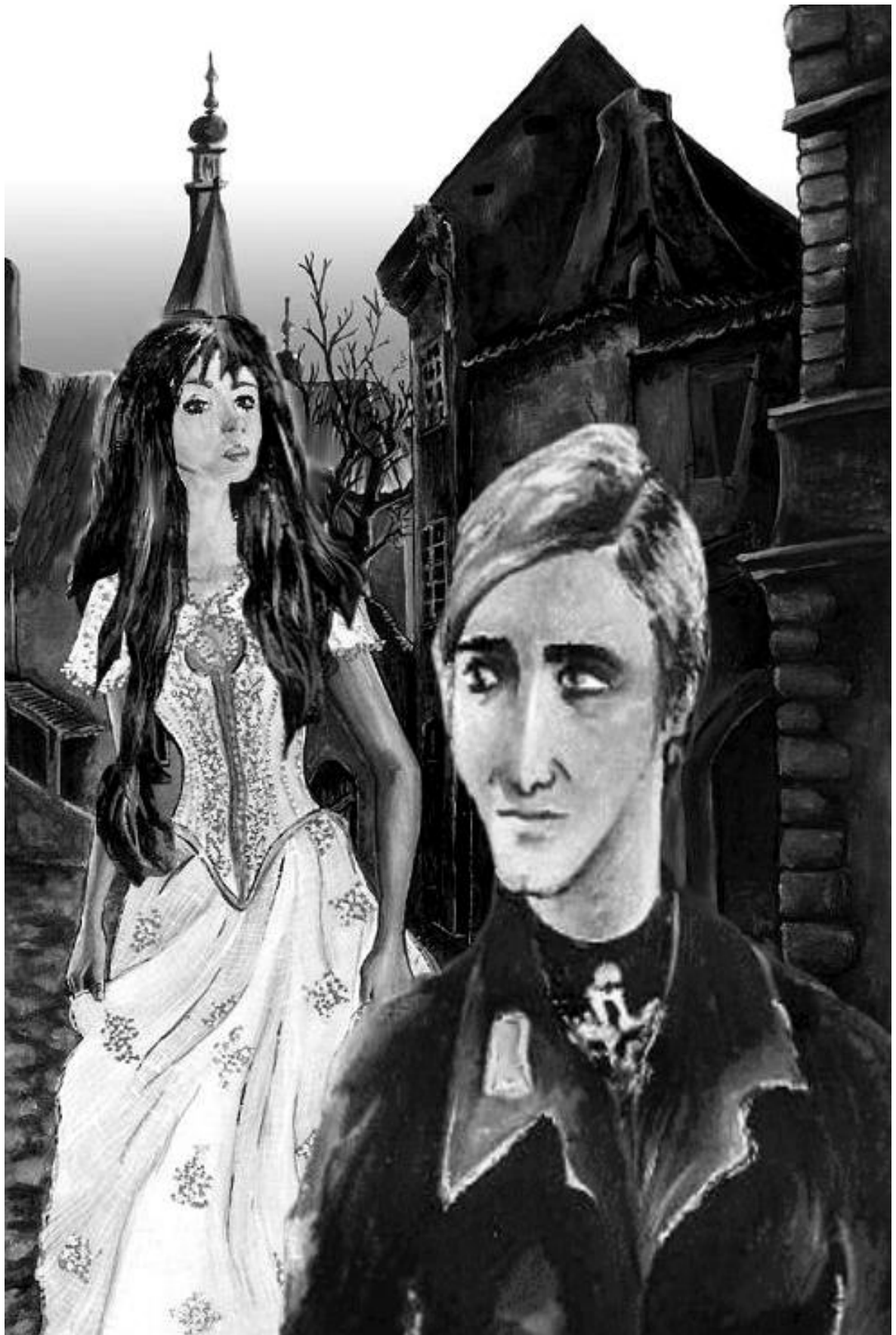
„Odmalička,“ usmála se a její tvář se rozněžnila. „To byl můj dávný sen...“ Jemně se dotkla lesklé desky jeho stolu. „Můj sen...“ Upírala oči někam, kam on nemohl dohlédnout.

„Výborně. Zařídím, abyste mohla zpívat.“ Odpověděl prostě a znovu sklepal tu hromádku papírů.

Překvapeně zamrkala. Jeho slova ji navrátila realitě. Zvláštní realitě. Neuvěřitelné realitě: „Ale...“

„V pořádku, slečno. To, co budete dělat... bude možná nebezpečné. Musíte se mi podepsat, tedy pokud skutečně chcete...“

„Chci!“ Odhodlanější výraz nemohla vykouzlit. „Chci!“

Kývl a přisunul jí perko, kalamář a jakýsi papír. „Tak se mi sem podepište. Pro jistotu.“ Dodal.

Udělal, jak si přál. Beze slova, bez toho, aby se zarazila.

„Výborně,“ zachraplal, když si přitahoval papír k sobě. Chvilku počkal, než její signatura uschla, a potom dokument sroloval do malé ruličky.

„Tak si můžete nacvičovat nějaké vystoupení. Své současné práce zanecháte. O peníze nemějte starost, o ty se postarám já.

Potřebujeme, abyste byla do měsíce připravena. Potom za vámi někoho pošlu a vás čeká první zkušební mise.“ Nic víc neprozradil.

Vrhla na něj pohled plný otazníků, zavrtěl však hlavou a pokynul jí ke dveřím: „Víc vám neřeknu.“

Podzim 1946, výcvikové středisko přívrženců Monarchie

Místností se rozlehl zvučný potlesk, jenž značil obdiv a výraz ocenění výkonu mladinké zpěvačky. Žádné ty fámy, které se o mladé Steinerové šířily, nelhaly. Měla skutečně talent. A pro zpestření dnů plných tréninků, krve a bojů... ideální. To zlato, které jí vřelo a tavilo se v hrdle...

Nebylo divu, že během krátké doby obcestovala snad všechny tábory přívrženců Monarchie. Vzala se sice odnikud, ale zpívala báječně.

Doporučení střídalo doporučení... Její jméno dostávalo čím dál lahodnější zvuk a ona byla během pár měsíců ve vojenském prostředí jako doma. Proslýchalo se, že je milenkou důstojníků, proto vystoupala tak vysoko, alespoň zlí jazykové to tak tvrdili, jenomže nikdo, ať se snažil sebevíc, nemohl nic takového dokázat.

Uklonila se a vodopád jemných medových vlasů jí spadl do tváří. A když se narovnála, viděli všichni muži, jak jí září oči, jak se jemně rdí, jak se usmívá.

Připadala jim roztomilá a neskutečně krásná! Kam se na ni hrabaly vyžilé kabaretní herečky a pěvkyně. Přece jen, byla ještě tak mladá. Mladá, nesmělá, nezkažená, ale když zpívala, vyzařovalo z ní cosi neskutečného. A ona měla právě v těch chvílích pocit, že žije. Byla ve svém živlu. Šíleně svou práci milovala.

Milovala ten pocit, když se na ni dívali, když jí tleskali... Máloco bylo krásnější.

A Viktor nelhal, když slíbil, že se o ni postará, jen když bude plnit, co si přeje. Nelhal! Skutečně, splnil, co řekl. Žila si jako v pohádce. Skoro stejně tak dobře, jako když byla maličká a zemi vládl mír... Avšak vzpomínky na tyhle časy byly víc než cokoliv jiného šíleně matné a zašlé.

A Viktor... No, vypadalo to totiž, že se mu zamlouvá. Aspoň co se tajné špionáže týká. Prověřovací úkoly splnila na výbornou a ani teď, coby špiónka v terénu, nebyla k zahození.

Informace, které Rovnostářům přinášela, byly poměrně cenné, i když ne vždy podstatné.

Znovu přejela své publikum jiskrným pohledem a v jednu chvíli se zarazila. Na chvilku měla pocit, že zkameněla. Myslela, že nebude s to se nadechnout. Srdce se jí rozbušilo a útroby sevřely.

Stalo se to ve chvíli, kdy očima přelétla prostor okolo vstupních dveří. Ty dveře se právě otevíraly. A do nich vstoupil muž, kterého neznala ani od vidění; přesto způsobil, že naprosto strnula).

Ale ne, nikdy ho neviděla, proč by... Nebo možná...

Trhla sebou. Prokrista, ten pohled... Jeho pohled! Pohled, který si vyměnili...

Měla pocit, že takhle se na ni už jednou někdo díval.

Málem ztratila balanc. Ucítla závan jakési známé přítomnosti, čehosi neskutečně blízkého a přitom vzdáleného, mlhavého...

Kdo byl ten muž? Měla by ho znát... A proč vojáci vstávali? Aby ho pozdravili? Je možné, že...?

Ach ano.

No ano!

Určitě to bude nějaký velitel. Někaký důstojník nebo ještě vyšší šarže. JEJICH velitel. Musí to být on. Erich Bernstein! Kdo jiný?!

Pouhým kývnutím a zdvižením ruky ukáznil všechny v místnosti, načež se vydal k ní. Lehce a tiše.

Naprázdko polkla a snažila se nezachvět.

Sledovala jeho pohyby. Pohyby lité šelmy. Geparda na lovu...

Kráčel pomalu, jako by si vychutnával každý krok. Měla dost času na to, aby si ho prohlédla. Jeho postava byla překrásná. Tmavě modrá uniforma jí dodávala jakousi jiskru přísnosti...

A... Proboha! Měl šedivé oči! Všimla si, že má šedé oči! Tak známé oči... Jako by je už někde viděla. Jenže kde?

Cítla, jak se jí rozbušilo srdce. Naprázdno polkla, zhluboka se nadechla a čekala. Čekala, co bude. S napětím očekávala, co jí řekne, co udělá... A vojáci čekali s ní.

Atmosféra v místnosti byla čím dál dusnější. Jako by nad všemi visely nezodpovězené otázky, nevyřčená slova... Proč ale?

Sandra se trochu narovнала a rozechvěle čekala, co Bernstein udělá.

Jenže pohlavár, místo toho, aby došel za ní na jakési provizorní pódium, usedl jako by nic do jednoho z volných křesel v první řadě, a když se Sandra k ničemu neměla, kývl na ni a tiše, trochu lhostejně řekl: „Můžete pokračovat.“ Jako by se nic nedělo. Z jeho hlasu čísel až nepříjemně ledový klid a on tam jen tak seděl a díval se. Prohlížel si ji podobně jako maso na černém trhu. Tak... skoro opovržlivě... I když možná – možná zvažoval její kvality, v tu chvíli však byla jen tím masem. Ničím jiným.

Jako by ji polil ledovou vodou. Jeho slova ji dokonale zarazila. Může pokračovat? Proč... Jak? Cože?

Překvapeně zamrkala, ale potom si uvědomila, že by se měla chovat profesionálně. Nebo alespoň profesionálněji.

Tiše si odkašlala a potom se dala do zpěvu.

Muž stiskl čelist a zavřel oči. No ano, už věděl, kde jméno Sandry Steinerové slyšel. Vzpomněl si. Ne, vlastně nemusel dlouho vzpomínat. Znal ji, dobře ji znal, jen ho překvapilo, co z ní vyrostlo; jak je krásná.

A ona tam jen stála. Stála tam jako opářená, před těmi všemi muži a zpívala. Zpívala, protože jí nic jiného nezbývalo. Ale nedokázala z hlavy vytěsnit to, co se stalo před pár okamžiky.

Sál se pomalu vyprazdňoval, ale ona nekončila. Nesměla, dokud bude mít publikum.

Vojáci se pomalu trousili spát nebo za zábavou, ale ona zpívala. Zpívala, protože chtěla; zpívala, protože musela.

Jakoby zpoza mlžného oparu sledovala všechny ty vzdalující se lidi a sama necítla únavu. Netušila, jak dlouho zpívá, na hodiny zavěšené na zdi na druhém konci místnosti nedohlédla. Ale zpívala, protože ji to těšilo... a když už pro nikoho, tak tedy aspoň pro sebe; když vtom...

„San?“ zaslechla tichý hlas, který jí svou hebkostí připomínal nejjemnější samet a sladkostí med. Zarazila se a zadívala se směrem toho hlasu.

Uvědomila si, že v sále už vlastně nikdo není. Nikdo, kromě ní a toho muže. Toho vysoce šaržovaného vojáka. To z něj bude muset nejspíš vylákat ty informace o plánovaném převratu. Nejspíš z něho.

Jenomže to bude chtít čas a důvěru. Netušila, jak dlouho potrvá, než prolomí ten led jeho šedivých očí. Netušila, jestli jí začne věřit. Ale věděla, že na to má maximálně měsíc. Déle v táboře zůstat nemohla.

„Nechcete si odpočinout?“ zeptal se a na rtech mu přitom pohrával poťouchlý úsměv.

Zatvářila se skoro ublíženě. Co že říkal? Odpočinout?

Nikdy. Nikdy by před někým takovým, jako je on, nepřiznala, že je unavená.

Nesměla zapomínat na to, že se nachází v táboře nepřátel. Monarchistů!

Mimoděk se narovнала a s našpulenou pusou odvětila: „Ne, děkuji, nejsem...“

„Ale publikum už vám odešlo,“ pousmál se. Hrál dál svou hru a ona netušila, kam tím míří. Chtěl ji snad urážet?

Stiskla zuby a zúžila oči. To bylo snad příliš, co si dovolil! A co on?! Tím chtěl naznačit co?! Že neumí zpívat?

„Ale jste tu přeci ještě vy,“ odvětila, jako by se nic nestalo, a pohodila hlavou.

„Hm...“ Pokýval hlavou a napil se z velké sklenice jakéhosi průzračného alkoholu. „Zajímavé,“ zamumlal víc sám k sobě než k ní.

Chvíli jen tak stála na svém místě a když se neměl ke slovu, sebrala z klavíru svůj odložený kabát a otočila se k odchodu. „Výborně. Tak tedy dobrou noc, pane.“ Rozhodila rukama a s hlavou hrdě vztyčenou se rychlými kroky vydala k východovým dveřím.

S lehkým úsměvem na rtech ji pozoroval. Sledoval ty rozčilené pohyby, usmíval se tomu, jak to v ní vřelo.

„Erich Bernstein!“ stačil za ní zavolat, když se dotýkala kliky dveří. Pozoroval, jak sebou trhla, jako by se zarazila, ale vzápětí slyšel, jak za ní zapadly dveře. Usmál se.

Byla ve své podstatě roztomilá. Velice roztomilá, malá slečna Steinerová. Vlastně přesně taková, jak si ji pamatoval.

Jestlipak si ona pamatuje na něj?

28. listopadu 1946, Neuiss, maličké město nedaleko výcvikového střediska přívrženců Monarchie

Přecházela z místa na místo pod tmavou oprýskanou budovou jakési zastavárny. Do hodiny se musela vrátit zpátky do tábora. Jinak na ni padne podezření. K čertu s tím, k čertu s touhle nebezpečnou fuškou!

Viktor měl zpoždění. Už měl dávno přijít!

Čekala na něj, jako vždy, když se domluvili, na určeném nenápadném místě... A nikdy nepřišel pozdě!

Smrákalo se a okna všech bytů i obchodů se zatemňovala. Nezbytná ochrana před nálety.

Nezbývalo jí moc času. Za chvíli ji čekalo další vystoupení a tahle prodleva jí nebyla nijak příjemná. A pochybovala, že bude příjemná někomu z vojáků, kteří se budou po dlouhém dni výcviku chtít občerstvit u skleničky a poslouchat při tom její hlas...

I když, k čemu to?

Už jen asi poslední tři vystoupení... A ona neměla nic. Žádnou zprávu. Nic, k sakru!

Erich Bernstein se na ni stejně nechodil dívat. Netušila proč, ale nikdy ho od jejich prvního setkání v podniku neviděla. Mrzelo ji to. Přiznávala si, že ji to mrzí.

A navíc to brání její práci. Té skutečné. Ne té zástěrce utkané z vláken jejího hlasu.

Několikrát s ním promluvila ve chvílích, kdy měli vojáci výcvik, ale... Většinou byl někde jinde! Pochybovala o tom, že by se jeho vztah k ní nějak výrazně změnil. I když ty oči...

„Ve jménu Bratrstva...“

Trhla sebou. Uslyšela známá slova, tajné heslo, které jí říkalo, že Viktor... Že už přišel. Konečně.

Jemně ji uchopil za ramena a nenápadně odvedl do jedné z temných postranních uliček. Někam, kde je nikdo nemohl vidět.

„Proč jsi mě chtěla vidět?“ zašeptal a stále sledoval vchod na hlavní třídu. „Víš, jak je to poslední dobou těžké s časem...“

„Chtěla jsem ti říct, že takhle to nejde!“ rozhodila rukama. „Nic z něj nedostanu. Chápeš?“ Její hlas nabíral na důrazu i síle. „Víš ty, kdo je Erich Bernstein? Já z něj, zatraceně, nedostanu ani slovo! Málem se mě ani nezeptá, jak se mi v táboře líbí, a jediné, co... K čertu! Zjistěte si sami, kde bude to ohni...“

Přiložil jí ruku na ústa, protože si všiml jakési postavy, procházející ulicí. Všiml si, jak se napjala v ramenou, když uslyšela Erichovo jméno.

Viktor tiše zaklel a jako blesk opustil stíny. Rozběhl se za tím potencionálním nepřitelem. Ale jediné, co na hlavní třídě spatřil, byla vzdalující se silueta nějakého vojáka. Za živého boha by nepoznal, kdo to byl.

Stiskl čelist a na chvíli zavřel oči. Zmocnil se ho vztek a zčásti i strach.

Ze začátku pochyboval, má-li malou Steinerovou zaměstnat... A teď jeho pochybnosti nabraly na síle. Ne, žena nikdy nebyla pro práci špiona vhodná! Nikdy!

Pár kroky se vrátil tam, kde zanechal svou agentku. Zvysoka se na ni zadíval a jeho oči planuly. Čísel z nich zloba a snad... snad i nenávist... Zdálo se jí, že zaskřípal zuby, chtěla něco říct, ale nedal jí příležitost. Jenom vystřelil ruku k ráně a nelítostně ji udeřil do tváře.

Zavrávala a zarazila se.

„Proč?! Taková školácká chyba!“ štěkl a z očí mu sršely blesky.

„Nemůžu za to! Říkala jsem ti, že z něj nic nedostanu! Je divný, vůbec ho nezajímám. Prostě jako bych neexistovala. Pořád pije, divně se kouká, na představení nechodí, sotva ho zastihnu ve dne...“

Skočil jí do řeči: „Proč musíš říkat jeho jméno. To tě nenapadlo, že tě někdo uslyší?!“

„Ne! Nenapadlo!“

Roztáhl chřípí, ale nepustila ho ke slovu: „Já už to prostě nebudu a nechci dělat, chápeš?!“ Neměla daleko k pláči. „Nechci zůstat pořád na tomtéž místě. Proč nechceš vyzpovídat někoho jiného?! Proč jeho? Proč zrovna, proboha, jeho! Já už to prostě nebudu dělat...“ Rozplakala se.

Sáhl kamsi k opasku a následující události byly dílem okamžiku.

Sandra nestačila otevřít pusku a už jí mezi oči mířil zbraní s nasazeným tlumičem.

„Vrátíš se tam,“ sykl zlovlně a tón jeho hlasu mrazil.

„Ne, nevrátím,“ odvětila pevně. „Nechci ho vidět. Nechci zpátky do té zatracené díry. Už ani na ty tři dny!“

Ušklíbl se: „A co pomsta tvého bratra? Na tu jsi už v záplavě slávy zapomněla?“

Zavřela oči a stiskla rty. Ne. Jak by mohla zapomenout, ale to, co po ní chtěl, bylo nad její síly. Nemohla... Nemohla dělat, co si přál. Nemohla zradit Ericha Bernsteina... Nechtěla.

Ale... Proč tomu říkala zrada? O zradu v pravém slova smyslu by přeci nešlo. Nebo...

„Zapomínáš na svá přání a sny. To není dobré. A kdo, když ne ty, zajistí světu mír, hm?“

Erich Bernstein! Chtěla zakřičet, ale místo toho sklopila hlavu.

Usmál se a jemně ji popleskal po tváři. „Tak vidíš. Běž zpátky a koukej nám všechno zjistit. Víš, co na tom závisí?“

28. listopadu 1946, Výcvikové středisko přívrženců Monarchie

Bylo po všem. Nějakým zázračným způsobem odzpívala i tento večer. Mělo to být jedno z posledních představení, tedy těch plánovaných. Jedno z posledních a zároveň první, na něž se netěšila. Nenáviděla se za svůj dar, za svůj hlas. Nenáviděla se, že ho propůjčila boji za cizí ideály. Dělal se jí ze sebe samé špatně.

Ztěžka se posadila na tvrdou dřevěnou židli od klavíru a položila si hlavu do dlaní.

Ne, nemohla takhle dál. Takhle vážně ne! Pomsta byla sladká věc, světový mír něco nádherného a skoro neuvěřitelného, ale nemohla... Nemohla se k Bernsteinovi dostat, nemohla s ním mluvit, být sama. Nemohla ho vyzradit několika krutým rovnostářům.

Nechtěla. To prostě nešlo!

Protože kdyby něco zjistila, kdyby se od Ericha něco dozvěděla, Viktor by to poznal a dostal by to z ní. A ona věděla, co by se stalo. Co by potom Erichovi udělali.

Dříve si tím nebyla jistá, ale po dnešku, po tom, co viděla ve Viktorových očích...

Nemohli na něj. Sami ne.

Nebyli schopni ho najít bez její pomoci. Nebyli schopni ničeho. Erich Bernstein byl moc dobře chráněn před jakýmkoliv vnějšími vlivy.

Netušila, z jakého důvodu měla potřebu toho muže chránit... Byl protivný, nepříjemný, kousavý, uštěpačný... A ty jeho oči...

„Děje se něco?“ uslyšela ochraptělý, trošku ironický hlas.

„Ne, coby?“ odvětila ledabyle, aniž by zvedla hlavu. Vyrušil ji z myšlenek, z koncentrace – to se nedělalo!

„Nevím, dneska to nebylo ono.“ odtušil jako by nic.

„Co?“ Zamrkala.

„Váš zpěv.“ Pokrčil rameny.

Ušklíbala se: „Jako byste mě poslouchal.“

„Každý večer,“ zašeptal a poprvé se lehce usmál.

Udiveně a překvapeně zároveň se na něj podívala.

„Jak říkám,“ pousmál se. „Jste opravdu slavík,“

„Nežertujte.“ Stiskla čelist.

„Myslím to vážně.“ Lehce se dotkl její paže. „Zpíváte krásně.“

Maličko jí poklesla čelist a ona se mu zadívala do tváře. Topila se v těch jeho šedivých očích a cítila, že mluví upřímně.

Ne, tohle nejde! Uvědomovala si zděšeně.

„Děkuji,“ špitla a na líčkách se jí usadil ruměnec. Koutkem oka zaznamenala, že jsou sami. Jako tu první noc.

Trošku ji to zarazilo. Jak ji mohl vídat každý večer? Jak, když ona jej neviděla. Ale nelhal, mluvil pravdu.

„Víte, vůbec jste se nezměnila,“ zašeptal s úsměvem.

„Teda...“ zarazila se. „Co tím myslíte.“

„Myslím vás. Když jsem vás viděl poprvé, byla jste takhle malé dítě a teď...“

„Nerozumím.“

„Proč jste tady?“

„Protože zpívám, pozvali jste mě. Neplatíte špatně.“ Pokrčila rameny.

Zacukaly mu koutky, ale vzápětí zvažněl. „Ne, myslím doopravdy, proč jste tady?“

Sklopila hlavu, zavřela oči a tiše si povzdychla.
 „Chci se pomstít,“ vyšla s pravdou ven a zadívala se mu do očí. „Za bratra...“
 „Ach.“ Ušklíbl se a až teď pustil její ruku. „Přišla jste mě zabít?“
 „Ne, to ne. To nemohu.“ Sklonila hlavu.
 „Ale bylo by to pro vás tak snadné. Teď...“ Jemně jí nadzvedl bradu, aby se mu dívala do očí. Spatřil, jak se v nich rojí slzy, a tak je opatrně setřel bříškem palce a skoro něžně promluvil: „Tak proč? Víte, není to jen tak a... Znal jsem vašeho bratra. Moc dobře znal. A nikdy si neodpustím to, že zemřel. Mohl jsem ho zachránit...“
 „Vy jste...“
 „Ano, jsem ten... neřád jste mi říkala?“
 Zarděla se a na rtech se jí rozlil jemný úsměv: „Promiňte mi.“
 Usmál se: „To je v pořádku. Já jsem asi skutečně neřád. Víte, plánuji svrhnout vládu. Už jen tři dny. Hm?“ Začal počítat na prstech. „Tři dny a moje tajné jednotky schované pod celým hlavním městem dostanou povel a přijde převrat. Naprosto hladce, bez problémů.“
 Smračila obočí. Nerozuměla.
 Proč jí něco takového říkal? Na nic se ho neptala. Nic nechtěla vědět!
 „No... A já jsem tajná agentka a přišla jsem sem pro informace.“ Pousmála se. „Co teď uděláte, když to řeknu svým nadřízeným? Co chystáte?“
 „Řeknu, že by to bylo velmi bláhové. Říkala jste, že chcete pomstít bratra. Ale váš bratr by si nepřál, abyste sloužila režimu, proti kterému chtěl bojovat.“
 „Ale ti vaši takzvaní monarchisti ho zradili! Zemřel...“
 „Možná, ale on byl vždy věrný svým ideálům!“
 Vyskočila na nohy a zlobně našpulila pusku: „Já jsem...“
 „Vztekáte se jako malá,“ usmál se.
 „C-cože?!“
 „Ale sluší vám to,“ zašeptal tiše a jemně jí zajel rukou do vlasů. Nebyla schopna slova, nebyla s to se hnout, jen jí trošku poklesla čelist. Tohle... Ne. Ten dotyk, jako by v ní cosi vyvolal...
 Zavřela oči. Cítila, jak se jeho tvář stále přibližuje; cítila kořeněnou vůni i tíhu pohledu jeho šedivých očí. Rozechvěle se nadechla a vtom...
 „Erichu! Jdi od ní! Je to zrádkyně!“
 Dveře místnosti se rozrazily tak, že obě jejich křídla narazila do stěn a do sálu se nahrnula nejméně desítka po zuby ozbrojených mužů.
 „Pracuje pro RB. Richard ji viděl s nějakým mužem. Víme, kdo to byl. Agent V-23-01 Pust' ji, je to zrádkyně!“

1. prosince 1946, střelnice v Rauschbergu

„A jako zrádkyně bude popravena!“ vyřkl provizorní soudní tribunál.
 I přesto, že jsem byl hlavním velitelem Monarchistického odboje, pravidla téhle organizace zněla jasně. Zvláště to, které přikazovalo, jak jednat se zrádci.
 Tribunál byl určen, soud vyřčen. Mluvil jasně. Poprava. A na moje námitky nikdo nereagoval. Prý jde jen a jen o mé dobro a zájmy Monarchie, ale kdyby o ně šlo, tak by...
 K čertu! K čertu s tím! Musím jednat na vlastní pěst. I když tím poruším svoje vlastní pravidla.
 Přišel jsem tam s bušením srdce a zvláštním pocitem strachu, který se mi rozléval celým tělem. Měl jsem strach, že to nedokážu. Báł jsem se, že jí nezvládnou pomoci. V ruce jsem nesl bílou růži. Trvalo mi dlouho, než jsem ji v téhle slotě sehnal – ale sehnal jsem ji, to bylo hlavní! Musel jsem. Měla pro mě zvláštní význam. Zvláštní symboliku. Musím zachránit ji, když se mi to nepovedlo s jejím bratrem.

Nějak zvláště jsem prožíval každý svůj krok, všímal si maličností, které mi jindy unikaly. Cítil jsem pod nohama tvrdou zamrzlou zem a konečně si připadal naplněný.

Ano, přesně tohle mi chybělo – láska. Každý živý tvor pátrá po svém protějšku – možná to je jediný smysl života – aby se, když ho najde, stal úplně někým jiným. Mé srdce přetévalo pocitem naplnění a blaženosti, když jsem si představoval, jaké to bude, až ji odamtud zachráním. Měl jsem pocit, že mé city opětuje. Už tehdy večer...

Zbystřil jsem. Už je to tady. K mým uším doléhal zvukový ryk – hláhol spousty hlasů, dunění kroků...

Nastražil jsem uši a potom se rozběhl za nedaleký roh, za nímž se nacházel vstup ke střelnici. Trnul jsem strachy, abych nepřišel pozdě. Měl jsem plán. Bláhový, ale snad účinný.

Už teď?

Měl jsem před sebou jenom záda mužů. Nic víc. Hlouček, který se tísnil kolem čehosi, co logicky přitahovalo lidskou pozornost, a ohrazoval onu věc jako vysoká zeď. A já věděl, že ta věc bude Sandra...

Musel jsem si jazykem navlhčit rty, aby nebyly tak vyprahlé; najednou se mnou rozlil pocit, který říkal tichým hláskem, že je něco špatně. Nevládnou to. Já to nevládnou!

„Promiňte! S dovolením...“

Už jsem neběžel. Prodíral jsem se hloučkem dopředu, abych viděl, jak situace vypadá.

Ne, možná jsem to neměl dělat. Obrátil se mi žaludek a před očima jsem měl jen tmou. A když ta vybledla, spatřil jsem pohled ze všech nejhrůznější, pohled hoden knihy Apokalypsy – ne, mnohem, mnohem horší pohled!

Já jsem zrádce. Prokletý, odporný zrádce!

Vidím... Vidím, jak někdo vláčí za vlasy anděla. Smýká s ním na zem v hrozivém ponížení, podobně, jako Michael potupil Padlého anděla před tím, než jej z vyšší vůle krutě popravil.

Má ústa nejsou schopna jediného slova. A přitom chci křičet, hrozně, hrozně moc křičet. Mé nohy se spojily se zemí a zakořenily v té ledové půdě jako kořeny starého dubu. A přitom chci běžet. Běžet a zabránit tomu, co mě děsí, co mě ková na jedno místo a dělá ze mě bezmocného muže – mrzáka...

Takhle vypadá bezmoc?!

Vidím, jak anděl, zborcený na zemi u nohou jednoho důstojníka, zvedá vzdorovitě svou spanilou hlavu. Naše oči se setkají v okamžiku, který mi připadá věčným.

Cítím v krku veliký knedlík, který mi brání polykat – bránil by mi, bylo-li by co, ale ústa mám vyprahlá jak troud.

Spatřuji v těch jejích smaragdových očích slzy, prosbu, kterou nikdy nevyslovila a nevysloví, bolest, lásku – lásku ke mně – a nenávist... „Proboha, tak je to pravda!“

Ach ne! Chytám se za hlavu. Ten zběsilý vír emocí, který z ní tryská – nemůžu... Nemůžu nic!

„S-Sandro?“ vyslovují neslyšně mé rty. Pořád, pořád dokola mumlají jméno anděla, ale nejsou schopny vydat ze sebe ani hlásku. Miluji ji. Prokrista, to je to jediné, co si uvědomuji. Ale ona nebojuje... Nevzpírá se jim...

Jen se na mě usmívá, jako by říkala: „Neboj se, já budu v pořádku. Budu ve světě, který mě pochopí... S bratrem... někde, kam budu patřit, kde budou všichni jako já...“ Andělé! Ne... ne. To ne! Nesmí!

„Sandro.“ Proklínám svá ústa za jejich němotu. Proklínám své údy za jejich chromost. Proklínám své srdce za to, že není obestřeno stěnou z pancéře a ledu.

Proklínám se za to, že jsem nezakročil dřív. Já mohl! Mohl jsem. Vždycky bych-Co se se mnou stalo?!

K mým uším doléhají útržky hrozivých slov, která nejsem schopen pořádně vnímat a pojmout. Omotávají mou mysl jako klubko zlovolných hadů a uvrhují mé tělo v hrozivou křeč agónie.

Proč nic nemohu? Chci se pohnout! Ztraceně, chci! Chci vykřiknout... Cokoliv!

Proto jsem sem teď přišel!

Jsem němý bard a chromý běžec... Nejsem ten výjimečný Erich Bernstein, jehož roli jsem doteď úspěšně hrál. Jsem odporná loutka mezi davem stejných, jako jsem sám. Dřevěných, poslušných tomu, kdo tahá za nitky – prokletému vodiči lidských marionet!

„...se provinila proti zákonům Monarchistů...“

Ne! Není možné, co slyším! Že jsem jenom v hrozivé noční můře. Ještě ať řeknou, že smilnila s ďábly a satanáši – smál bych se, ale tady není čemu. Hrdlo se mi zoufale stahuje – dusí mě.

„...ŠPIONÁŽ...“

„N-ne! s...“ Má ústa jsou konečně schopna vyslovit těch pár hlásek, ale můj hlas zní jako kňučení dítěte nebo zavytí poraněného vlčete. To nejsem já!

„...popravou zastřelením.“

Hrobové ticho mi málem protrhlo bubínky. A potom vzdávání holdu Erichu Bernsteinovi; mně – muži, který si to ani nezaslouží!

Já nemohl!

Už jsem nemohl být jako oni – odporní hadroví panáci bez srdce a vlastní vůle. Já byl jiný!

Ano? V čem?

Já, k čertu, nevím! Já jsem ji miloval. A... „Jsem Erich Bernstein!“

„Sandro!“ vykřikl jsem a můj hlas zněl jako zvuk polnice. Nikdy bych nevěřil, že dovede být tak silný.

Viděl jsem, jak ji dotlačili ke zdi, a v tu chvíli jsem vyrazil vpřed. Nějaká zvláštní moc mi dala křídla, cosi zrychlilo můj běh a dalo mi nadpozemskou sílu. Jediné slovo: „Nestřílejte!“

Slovo vůdce, rozkaz velitele.

Mí podřízení, ti, kteří měli vykonat popravu, zůstali stát jako zkamenělí. Sklopili pušky...

Nikdo se nepohnul. Nikdo se nezmohl na jediné slovo protestu nebo vzdoru.

Všichni se jen dívali, jak k ní jdu, jak jí strhávám pouta ze silného provazu, jak ji беру za ruku jak s ní odcházím. Nikoho nenapadlo po nás vystřelit. Nikoho.

Nechali nás odejít. A já v tu chvíli věděl, že už se nebudu moci nikdy vrátit.

Věděl, jsem, co ztrácím, ale můj nález byl cennější.

Lord Hovnocuc – Pohádka o obsraném Albertovi aneb Honsa málem koprokrálem

Upozornění autora: Tato povídka je natolik o hovnu, že ji doporučuji číst jen na hajzlu s dostatečným množstvím toaletáku při ruce, jinak hrozí nebezpečí, že se vám při jejím čtení může stát malá „nehoda“ :-)

Jednou takhle Albert sral. Seděl na hajzlu typu prevít, který si nechal vybudovat ve svém hradě nad nejrušnější ulicí, co pod ním vedla, a díval se do zaměřovače, jenž mu pomáhal strefovat se hovnama do lidí, kteří šli dole pod ním. A zrovna mu do zorného pole vlezla mladá rodinka, která tlačila kočárek s kojencem – ten ležel na zádech a vířikal, takže měl pusu otevřenou úplně dokořán. Jak to Albert spatřil, zaradoval se, protože hned věděl, koho dnes poctí svým hovnem. Trpělivě počkal, až se mu kojeneček dostane na mušku, pak rychle zatlačil a vysral bobka tak akorát velkého pro kojencovu pusku. Trefa byla dokonalá a Albert už chtěl začít jásat, že přivedl na svět dalšího koprofága, když tu se rozletěly dveře od hajzlu a v nich poskakoval nějaký chlapík s cárem papíru v ruce. Albert si nejdřív myslel, že je to sluha, který mu jde vytrít prdel, ale brzy mu došlo, že je na tom něco divného – Albert totiž papír používal jen v případě krajní nouze a ze všeho nejradši si vytíral prdel s hovnobitama. Nebo spíš s hovnobitkama, protože ty měly jemnější kožíšek než hovnobiťáci. Jednou si totiž Albert vytíral prdel se starým hovnobiťákem, co měl chlupy tvrdé jako ježek, a strašně si o něj svoji nebohou prdel popíchal.

No, ale tentokrát šlo o něco úplně jiného. Ten příchozí opravdu nebyl žádný poskok, ale bývalý čajnský Bůh hoven, který držel v ruce smlouvu a děsně se radoval. Na smlouvě totiž byl Albertův podpis, který stvrzoval, že svým příštím sraním se účastní nového kola soutěže o Boha hoven, a právě tehle malý bobek pro kojence byl tím pádem tím soutěžním. Albert si sice nebyl vědomý, že by něco takového podepsal, ale vzhledem k tomu, že při každodenní úředničíně podepisoval stohy papírů, bylo dost dobře možné, že mu smlouvu někdo podstrčil mezi jiné papíry k podpisu. A bývalý čajnský Bůh se hned rozhodl Alberta překonat, sednul si před ním na zem a udělal takové hovno, za které by se nemusel stydět ani pořádný slon. Tím bylo rozhodnuto, čajnský Bůh si zase vzal zpátky své božské schopnosti a vesele si odkrácel z Albertova hradu. Cestou si procvičoval nově nabytou dovednost přinutit lidi srát, takže podlaha na hradě byla během chvilky celá pokrytá sračkama (Bůh totiž nějak nemohl trefit východ a prolezl snad úplně všemi chodbami a místnostmi, co na hradě byly).

Tak odporný začátek dne už Albert dlouho nezažil. A jak brzo zjistil, nebyl špatným zprávám konec. Zrovna totiž přiběhl posel ze soutěže o krále hoven, ve které Albert také kandidoval, a hned vyklopil nepěknou novinu – hlasování o krále hoven totiž nakonec vyhrál jakýsi hloupý Honsa, který se mohl chlubit tím, že je největším hovnem všech dob, a hovna si díky tomu nakonec zvolila právě jeho. A jako místo svého kralování si vybral rodnou Starou prdel kousek na východ od hlavního města Koprolandu. To už bylo na Alberta trochu moc a rozhodl se, že bude muset zase vrátit věci do správných kolejí. Předal dočasně vládu nad Koprolandem knížeti Honimírovi, který se osvědčil obzvlášť při honech na hovnobity (vyhonil jich vždycky nejvíc), a pak zašel za Hovnovláskou, ještě jí naposledy ojet, než se vydá na cestu. Zatímco ji obšťastňoval, vzpomínal na to, jak kdysi obsral Boha hoven on a jak si pěkně opekl Honsu na grilu. Když skončil, vyhnal z hlavy myšlenky na události, které se staly zhruba před půl stoletím, zavřel sarkofág s pozůstatky Hovnovlásky a začal se připravovat na cestu.

Nebyla náhoda, že během Albertova kralování Koproland úplně neuvěřitelně prosperoval. Albert totiž postavil ekonomiku na dvou velmi silných pilířích – na vykořisťování hovnobitů a na prozíravě podaných patentech. Nechal si totiž patentovat srání a chcaní, takže mu všichni, kdo chtěli provozovat tyto činnosti, museli platit licenční poplatky a přísun peněz byl pak prakticky nevyčerpatelný. Ti, kdo chtěli na poplatcích ušetřit, měli možnost akorát všechno snědené jídlo vždycky zase pěkně vyblejt, což provozovali s oblibou třeba ve velké Čajně. Během toho půl století se stalo hodně událostí, ale kromě Hovnovlásky, která nedávno zařvala na zadušení v Albertově prdeli, asi žili všichni, kdo stáli u začátku Albertova kralování. Čajnský Bůh hoven proto, že si nejspíš na předchozí nesmrtelnost docela zvyknul a nechtělo se mu zdechnout, Honsa, který byl jako hovnová zombie taky nestárnoucí a dokonce i vznešený a mocný lord Shitsucker, který se díky zdravé stravě plné minerálů a vitamínů také držel pořád v kondičce. Jako první věc chtěl Albert znovu získat své božství, ale poněvadž věděl, že Bůh hoven se už jen tak obchcat nenechá, rozhodl se, že teď zkusí obchcat pro změnu Boha chcaní, a vyrazí za ním proto do Čajny. Neotálel tedy, nachystal si na cestu nějakou svačinu, hlavně hovnobití paštiku, kterou měl děsně rád (to nebyla paštika podle hovnobití receptury, ale samozřejmě z pěkně čerstvých hovnobitů, jemně namletých), skočil na koníka (pak seskočil) a tryskem vyrazil z hradu.

Cestou si ale řekl, že by možná bylo dobré nejprve se v tom chcaní trochu potrénovat. A tak to vzal do velké Čajny oklikou přes zemi hovnobitů, protože hned dostal pěkně zvrhlý nápad, jak si zajistit další zápis do Hovňousovy knihy rekordů. Když do hovnobití země dorazil, nechal všude vyvěsit plakáty, že se koná soutěž o nejchlupatějšího hovnobita a ať se každý určitě zúčastní. Albert totiž věděl, že každý hovnobit si o sobě myslí, že právě on je ten nejchlupatější a že tím pádem určitě přilezou všichni. Za místo, kde soutěž bude probíhat, vybral velkou mýtinu kousek od Hovnobitína, nad níž se tyčila vysoká rozhledna, která přesně vyhovovala jako záměrum. A než se Albert stačil usrat, už se začali scházet hovnobiti, aby soutěžili o svoji chlupatost. Sešlo se jich nakonec asi milion a všichni na mýtině porovnávali svoje chlupy. A to byla pro Alberta příležitost, jak se pěkně potrénovat v chcaní. Pořádně se napil, vylezl na rozhlednu a začal divoce chcát po hovnobitech, kteří byli pod ním. Ti byli blbí a mysleli si, že asi prší a že by toho mohli využít, aby se trochu umyli, a tak nastavovali proudu Albertových chcanek nejružnější partie a Albert po nich s gustem vytrvale chcal. Pár ondinistických hovnobitů sice pochopilo situaci a chtěli se taky zúčastnit, jenže Albert se s nikým o svůj rekord dělit nechtěl a všechny je skopával z vrcholu rozhledny, jakmile tam nějaký z nich vylezl. A když konečně dochcal, bylo jasné, že má nový rekord v kapse, protože nikdo před ním (a jak se brzy ukáže, tak ani nikdo po něm) nepochcal najednou celý hovnobití národ tak jako on.

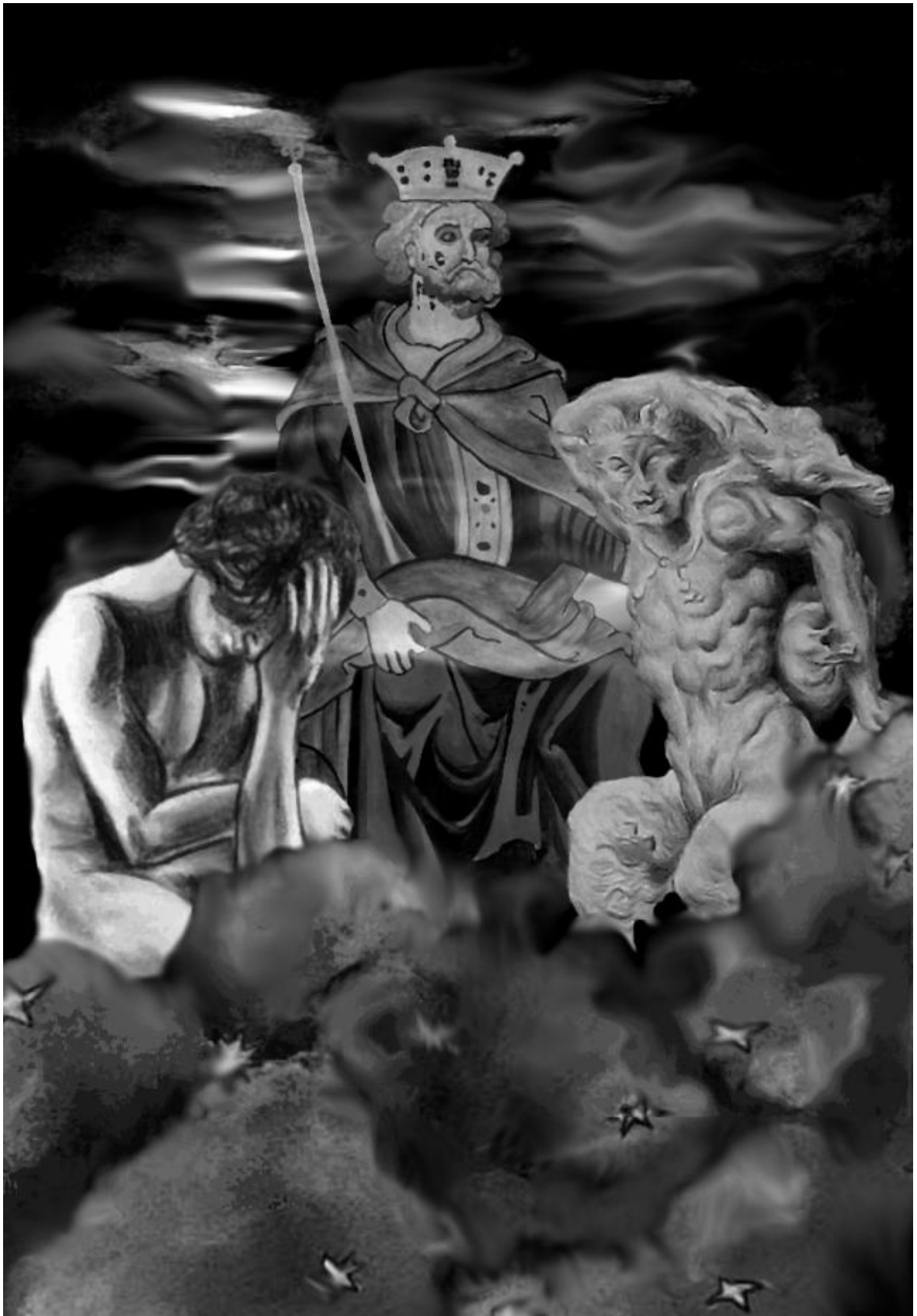
To mu zvedlo sebevědomí, že určitě zvládne obchcat i Boha chcaní, a už se chtěl vydat na cestu do Čajny, když v tu chvíli propuknul jásot, neboť soutěž o nejchlupatějšího hovnobita právě našla svého vítěze. Byla jím hovnobitice jménem Dildo, která vypadala jako obrovská chlupatá koule a byla tím pádem bezkonkurenčně nejchlupatějším hovnobitem všech dob. Albert jí tedy ještě došel pogratulovat, a aby ji nějak odměnil, řekl jí, že za první místo má možnost zalézt si celá do jeho prdele, protože věděl, že to hovnobiti dělali rádi. Dildo zajásala, že bude moct Albertovi posloužit jako gigantické dildó a hned mu tam chtěla lézt. Trochu sice překážel její frňák a uši, ale když je Albert profesionálně odštípnul, vklouzla do jeho prdele jako po másle a příjemně ho v ní svýma chlupama lechtala. A aby to nebylo ani ostatním hovnobitům líto, rozhodl nakonec Albert, že mu do prdele můžou vlézt všichni přesně v tom pořadí, v jakém se umístili v soutěži. Takže druhý nejchlupatější hovnobit vlezl do prdele Dildu, jejíž prdel vykukovala z prdele Albertovy, třetí vlezl do

prdele druhému a tak dál, až naposledy dovnitř zalezl nejmní chlupatý hovnobit, který vypadal jenom jako orangutan. Albertova prdel sténala, protože byla se všemi těmi hovnobity velká jako stodola, ale vydržela, protože byla vytrénovaná od Hovnovlásky. Zato Dildina prdel nátlak nepřežila a brzo se jí rozervala od ucha k uchu, neboť byla zvyklá maximálně tak na zastrkování hovnobitůch ***cenzurováno***, o kterých je ale známo, že jsou velké jako hodně zakrslý malíček, a tohle na nebohou Dildinu prdel byla prostě příliš velká zátěž.

Když měl Albert v prdeli milion hovnobitů a pěkně si užíval, jak se mu v ní všichni rozkošně vrtí, napadla ho další zvrhlá myšlenka, jak s hovnobitama jednou a pro vždy pořádně zatočit. Doplazil se na hajzl, všechny hovnobity tam vysral, spláchnul a od té doby už žádného hovnobita nikdo nikdy neviděl. Sice až potom si Albert uvědomil, že už nebude mít z koho dělat svoji oblíbenou paštiku, ani kým si vytírat prdel, ale snad se časem najde někdo další, koho si Albert oblíbí – třeba takoví trpajzlíci by nemuseli být špatní.

A když tedy dokončil Albert svoji práci v zemi hovnobitů, vydal se konečně do té Čajny. Zašel tam zase na hajzly a potkal hned Boha chcaní, jak tam chčije. A povzbuzený úspěchem od hovnobitů ho vyzval na souboj. Ale ouha, Bůh chcaní Albertovi řekl, že už žádným Bohem není, že ho nedávno na jedné soutěži v chcaní obchcal jakýsi Honsa a že je teď Bohem chcaní právě ten. A že jestli se chce teda utkat o božství, musí vyzvat Honsu. To byla pro Alberta překvapivá zpráva, myslel si totiž, že Honsu drží lord Shitsucker zkrátka, a vydal se ho tedy navštívit, aby se dozvěděl, co se stalo. Čajnský ex-Bůh chcaní dal Albertovi ještě talisman pro štěstí – pytlík s chcankama, aby to Honsovi pořádně nandál, a varoval ho, že obchcat Honsu není rozhodně nic snadného.

Albert tedy neotálel a vyrazil k Shitsuckerovi. Když přišel k němu na hrad, lord ho radostně přivítal, a i když už vypadal pořádně sešle, byl stále čilý jako rybka. Sedli si ke stolu, namazali si chleby lahodnou hovnobití paštikou, kterou mu Albert nabídl, a Shitsucker pak začal vyprávět o Honsovi. Ten totiž jednou lorda jen tak mimochodem požádal, jestli by se nemohl zúčastnit nějaké soutěže ve chcaní. A protože Shitsucker byl pro každou úchylárnu a netušil v tom špatný úmysl, účast Honsovi samozřejmě dovolil. Jenže ten, když se ze soutěže vrátil, byl najednou Bohem chcaní a už se od lorda nenechal dál komandovat. Sebral si svoje věci a odstěhoval se někam pryč. Víc lord nevěděl. Albertovi to teď všechno zacvaklo dohromady a lordovi tedy dopověděl, jak situace pokračuje – že se Honsa usídlil ve Staré prdeli a navíc se stal i králem hoven, ale že on to tak nehodlá nechat. Lord Shitsucker se zaručil, že mu pomůže obchcat Honsu všemi možnými prostředky a že pro tento souboj bude potřebovat něco velice speciálního. Zašel proto do svého kumbálu a vyvezl odtamtud malý hovnocuc, který používal v dětství, s cisternou velkou asi tak jako bojler. A ihned Albertovi vysvětlil svůj plán – voperuje mu do břicha cisternu, tu naplní chcankama a na ***cenzurováno*** mu nasadí kohoutek, takže pak bude moct chčát opravdu hodně dlouho. Sice bude muset při operaci z Albertova břicha vyházet nějaké překážející orgány, jako střeva, žaludek nebo játra, ale chvíli bez nich snad přežije a až se stane zase znova Bohem, bude stejně nesmrtelný, takže mu to bude fuk. Albertovi se lordův plán líbil, hned si lehnul na pitevní stůl, nechal si rozříznout břicho, vyrvat střeva a další bordel, nainstalovat do něj cisternu a mohl vyrazit soutěžit. Sice vypadal trochu divně, protože cisterna se nakonec ukázala přece jen trochu objemnější a lord na ni musel Alberta doslova navléct, ale zase se do ní při plnění (které probíhalo Albertovo pusou) vešlo opravdu hodně chcanek. A Albert takto vybaven vyrazil do Staré prdele vyzvat Honsu na souboj.

Když tam došel, uviděl velký královský hajzl na náměstí, na kterém jeho starý známý hloupý Honsa seděl a vypadal fakt zajímavě, jak byl celý z hoven a na sobě měl oblečený akorát hermelínový plášť a na hlavě korunu. Albert se dopotácel až k němu a vyzval ho k soutěži, že kdo z nich vydrží chcát déle, ten bude novým Bohem chcaní. A Honsa si věřil, takže Albertovu nabídku nemohl odmítnout a hned se do toho dal. Stejně tak i Albert povolil svůj kohoutek a oba chtali, jak nejlépe uměli. Chcali hodinu, dvě, tři a pořád ne a ne skončit. Honsa začínal pomalu blednout, protože se mu nejspíš už přestávalo chtít a uvědomoval si, že brzy bude pěkně v prdeli, zato Albert byl v pohodě, protože měřák na cisterně ukazoval pořád ještě víc než třetinu plnou. Ale Honsa se nevzdával, a aby doplnil svojí zásobu tekutin, začal pusou chytat všechny Albertovo chcanky, a zpětně je pak vychcávat jako svoje vlastní. To se Albertovi moc nelíbilo, a tak se snažil chcát všelijak do stran, aby Honsovi chlastání co nejvíc ztížil, ale ten byl hbitý a pochytil svojí pusou úplně všechno. Albertovi došlo, že takhle by to brzy prosral, a tak začal zase on chytat pusou všechno to, co Honsa vychčije. Takže se tím odstartoval takový koloběh, kdy si Albert s Honsou měnili navzájem svoje chcanky a po několika dalších hodinách bylo oběma jasné, že takhle by mohli chcát do nekonečna a že jejich soutěž musí skončit remízou. A tak se Albert s Honsou dohodli, že když se nedá určit, kdo z nich je pravým Bohem chcaní, stanou se oba dva polobohy. A i tohle byla pro Alberta vlastně výhra, protože je pořád lepší být polobůh než hovno. Ale přesto se s výsledkem nespokojil.

Vrátil se na svůj hrad, nažhavl Hovnopedii a hned začal hledat, co to obnáší být polobohem a jak takového poloboha zlikvidovat. A dozvěděl se, že polobůh bývá nesmrtelný, co se běhu času týká, ale zrubat se s trochou štěstí dá a že tím kdysi vynikal jakýsi barbar Hovnan. Tahle informace Albertovi stačila a začal se chystat na rubání Honsy, aby mohl být Bohem chcaní jen on sám. Šermovat sice moc neuměl, ale dobře zacházel s kleštěma a s bičem, tak si obojí strčil za pásek u kalhot a vyrazil znova do Staré prdele. Cestou ale dostal hlad a poblíž byla zrovna nějaká řeka, tak si řekl, že by mohl něco ulovit. Místo prutu použil bič, na jehož konec přidělal háček, který si vytáhnul z prdele (háčky na ryby měl Albert v prdeli zapíchané proto, aby mu při chůzi způsobovaly větší rozkoš – viz obrázek na <http://www.awesomestories.com/movies/stories/hannibal/images/xray.jpg>), na háček jako návnadu nalezl kuličku hovna a začal chytat.

Nemusel čekat dlouho a něco mu začalo za jeho bič tahat. Albert škubnul a z řeky vyletěla ryba, celá zlatá, která si chtěla pochutnat na jeho hovně. A jakmile dopadla na zem, začala lapat po vzduchu a otevírat hubu, téměř jako by chtěla něco říct. Jenže v Albertovi otevřená huba vzbudila zvrhlé choutky, bleskově vytáhnul ***cenzurováno*** a strčil ho rybě do tlamy dřív, než stačila ceknout. Když se dostatečně uspokojil a vytáhnul ***cenzurováno***, ryba konečně mohla promluvit a (trochu znechuceně) řekla: „Když mě nesežereš, splním ti tři přání!“

Albert měl sice hlad, ale tři přání si nechtěl nechat ujít, a bez rozmyšlení proto na zlatou rybu zařval: „Ať jsem hned Bohem sraní, chcaní a blití!“

Ale ryba ho poslala s takovým přáním do hajzlu, že ona je jen obyčejná zlatá ryba a že do božských věcí se nenasírá. To Alberta zklamalo, a tak začal vymýšlet alespoň nějaká obyčejná přání.

První ho napadlo při zapínání kalhot, a proto hned rybě přikázal: „Ať mám největšího ***cenzurováno*** na světě!“

A stalo se, Albertův ***cenzurováno*** se během mžiku změnil na metrového macka, za kterého by se nemusel stydět ani drak. Albert spokojeně zabručel a hned si řekl, že by nebylo špatné nového ***cenzurováno*** vyzkoušet.

A tak v zápětí vyslovil své druhé přání, které ho napadlo, když se opět podíval na to, jak ryba otevírá hubu – „a ty, rybo, mi ho budeš celý život ***cenzurováno***!“ (nutno podotknout, že formulace celý život u nesmrtelného tvora je opravdu hodně dlouhá doba).

„A třetí přání si nechám na později“, dodal Albert a i když ryba asi chtěla něco namítat, měla zacpanou hubu a musela se Albertovi chtít nechtít podřídít. A tak Albert pokračoval v cestě, s rybou nasazenou na ***cenzurováno*** a od právě této doby získal své legendární přízvisko Fish, Albert Fish.

Když dorazil do Staré prdele, byla už noc a hloupý Honsa spokojeně spal na svém hajzlu. Ale když Albert vlezl dovnitř, vzbudil se, a jak uviděl Alberta s kleštěma v bojové pozici, bylo mu jasné, o co asi jde. Neměl ovšem po ruce nic jiného, než štětku na mytí hajzlů (kterou používal místo žezla), tak ji popadl a začal s Albertem bojovat. Štětka byla lehčí a hbitější a Albert již během chvilky schytl několik kritických zásahů, zatímco jeho kleště si nacházely svůj cíl jen zřídka. A když Honsa na Alberta dotíral štětkou už opravdu zle a matlal mu hovna z ní po celém ksichtě, vzpomněl si Albert na třetí přání od ryby a zařval: „Ať je tu barbar Hovnan, a to teď hned!“ – a stalo se, ve vteřině se před ním zhmotnil Hovnan v bederní roušce a začal se rozhlížet, co se to tu vlastně děje. Albert nemohl nic dlouze vysvětlovat, a tak mu jenom ukázal na Honsu a přikázal: „Rubej!“ a dál se bránil svýma kleštěma. Do rubání Hovnana nemusel nikdo pobízet, takže bleskově tasil svůj meč a začal na Honsu útočit. Tomu byla štětka proti barbarovu meči docela na hovno a barbar mu ji brzy usekl i s hnátama. Ale ouha, odseknuté kusy se k Honsovi zase vracely a lepily se zpět na místa, kde byly původně, úplně jako v Termoušovi. Hovnan se sice snažil a osekával Honsu tak zuřivě, že vzduchem doslova vířily kusy hoven (tj. kousků Honsy), ale ty se v zápětí zase připojovaly k původnímu tělu a zdálo se, že tímhle způsobem nepůjde souboj vyhrát.

Ale nebyl by to vychcaný Albert, kdyby nedostal spásný nápad. Vyběhl ven z hajzlu a začal zvonit na poplach, až se na náměstí seběhli všichni obyvatelé Staré prdele. A Albert jim vysvětlil, že dnes od něj dostanou speciální královský dezert a ať si po jednom chodí dovnitř na hajzl, že jim ho tam dá sníst. A tak vesničané lezli dovnitř a Albert dával každému z nich sežrat odseknutý kousek Honsy, takže se tyto kousky už nemohly nalepit zpět na Honsu, a ten se začal scvrkávat, až z něj zbylo jen malé osekané hovno, které se vrtělo na zemi, a to už nebyl problém hodit do hajzlu a pořádně spláchnout. Albert poděkoval Hovnanovi za spolupráci a prohlásil se tímto okamžikem za jediného plnohodnotného Boha chcaní, i se všemi schopnostmi. A aby je hned vyzkoušel, vyběhl na náměstí, zařval: „Chčí!“ a na všechny vesničany ukázal, takže Stará prdel měla v zápětí místo náměstí něco jako bazén. Poté se zase vrátil na svůj hrad, kde pokračoval úspěšně v kralování, a měl radost, že se všechno dalo zase do původního stavu (a navíc měl teď jako bonus rybu na ***cenzurováno***, která z jeho vítězství v souboji ovšem radost ani trochu neměla). I když až teď ho napadla znepokojivá myšlenka, co se asi stane, až se všichni vesničané ze Staré prdele vyserou a kousky Honsy tím pádem budou zase na svobodě. Ale to už je zase jiný příběh...

THE SHITTY END :-)

Lord Kopromaster the Great – Cesta do pekel

Franta čekal ve čtyři hodiny ráno na autobus. Do práce se mu vůbec nechtělo. V hlavě mu ještě bušili permoníci, v držce měl pocit, jako kdyby snědl chcípýho krtka a marně lovil v paměti, co včera v opičce vyváděl a jak se dostal domů. Podíval se na hodinky, a v tu chvíli se mu udělalo špatně. Akorát stačil udělat úskok ke křoví, než se mu s hlasitými zvuky vyprázdnil žaludek. Udělalo se mu trochu lépe, ale i tak by byl raději doma v pelechu až do odpoledne. Kdo jen vymyslel chození do práce? Franta si pro sebe zamumlal pár sprostých slov a vykročil zpět k lavičce. V zabahněném příkopu mu podjely nohy a opilec sebou pleskl přímo na záda.

„Sakra,“ zaklel Franta a začal se škrábat na nohy. Ruce od bahna si otřel do špinavých kalhot, a zároveň přemýšlel, jak odpoledne manželce vysvětlí hnědá záda. Ještě, že nemá hnědo v kalhotách, jako minulý týden. Napadlo ho, že svetr vypere v práci a domů přijde „omylem“ v modrákách.

Konečně přijel autobus. Jako obvykle byl prázdný a také na zastávce nikdo jiný nebyl. Franta se vymotal po schůdkách k řidiči, položil mu na desku hrst drobných, aniž by je přepočítal, a rozvalil se na zadních sedačkách. V sedě se mu méně točila hlava, ale jak se autobus rozjel, udělalo se mu opět špatně od žaludku. Škytl, chvíli se snažil držet zvratky v ústech, až mu tekly nosem, a když viděl, že se řidič nedívá do zpětného zrcátka, vyplivl vše za sedačky.

Podíval se z okna ven. Venku byla hustá mlha a nebylo vidět na metr před sebe. Autobus jel pomalu a často přibrzdňoval. Opilec si lehl, dal si nohy na sedačky a díval se na strop autobusu. Pozoroval, jak se vše hýbe a točí okolo něj. Když vzhlédl ven, viděl jen, jak se v mlze míhají větve stromů. Autobus se příjemně houpal a Frantu to pomalu uspávalo.

Po chvíli ho probral divný pocit. Frantovi došlo, že autobus na křižovatce zahrnul na druhou stranu, než měl. Pohledem z okna zjistil, že skutečně nejedou k vesnici, ale opačným směrem k lesu. Že by nastoupil špatně? Ráno přece jiné autobusy nejezdí. Přeběhl mu mráz po zádech. V mlze poznal, že vjeli do lesa.

„Hej, kam to jedeš?“ křikl na řidiče. Ten neodpověděl. Franta se ohlédl a zadním oknem spatřil, jak mlhou prosvítá rudá záře vycházejícího slunce.

„Zastav,“ ozval se znovu opilec, ale už neměl tak jistý hlas. Vykročil potácivým krokem k řidiči. Uvědomil si, že páchne pivem a zvratky, ale zároveň usoudil, že řidič alespoň nebude váhat, zda ho má vysadit.

„Spletl sis cestu,“ položil šoférovi ruku na rameno a zacloumal s ním. Řidič se pomalu ohlédl a opilý muž strnul. Stál tváří v tvář práchnivějící lebce vzadu porostlé chomáči šedivých vlasů. Z nosní přepážky pomalu vytékal nechutný hlen a červy vyžrané oči se zlověstně leskly. Frantovi sklouzl pohled na kostnatý pařát držící řadicí páku a pak se opět nevěřičně podíval do tváře děsivému přízraku.

Hleděli na sebe několik vteřin a pak se ozval dunivý smích. Opilý muž vyjekl hrůzou a chtěl udělat krok zpět. O něco ale zakopl a spadl na podlahu. Během pádu mu připadalo, že místo mlhou projíždějí hustým černým kouřem a okolo autobusu šlehají vysoké plameny. Začalo mu hučet v uších. Děsivá postava pomalu vstala, aniž by se autobus zastavil, a vykročila směrem k ležícímu muži. Tomu se prudce zatočila hlava a celým tělem mu projel mráz. Ještě, než upadl do bezvědomí, vnímal, jak holé čelisti s chybějícími zuby zlověstně šeptají: „Příště již neunikneš!“

Franta se probral a otevřel oči. Ležel uprostřed louky a slunce mu pražilo do zad. Muselo být již pozdní odpoledne a Franta si uvědomil, že v noci musel usnout cestou z hospody domů. Nevěděl, kolik toho vypil, ale zablácené kalhoty a páchnoucí zvratky na

svetru napovídaly, že večer byl vydařený. Postavil se a nejistým krokem vyrazil k lesu. Pak si vzpomněl na cestu do práce a na děsivý zážitek v autobusu. Zarazil se a začal přemýšlet, jak se mohl ocitnout uprostřed louky. Odvezl ho sem děsivý přízrak? Nebo to byla jen halucinace?

„Budu muset omezit pití,“ řekl si pro sebe polohlasem Franta. „V pátek se naposledy ožeru a pak s chlastem skončím,“ rozhodl se náhle.

„Nazdar, ty staré prase,“ ozval se za ním hlas.

Franta se ohlédl. Za ním šli dva dřevorubci se sekýrami na rameni, kámoši z hospody, a smáli se tomu, jak Franta vypadá.

„Čau, chlapi,“ odpověděl unaveným hlasem Franta.

„Kolik je vůbec hodin?“ zeptal se zmateně.

„Máme po šichtě,“ rozesmál se druhý z mužů, „koukám, že jsi dneska celou práci prochrápal.“

„No jo, taky na to včera vypadal, ale že ani nedorazí domů, to bych do něj neřekl.“

Franta mlčel.

„Půjdeš s námi? Stavíme se na chvíli na pivo.“

„Víte, já dnes nějak nemám chuť, kdybyste viděli, co se mi přihodilo,“ řekl Franta a začal kamarádům vyprávět ranní cestu do práce a příšerný zážitek. Dřevorubci se dusili smíchy.

„Ty už opravdu raději na pivo nechod, ožralo jeden,“ chechtal se první z nich na celý les a druhý mu přikyvoval.

„Kdyby ses včera viděl, tak by ses nedivil, že se ti zjevují čerti,“ poplácal Frantu po zádech, „akorát jsi zakopl a už ses nezvedl, měli jsme tě raději odvést, aby ses v lese nedusil zvratky.“

Frantovi se ulevilo. Jak mohl být tak hloupý a zabývat se takovou hloupostí, jakou jsou nějaké vidiny po pivu? Poprvé od procitnutí se zasmál a zeptal se svých kamarádů, co obvykle říkají ženě, když prochráplou celou noc v příkopě u silnice místo toho, aby šli z hospody spát domů. Všichni tři se vesele bavili a Franta dostal zase chuť na pivo. Musí přece něčím spláchnout nakyslou chuť zvratků v ústech. Prošli lesní cestou a po silnici pokračovali k vesnici. Okolo projíždějící auto zatroubilo a z okénka se vyklonila vousatá tvář.

„Ahoj, Pepíku,“ zvolal Franta na kolegu z práce, „vzal bys nás, prosím, k hospodě?“

„Jasně, jen si naskoče,“ pobídl trojici Pepa.

„Jak to, žes nepřišel do práce?“ zeptal se Franty, „šéf se po tobě sháněl.“

„To víš, včera byl chlastat a cestou z hospody usnul u lesa,“ zasmál se jeden z dřevorubců.

„U lesa?“ podivil se Pepa a podíval se na Frantu, „vždyť jsem tě odvezl autem až domů. Tvá žena z tebe zrovna nadšená nebyla. Říkala, že si to s tebou dneska pěkně vyřídí.“

Frantu přepadla divná předtucha. Teprve teď se mu vybavilo, jak se v noci válí u dveří svého domu, nad ním stojí manželka, zavírá za Pepou a povídá: „Ten chlast tě jednou přivede do pekel.“

Frantovi se zatočila hlava. Požádal Pepu, aby mu zastavil. Do hospody s chlapama nepůjde a s pitím jednou pro vždy skoncuje.

Jen v pátek to ještě naposledy zapije.

Kristýna „Jara Row“ Benediktová – Variace na postmoderní téma

„Ke své tvorbě nepotřebuju drogy, alkohol ani to, co oni. Jsem prokletý básník dnešní doby!“

Úplně jinak a úplně jinde

Kapat vidím krev...

Zmuchlal jsem své další pokusy a nechal je ležet ladem na stole. Moji kamarádi jsou fetišti. A anarchisti... A nebo outsideři, kteří nikoho nemaj. Tak maj mě, no...

Musel jsem se protáhnout. Zas mě bolela záda. Ale úplně šíleně. No jo, když pořád sedím. Sedím a snažím se něco stvořit. A jak můžu? Jak, když ti, co si jednou něco šlehnou, vytvořej naprostý skvosty a já... Když tak poslouchám na tom čtení, připadám si hrozně prťavej, se svými rýmujícími se verši, se svojí jemnou romantikou, když oni přijdou s básněmi o zhulenym prostopážnym bohu a... A tak... Jsou trefní a nemaj žádný zábrany. To já jo! V něčem nebudu nikdy jako oni! Nikdy!

Povzdychl jsem si a přetřel si rukou oči. Jsem mezi nima, ale úplně jinej. Chci být jako oni... Jo, vím, že k nim patřím, vím, že oni sou přesně to, co potřebuju, ale... Berou mě. Takovýho, jaký sem, ale já si připadám něco míň... Kvůli těm mizernejm zábranám!

No a co?! Jo, prostě k některejm věcem se nesnížím. Ne, drogy a sex bez lásky, jen tak, po pár pivech, sklenkách vína, LSD... Nikdy!

„Nikdy!“ zařval jsem a smetl hřbetem dlaně všechny ty papíry, které se mi kupily na stole. „Nikdy, slyšíte?!“ Obrátil jsem tvář ke stropu. Byl odporně bílej a mně připomněl tou svojí barvou podzimní nebe. Hlasitě jsem se rozchechtal, ale vtom jsem zaslechl vzteklé bouchání na topení. Hm, některým mým sousedům se nelíbí můj život. Báječné! Skvělé!

„Lidi, co blázníte?! Jsou teprv tři hodiny! Noc je mladá!“

Bouchání ale nepřestávalo, a tak jsem padl na znak do postele a pořád se díval nahoru, nad sebe. Na rtech se mi objevil úšklebek: „No co?! Stejně brzo vypadnu! Jedu do velkého světa, víte? Až za oceán! Jo, tam jedu! A nevrátím se, abyste věděli! Tam! Jasně, tam to bude něco jiného! Víte?! Něco lepšího!“

„Drž už hubu!“

Jo, nějaký rozespalej tatík ze čtvrtého mě bude poučovat. To zrovna! Vodjedu a budu jenom psát. A studovat kulturu za oceánem... Ještě že mi vyšlo to stýpko. Půjdu prostě do zahraniční pobočky naší školy a tam budu se svými přáteli. Zase. Konečně... Radek a Petra už tam studujou dva roky... A já teď... S nima... Aspoň na chvíli.

Jo! Živě sem si to představoval! Richard Galnar, to jako já – ve velkém světě! Budu mít konečně pořádnou uliční inspiraci. Určitě! Periférie tam za oceánem jsou jiné než tady. Mladí mají... lepší práva! Lepší svět!

Samotný procházet ulicí kolem těsnejch barů narvanejch lidma

Lidma co se snažej vypít svou sklenici poznání do dna

A myslej že poznaj tady

Na rohu třetí a pátý

Lidma opilejma dobou

Lidma všedního dne

Lidma z masa a kostí

Jako sem já

Člověk.

Vosková figurína bez srdce

S očima rozevřenejma dokořán

To jsem

Krev krev krev! Krev krev krev... Krev krev krev.
Křičet krev!
 Ošil jsem se: „Ty jsi...“
 Jen přikývl a stále se usmíval. Zatmělo se mi před očima a zvedl se mi žaludek.
 Řekne mi jenom, že... Ne! NE! Ne!
Ne!
Naříkat nicotu
Naříkat náruče novoroďček
Naříkat ničivou nostalgii
Nihilismus
Ne!
 „Tomáši...“
 „Jo, Richie, prostě to tak je. Přišlo to a... Je to tak, víš? Tak to mělo bejt...“ Mluvil na mě jako na malého kluka, kterému má za úkol něco vysvětlit.
 „Ne, ne, to teda nemělo, co sis dal?! Proboha, co sis dal! Řekni mi to!“
 Zadíval jsem se mu do očí a zjistil, že zorničky má jak špendlíkové hlavičky. Sakra, Tome... Tohle ne...
 A co mám, sakra, dělat?! Zavolat poldy?! Nebo co?! U všech bohů na světě, co mám dělat?!
 Zhluboka jsem se nadechl, zhluboka vydechl a potom několika ráznými kroky vyšel na balkon. Nebudu dělat nic, to je ono... Prostě nic. Nic a hotovo! Zejtra si odletím a... A bude líp. Jo, bude líp.
 Nebudu se zabývat ztraceným případem. Já nemůžu! Nemůžu nic!
 Drogy jsou svinstvo! To, co z lidí dělaj... Co v nich vyvolaj...
 Tome, ne, tohles neměl... Tohle ne!
Sledovat oblohu sledovat ptáky věštit z jejich letu jak bájní Etruskové
V noci holdovat koróně na křídlech říkat si: „Plamen je plazma a já jsem potomkem andělů!“
Jsem jím mám křídla na křídlech se vznáším tichou nocí
Spolusedící na sebe před chvílí rozlil kávu
A já bojoval s pokušením smát se a... a rozlil jsem svoji a sledoval
Sledoval kapičky na malém stolku spojoval je prsty v jezera a řeky
V řeky dějin v řeky kávových kapiček v řeky snů
V řeky krve zrady a strachu
Akordy agónie ztráty přítele
Duněním kakofonie pouštění žilou
Vrahova pravda co dusí
Co mě udusí a já vpluju do nového světa sám na čistých křídlech z kolomazi
Já když JÁ ale já
Jiný sám & JÁ!
 „Nejde mi to!“ zavrčel jsem a zmuchlal ubrousek, na který jsem sepisoval svoje řádky. Nikdy nedokážu bejt prokletým básníkem, jako jsou oni. Nedokážu bejt kontra dnešní doby. Nedokážu jít proti proudu za cenu vlastního zdraví, důstojnosti a...
 Nedovedu psát slova automaticky, bez toho, aniž bych se hlídal. Zapisuji myšlenky, ale ne tak syrové, jak mi běží hlavou. Cenzuruji. Ano, víc než se cenzuruje za jakékoliv diktatury. Já jsem diktátor svých myšlenek a pocitů. Nepůjdu proti proudu jako oni.
 Ale já chci! Chci tak jít. Přeji si být jako oni. Jako mí přátelé. Jako ti nedocenění, věčně nespokojení anarchisti. Jako ti feťáci, co jsou věčně v rauši. Jako vrazi – jako Tom... Chci být takový a zároveň se toho děším a cosi ve mně řve: „Zpomal! Zabrzdí, tudy ne! Ne! Ne! Vtáhne tě to, zničí...“

Ts! Možná to chci!

Ano, chci být *jimi*. Chci být outsiderem postmoderní doby... Chci být ve společnosti neoblíben, chci překračovat hranice toho smím–nesmím...

V žádném případě nechci být jako otec. Ne, to ne! Jako on... Ne! Obyčejný spojný článek té velké hroživé mašinérie. To nikdy.

Hučelo mi v uších. Měnila se výška. Brzy budem přistávat a já? Udělám krok a stanu pevnou nohou v zemi zaslíbené... V novém domově...

Panorama pitoreskních paneláků pádících proti Pánubohu

Nádherné neony nechutnou noblesou ničící noc

Bláznivé bary bulváry bloudivých beatnických baby bubnujících bizardní blues

Kreatury kráčející ku kráse kolektivního konzumu

Odporné obludy oplzlí občané opravdovosti osudu

Bezbožní blasfemici bloumající bezelstně...

Novým světem!

Nový svět!

Země zaslíbená pokroku a techniky plná konzumem oplývající

Velký svět za oceánem plný všeho co si člověk přeje

Plný negramotnosti a nevzdělanosti

Plný opovržení a povýšenosti

Plný obdivu a úcty k blasfemickým modlám

Plný zvratků a výkalů

Plný kouzel a nenaplněných snů

Plný lidí bezbožných lidí

Lidí kanibalů pasoucích se a druhých

Plný antikristů

Plný prachsprostých pozlátek pokušení

Můj nový domov prozatímní bydlíště

Nový svět!

Plný–

„To prostě nejde!“ Chytil jsem se za hlavu. Ty cinty, co píšu, co vymejším, co tvořím... Nejsou od srdce! Nejsou jako já. Jsou jako oni. Chtějí se podobat a nemohou, protože jsou málo dokonalé!

Protože jsou neupřímné.

Protkané pravdou porážky

Poražené plameny pekel

Poznamenané poznámkami padlých prelátů

Pošpiněné pouličním prachem

Podobné potrháným palimpsestům

Pichlavé pomníky padlých

Pravdy porážky pokání

„Nemůžu...“ Zavřel jsem oči a když se rozhlédl kolem, spatřil jsem terminál plný lidí. Potřeboval jsem se rozkoukat, abych našel své přátele... A potom... potom si dát kafe! Silný černý kafe!

Petra a Radek mě čekali na letišti. Oba s nepřítomnými výrazy jako obvykle. Málem bych je nepoznal. Tak se změnili. Co si pamatuju, vypadali úplně jinak. Ne takhle... zuboženě. Připomněli mi trosky lidí. Prázdné schránky, vyhaslá ohniště. Ale co...? Říkali, že jsou šťastní. Že mě rádi vidí, ale já měl pocit, že ve skutečnosti nevnímají, co říkají jejich ústa. Že prostě odbrblávají ty staré ořepané fráze, co se říkají. Ale oni takoví nikdy nebyli. Oni nebyli z těch, co se s váma baví o škole nebo o počasí. Byli z těch, co mluví o kráse života po smrti, o víně, o prokletých básnících... Úplně o všem.

*Moji múzové milosti
Smilní satanáši samoty
Urození upíři urgencye
Infantilní inkubové intuice
Jízliví Jidáši justice*

ONI!

Vrozené vzory věčnosti

Mojí...

Říkali, že je fajn, že jsem je přiletěl navštívit. Že mě musí s někým seznámit... a taky seznámili. A já byl uchvácen! Víc než to, pro všechny bohy! Připadal jsem si jako v Ráji, zdálo se mi, že až teď, v novém světě, skutečně žiji!

Dostal jsem se do spolku místní kokainové mládeže.

Lidi, jaké mám doma, jací jsou všude. Jaké mám pořad kolem sebe. Mí přátelé, mí andělé strachu a zvláštních pocitů vzrušení. Mí průvodci na dlouhé cestě životem.

Lidi jiní než jsem já, ale kteří mě přesto berou takového, jaký jsem... I když nejsem jako oni. Lidé, co...

Jo, okraj společnosti, ta lůza, která dělá problémy. Všude. V každé zemi, v každé době... Každému režimu. Mí přátelé...

A měl jsem pocit, že to mí přátelé skutečně budou. A já... S nimi... Stejný a přesto jiný. V něčem.

Den co den ve společnosti šílenců

Šílenec já JÁ šílený

Den co den zapíjet přátelství za barem

Den co den se budít na zemi mezi lidmi a rozlitym pitím

Den co den smát se mrzkým červům společnosti

Den co den doufat v další ráno ještě neuvěřitelnější než bylo dnes

Den co den žít

Žít naplno!

Napořád

A já žil! S nimi. Začal jsem pít a vůbec mi to nevadilo. Naopak. Alkohol ve mně probouzel toho nevázaného Richieho. Zvíře, které...

Vzali mě do domu, kde bydlel Kerouac. Prej mi byl podobnej. Nemyslím, ale... Potěší to, zvláště, když to řekne tak pěkná kočka, jako je Mary Kühnová. Fakt...

Já byl naprosto unešenej! Z tý nevázaný mládeže, co mě naprosto brala, z neonů, který zářily po celým tom velkým novým světě. Z věcí, který sem poznával. A z Mary.

Mary Kühnová! To ona vedla tenhle gang novejš beatnickejch děcek, teda tu partu, ke který mě Radek s Petrou vzali... Moje přátele...

Připadali mi úžasní. Všichni. Jeden vedle druhého. Anarchisti, smažky...

Bylo inspirující pozorovat je! Poslouchat jejich texty na autorských čteních, číst ty své díla, který jim připadají úžasný jako mně ty jejich... rozprávět o životě, sledovat ty nazelenalé proužky kouře, které jim unikají z koutku úst... Začal sem kouřit s nimi.

Kritizovali jsme společnost a chtěli být jiní, než ona. Nepřizpůsobit se, nezapadnout mezi všechny ty šroubky a ozubená kolečka, jako ostatní lidé.

Měli jsme svůj styl, byli jsme jiní, a právě na to hrdí! Opovrhovali jsme těmi tuctovými lidmi všedního dne, vysmívali jsme se jim z pozice vyššího poznání a mladické kritičnosti. Byli jsme bohy a oni neměli ani na to, aby nám utírali prach u našich ctěných božstev. Byli jsme arogantní a hrdí. Ale měli jsme na co! Byli jsme něco víc!

Parta povalečů, kuřáků, opilců, feťáků, prostopášníků a děvek, banda lidí, do kterých nemohla postmoderna nijak mluvit. Gang čistých – nejčistších. Skupina, co se naprosto distancovala. My sami si byli novým státem. A sami jsme si určili pravidla. A žili

jsme bez těch tuctových nudných měšťáků, vedoucí válku proti komerci, konzumu a té vši zrudnosti, která pro nás byla infernem na zemi!

Pousmál jsem se a zavrtěl hlavou. Petr mi nabídl jedno ze svých extra ubalených žvár. Neměl jsem zájem. Nehodlal jsem si odrovnat zdraví. Stačilo mi to chlastání a kouření. Cigára uklidňovala, ale po několikáté láhvi vína po večeři jsem občas zapomínal, jak se jmenuju!

Byl jsem najednou schopen psát lepší básně. Pomalu jsem se stával tím, čemu jsem v duchu říkal *ideál prokletí*. Stával jsem se konečně *Někým*. Žil jsem svobodně. Mílovými kroky jsem pádil vstříc oné posvátné a nedotknutelné Nirváně!

JÁ!

Ale přesto ve mně ještě nějaké ty osobní bariéry zůstávaly. Ne vše se zlámalo a rozbouralo na třísky. Mozek mi ještě sloužil. A já věděl, že jsem Richie Galnar a že ke své tvorbě nepotřebuju drogy, alkohol ani to, co oni. Jsem prokletý básník dnešní doby! Smím, co chci, ale vím zároveň, kde mám hranice. Všechny hranice. Jsem Richie Galnar, prokletý básník, anarchista...

Vím, že v jistých věcech nebudu jako oni. Jako mí přátelé, jako spřízněné duše. Já jen psal. Psal a tvořil, ale to ostatní... Nikdy.

N I K D Y

Nihilismus indikovaný katarzí diktatury ydeí

Nikdo impulsivně křičící dost!

Netvor imunní krve

Nová inteligence

Nikdy

Moje nikdy!

A... JÁ!

Anarchista agresivního astigmatismu

Bludný beatnik bulváru buše

Cynický cizinec

Démon divé destrukce

Euforický Éros

Fanatický fikcionář

Gladiátor groteskní grimasy

Hodnostář hněvu hříchů

Idealista impulzivnosti

Jízlivý jezdec jase

Kritický král krásy klamu

Líbezný letec lůzy

Marnivý Midas

Nahý Narcis

Obnošený oltář oběšenců

Prostopášný pasák pravdy

Quasimodo

Rytíř růže rouhání

Stádium slepé stagnace somatických snů

Tichý tep teploty tání

Upír upoutaný úplňkem

Významný vrah vzduchu

Zběsilý zloděj zrádného zla

Já & JÁ!

Umírám život mezi mně podobnými

Stávám se virtuózem slova

Jsem já JÁ

Moje identita bude zapsána v nekonečnu červeným inkoustem

Porušil jsem svá různá tabu abych byl jinde

Abych byl tam kde jsem

Jsem despota slabik král vět blažený slovíčkář

Jsem

Už jsem někdo

Mezi svými!

Zavřel jsem oči. Ne, tohle jsem nebyl já. Takhle jsem se nesměl představovat. Chlapce v dlouhém černém koženém plášti, s láhví alkoholu v jedné ruce, s cigaretou v druhé. Tohle jsem nebyl já! Ne! Ne! Proboha, ne!

A nebyl jsem ani to, co mohli „přátelé“ vidět. Právě teď... Já totiž...

Já držel v ruce pistoli a mířil jí na toho zrádce. Zrádce gangu, George Reallyho! Poslal na nás poldy – svině! – a oni se postarali o to, aby si někteří z nás poseděli. A to na dost dlouho.

Nevím, jak tomu magorovi ruplo v bedně, ale prostě jednou přišel, naprosto nechutně se usmíval a za ním se vřítla jako velká voda zásahovka!

Našli nás! Našli a dostali! V lochu si pár dní poseděl každý z nás, ale komu nic ne-našli, toho po pár dnech pustili. A teď?!

Really si to vypije! Do dna!

Usmál jsem se a v očích se mi nebezpečně zablýskalo. Do dna, skutečně!

„Jo! Richie! Do toho!“ Povzbuzovali mě přátelé. Really visel přede mnou, spoutaný silnými provazy, přesně tak, jak to parta zařídila, a prosebně se mi díval do očí. A ostatní skandovali!

Šílenými hlasy mě prosili, abych zmáčkl spoušť. Těšili se na to, až ji zmáčknu. Já viděl ty tisíce honících se ďáblů v jejich očích. Vše záviselo jen na mně!

Jenže já nejsem jako oni! Ne v tomhle! Já jsem jen básník! Prokletej...

Tohle jsem nemohl. Tohle své tabu neporuším, abych se k nim dostal blíž. Překročil jsem všechny relativně únosný hranice.

Vypěstoval jsem si závislost na líhu a nikotínu, ale tohle... Tohle ještě ne! Nikdy ne! Já nemám důvod, abych ho zabil! Nejsem přece vrah! Já ne!

George mi nic neudělal. Nikdo z nich, jen já sám se dal strhnout tím vírem k zemskému dnu. Nechtěl jsem... původně.

„Ne...“ zašeptal jsem a sklonil zbraň. Přece jsem člověk, k sakru. Nejsem voják, nejsem stroj na zabíjení. Mám srdce – cítím! A jsem citlivější... než mnozí jiní... Sám!

Sám – já nemůžu! Nebudu jim dělat loutku.

Byl bych loutka, kterou vodí jiné... stejné – horší...

„Nejsem vrah,“ zašeptal jsem a zavřel oči. V tu chvíli se ale rozrazily velké dveře ze vstupní haly a do pokoje vletěl ostrý závan větru. Až mě zamrazilo.

„Krysa!“ Zaječela Petra, která se udýchaně vřítla mezi nás.

„Krysa! Zaprodal Mary... A podívejte!“ Mávala před sebou zmuchlanými noviny. „Koukejte se na to! Zaslouží si chcípnout jako nejbídnější pes! Krysa!

Mary spáchala sebevraždu! Ve vězení! Nemohla to vydržet! Pouštěli do ní proud.

Krysa! Krysa! Krysa!“ Vrhla se k Reallymu. „Já tě zabiju...“ Vřískala a její hlas mi duněl v hlavě šílenou ozvěnou. Myslela to vážně.

Přeběhl mi mráz po zádech a žaludek mi udělal několik přemetů. Tohle ne! To nebylo možné... On mohl za to, že Mary... Já...

Tohle ne!

Stiskl jsem rty a zavrtěl hlavou. Všechno ve mně vřelo. Scény před sebou jsem vnímal jako ve snu. Potřebuju si zapálit!

Petr ji od George odtrhl a přivinul k sobě. „Klid, lásko,“ šeptal, „Richie... má přesnou ruku.“

Všechny pohledy se stočily na mě a já si najednou uvědomil, jak ve mně vře žluč. Ano, nenáviděl jsem toho před sebou. Nenáviděl, protože nechal zabít Mary. Moji Mary...

Jenže já nemůžu. Teď na mně leží hrozně velká zodpovědnost.

Ale o co jde? O přátelství?

O lidský život...

Jenže George... Mohl za to, že zemřela! Protože já... já ji...

Sálem se rozlehla ohlušující rána a po ní bublavý výkřik, který odezněl stejně rychle, jak štěkl výstřel.

Cítil jsem, že se usmívám.

Krev prosakuje andělským talárem v rudých květech růží

Jasně oči žloutnou protkány tisíci vlásky cév

Zuby se smějí smějí v odhalené čelisti jako v lebce Jorikově

Ach ubohý Jorik stejně tak ubohý jako já sám

Nejubožejší ze všech ubožáků

Já duševní troska bez víry

Desperát osudu

Zrádce sebe sama

... V R A H! VRAH! Vrah. Vrah... Vrah...

Já & JÁ!

Stanuvší se schránkou bez morálních hodnot korzárem všedního dne

Stanuvší se stejným jako jsou oni zrůdou života

S nimi horším než jsou ti tuctoví opovrženíhodní měšťáci

Jaktože jsem to neviděl

Nikdy nevnímal jako hluchý slepec

My byli horší! ! !

Sami jsme se titulovali B O H Y a byli jsme lidskej vodpad

Zrůdy v pozemskéjch schránkách

Červi

N i c

My...

Zvrácení prokletí básníci

Krásnej hnus!

Otevřel jsem oči a slabě se pousmál. Teď už jsem věděl přesně, kam patřím. Zbývalo prolomit poslední tabu. Poslední...

„Tahle parta potřebuje velení!“ zachraplal jsem hlasem, o kterém jsem si ani nebyl jist, jestli je můj. Sáhl jsem do kapsy a vytáhl z ní ubalené žváro trávy, které jsem si zapálil od ochromeného Petra. Vyfoukl jsem z úst proužek kouře a přitáhl si k sobě panenkovsky vypadající Angelínu.

Zábrany padly. Poslední z mých tabu se mi válelo u nohou. A já byl svobodný. A konečně... jsem skutečně začal žít tak, jak jsem psal.

Konečně se ze mě stal básník.

Pravý – prokletý!

„Ke své tvorbě potřebuju drogy, alkohol a i to, co oni. Jsem prokletý básník dnešní doby!“

Skutečnej prokletej básník.

Už jo...

Jana Dvořáčková – Šelmička

Kruh nepřátel kolem ní se zužoval, nebe černalo čím dál tím víc a oheň dohořival tak rychle.

Byli všude, ale jen oni věděli, kde je ona. Neprostupné houštiny pod rouškou noci znemožňovaly jakoukoli orientaci. A i kdyby, byla by zbytečná. Neutekla by a oni by neo-
dešli. Všichni tu byli z jednoho jediného důvodu – kvůli souboji, hře na život a na smrt.

Naivně doufala, že v lese bude v bezpečí. Proběhla mlčenlivým zástupem stoletých velikánů a dorazila na mýtinu ve chvíli, kdy se začalo stmívat. Prach cesty, pichlavé jehličí a vyschlé šišky vystřídal koberec zelené voňavé trávy, ještě vlhké od ranní rosy. Uviděla nad hlavou modravé nebe a upnula se ke zbylé špetce naděje, kterou ještě měla. Až se setmí, bude mít už jen jedinou možnost volby – bojovat o svou existenci.

Na místě, které je tak krásné, přeci nemůžu nezmít.

A najednou jí došlo...

Musí se ubránit.

Když ne, dostanou ji.

Dostanou ji skrze její vlastní strach, což je vlastně věc, kvůli které jsou dnes všichni tady.

Rozdělna oheň, vyschlé šišky hořely skvěle. A bylo jich všude plno. Z klacků a kamení, které našla kolem, si přichystala několik velmi primitivních zbraní. Připravila je – rozptýlené kolem ohniště.

Budou útočit ze všech stran.

Kameny a klacky, směšné. Těžko by něco zmohly. Měly symbolizovat jen další kapku naděje. A tu ona teď potřebovala. Bylo by vůbec nejlepší, kdyby naděje začala pršet z nebe, jenomže to bylo bez mráčků.

Dostala se sem stejně jen svou vlastní vinou. Výzvu souboje na život a na smrt přijala, protože neměla co ztratit. Stejně byla beztak víc mrtvá, než živá. A z velké části si za to mohla sama. Celý život byla lhostejná k okolí, proto nemohla čekat, že něco, nebo někdo zvnějšku způsobí zázrak a dostane ji ze spárů vlastního svědomí.

Ne, to nebyla lhostejnost. Ale strach.

Uklidňovaly ji vlastní lži, kterým uvěřila. Mít strach není špatné. A ona ho měla. Cítila oprávněnou obavu o osud světa, jehož byla součástí, ale nebyla schopna udělat nic pro to, aby se obava rozplynula.

A neměla sílu udělat něco pro svět.

Dobrá výmluva. Prostě to nejde.

Někteří to ale dokázali.

Jenomže ona je přeci tak obyčejná, říkala si.

Přitom stačilo uvědomit si, že i malá část je součástí celku a ona, jako jedna z miliard, dokáže mnohem víc, když si bude věřit. Přeci nezáleží na tom, aby se jméno zapsalo do historie, aby se o ní ve školách učily děti. Ne, důležité je zúčastnit se.

Život je hra.

Šelmička, to byla jen její přezdívka. Ve skutečnosti měla obyčejné jméno a žila všední život v šedém městě plném podobných lidí. Bylo jich více, než tušila. Všichni někam spěchali, aniž by se dokázali rozhlížet kolem. A právě tohle byla lhostejnost, která se jí stala víc než stínem.

Každé ráno vstávala brzy do práce, tam se nedokázala soustředit na věci, které pro ni znamenaly obživu, ale v podstatě nebyly důležité. Proč se soustředit na nicotnosti, když přeci existuje tolik důležitějších, zajímavějších věcí... Ale to jsou zase jen ty, se kterými nic nesvede... protože je tak malá a tak ubohá.

Asi bylo jednodušší věřit svým představám, než se postavit tváří realitě.
Nic nebylo důležité, jen její světy a sny a její rodina, která... ji ale občas zklamala.
A to pak bolelo.
A moc.

Dokázala by snášet všechno, jen ne zklamání ze strany nejbližších, přesto se ho do-
čkávala a pak záleželo na tom, jak se s tím vyrovná její podvědomí. Protože realitu jde
přijímat různě. To, co navenek vypadá v pořádku, může být pravým opakem prvního
dojmu. A první dojem klame, na ten ona nedá.

Nikdy.

Ani u ostatních.

A ani u sebe.

A pak se to všechno nějak semele, zatočí, spadne do nekonečné, rychle rotující spi-
rály možností, které už nejde využít.

A je pozdě na všechno.

Probere se do reality a pak se rozpláče.

V těch chvílích, v okamžicích, kdy si nevěděla rady, byla Šelmičkou – dravcem,
který se dokáže na všechno dívat shora a problémy řeší levou zadní. Šelmička měla štíhlou,
mrštnou postavu a dlouhé havraní vlasy. Jejích pět smyslů pracovalo bezchybně a sem tam
se zdálo, jakoby tam byl ještě šestý, který ji dokázal varovat před veškerým nebezpečím
jejího dobrodružného života.

Pohybovala se jistě, ale vznešeně. Přemýšlela za pochodu a k věci. Milovala váš-
nivě, ale sladce. Dokázala být obětí i utlačovatelkou v jedné osobě a znala hranice, za kte-
rými nebylo radno zůstat. Protože pak by se Šelmička vytratila do nicoty.

Byla dokonalá, skvělá, šťastná.

A uměla odpouštět.

Všechno.

Jen křivdy ne.

A také nezapomínala na špatné maličkosti – na detaily jejího života. Ne, to vlastně
nebyl její život... to byl ten druhý.

Život bez neohrožené hrdinky.

V těch okamžicích se probudila ta všední, skutečná, obyčejná a nudná část – její
skutečné já průměrného vzhledu, vzdělání, otrávené svou vlastní všedností natolik, že by
dokázalo skončit.

Se vším.

I se životem.

Zbabělá zvrácenost.

Nadávala si, když se chtěla zabít. A že to v poslední době chtěla často. V těch chvί-
lích vůbec nemyslela na svou rodinu. Jenomže to byly většinou chvíle, kdy právě její nej-
bližší byli možnou vnitřní podstatou problému, který jí momentálně užíral zdravou mysl.
Zbytky rozumu se někam vytratily a dívka – Šelmička toužila po sebezničení.

Tolik.

A tak intenzivně.

Zbabělá zvrácenost.

Nikdy to nedokáže, to přinejmenším tušila. Jista si tím nebyla, ale předpokládala, že se má natolik ráda, že to neudělá. Nikdy. Pro svou nechuť k životu bude odsouzena žít nejdéle. Představa, že na tomto světě bude ještě padesát let, ji děsila, přestože nedávno si bývala přála žít věčně.

Její světy.

Cizí světy.

A budoucnost Země, která byla tak nejistá.

Ale ta nejistota dávala jí prostor pro klid. Chtěla zažít miliony zítřků. A chtěla mít děti, které by na ni mohly vzpomínat.

Jenomže nedokázala cítit. To uměla jen Šelmička. Ale ta tu nebyla ve chvílích, kdy se chtělo projevit právě já a jeho lidské touhy. Prosté, obyčejné, přesto z nějakého důvodu nedostupné.

Nemohla zničit sebe, a proto začala ničit věci. Obyčejné osobní věci, dárky, přání k narozeninám, fotky, drobné předměty, které měly symbolizovat lásku těch, již jí je dali.

Milovala je, přesto jich vyházela plné hrsti do smetí a pak si připadala veliká. Jako skutečná Šelmička.

Jenomže nebyla.

Zbabělá zvrácenost zase ráno vstala a šla do práce. Tam se osm hodin prala s vlastním přesvědčením o tom, že ji to baví. A pak, celá unavená, šla domů a zbytek krásného dne trávila v koutě, kde snila o světech, které neexistovaly.

Neexistují.

A existovat nebudou.

Dokud tu bude Šelmička.

Dokud se obyčejná mysl mladé ženy bude dělit na části, které se nesnesou.

Mluvili na ni, ale dokud nepřišli blíž, nerozuměla jim. Pak, potom už bylo snadné pochopit, co po ní chtějí.

Zemři!

Zemřeš!

Jsi už dávno mrtvá!

Volali na ni ze všech stran a ona byla sama. Slyšela je, i když nemluvili. Stejně tak oni ji.

Přijímám.

Jsem tady, tak to skončíme.

Stíny vtrhly na mýtinu, v tu chvíli vyšly první hvězdy. Nadešla noc – ta nejdelší.

Duše ženy, která se celý svůj mladý život trápila nicotnostmi svého druhého já, byla volná.

A Šelmička? Ta byla důležitá jen pro ni.

A bez ní přestala existovat.

Na konec:

Připadá mi, že stojím uprostřed přeplněné místnosti, křičím, ale nikdo mě neslyší.

Ne, nikdo ani neví, že tam jsem.

Kristýna „Jara Row“ Benediktová – Správná volba

*Všem mým nejbližším,
zvláště Hance, s níž je to podobné...*

*Okamžik směl bych osloviti: jsi tolik krásný, prodli jen!
(J.W.Goethe, Faust)*

„Dnes, prosím, neodcházej,“ Konstantinova slova, přání, které vyslovil u snídani, mi pořád zněla v uších. „Slib mi, že tu budeš, až se s dětmi vrátím. Potřebuji tě tu...“

Neodpověděla jsem. Jen jsem po něm loupla pohledem, který nepostřehl, neboť seděl nad svou kávou se sklopenou hlavou. Jenomže já jsem nemohla – nemohla jsem mu nic slíbit. Nemůžu s ním normálně mluvit, odkrývat ještě víc své srdce; ne, dokud budu cítit to prázdno v sobě. Poslední dobou se mi až příliš odcizil. Jako by mi... jako by mi nevěřil, jako by přede mnou něco tajil. Ovšem něco hrozného a nenormálního!

Upřela jsem prázdňý pohled skrz nablýskané okno ozdobené vánoční výzdobou. Nevnímala jsem dění na ulici pod sebou, nevnímala jsem nic než padající sníh a svoje pocity. Tak smutno mi snad nikdy nebylo.

A zítra? Vánoce, další. Další čtyřicet hodin předstíraného štěstí, trávených pohromadě se všemi, které *milujeme*. Další čtyřicet hodin tisíciwattových úsměvů, záře masek vytvořených právě pro tyto okamžiky a... A to vše kvůli dětem.

Ty se nikdy nesmíš dozvědět, že mezi mnou a Kost'ou není něco v pořádku. Jednou jsme rodina, tak jí budeme i dál... i když trochu zvláštní. Ale třeba, třeba vše v pořádku je, jen já si něco nalhávám, nevím...

Natáhla jsem si potrhané rukavice a jak nejrychleji to v nich šlo, jsem zavázala tkaničky svých kožených glad. Musím pryč. Děti jsou zatím ve školce, a až je Kost'a přivede domů, budu někde jinde. A místo mě připravený dopis a vyřízená zakázka. Už takhle dál nemůžu. Chápali byste mě, kdybyste věděli, jak bolí zklamání, jak bolí zlomené srdce, jak bolí odcizení.

I když to vše možná jen v mém srdci. Konstantina pořád miluji, ale není... něco není tak úplně v pořádku a... On se o děti postará, až tu nebudu. Alespoň v tomhle mu věřím. Věřím, že je miluje, jak moc je miluje. V tom ostatním, poslední dobou...

S povzdychem jsem se shýbla pro desky a skicák, které jsem položila na podlahu, a znova jsem ucítila šílené prázdno. Už zase! Zase jsou tu přízraci!

Ale proč teď, když jsem konečně našla... Co?! Svého hrdinu? K smíchu. Otřela jsem si vlhnoucí oči a zavrtěla hlavou – teď žádný patos... Žádná přiznání! Musím domalovat ten obraz. Musím živit rodinu, když toho Kost'a momentálně není schopen.

Ach, odmalička jsem měla sen být spisovatelkou a ilustrátorkou. Tvořit – svobodně! Nespoutaně! Jenomže teď? Co mám dělat s vystudovanou bohemistikou, restaurátorstvím a... A s rodinou?

Každý může být čímkoliv, co si budeš přát, říkali mi všichni ti, kteří četli Betty McDonaldovou a věřili těm... kecům! Ano, kecům! Nikdo nemůže, co si bude přát! Alespoň ne pořád.

Já mohla... Do jisté chvíle.

Úspěšně jsem studovala, měla při školách dobrou práci, zvládala jsem všechny své povinnosti, šla jsem si vytrvale a tvrdohlavě za svým snem. Dokonce jsem nastoupila na magisterskou žurnalistiku, o které jsem vždycky snila... a potom? Pak jsem se přimotala někam, kam jsem neměla. Neměla jsem tehdy...

... ale ne, bude to znít neuvěřitelně. To, co jsem zažila, mi nikdo z vás neuvěří... Zkrátka přišel Konstantin. A s ním děti... a já nemohla dokončit další ze svých vysněných

škol. Ale poznala jsem, že vzdělání skutečně není vším. Začala jsem pracovat, jak se dalo. Musela jsem začít... a... a kde jsou dětské sny? Kde, když mám něco silnějšího...

Omyl, když jsem to měla!

Jediným pohybem ruky jsem si odhrnula vlasy z očí a zadívala se na tu šedivou nádheru nade mnou. Cítím z ní úzkost, z toho všeho... Mám pocit, že musím běžet... Musím a nezastavit se! Nikdy se nezastavit!

Na chvíli jsem zavřela oči, zhluboka se nadechla, ale potom, potom jsem se dala do běhu. Pocítila jsem nezměrnou touhu po rychlém pohybu. Proběhla jsem Hekrovou ulicí a dál... do lesoparku, do té jediné oázy klidu. Do jedné z mála oáz klidu, které tu jsou!

Co může být krásnější a klidnější než les – co může být čistší?

Zastavila jsem se v místech, kde kdysi bývalo dětské hřiště. První hřiště za vstupem, pár desítek metrů do kopce za kozami a kachnami... Kdysi tam stával altán, prolézačky připomínající hrad, houpačky... a ještě dřív jakési dřevěné prasátko. Prasátko, had a hroch! Ach, pamatuji si to vše jako nyní... když jsem byla malá.

A teď není nic. Jen jakési vandaly poničené trosky čehosi, čemu se kdysi říkalo průlezky. Naštěstí teď vše zapadávalo sněhem. Sněhem, který uklidňoval.

S tichým povzdychem jsem se usadila na jedné poměrně promrzlé lavičce a dala se do skicování. Musím, musím teď zvládnout několik návrhů výmalby... Suma, kterou za ně jakýsi milionář nabízel, byla úchvatná, neuvěřitelná za takové... Potom... No, ano, nechám je doma i s jeho číslem... a...

Na co to myslím? Proč jsem tady? Abych skoncovala se svým životem, jak prosté, proč si to otevřeně neříct? Ale...

Ne! Zpátky k té zakázce. Mí nejbližší z ní vyžijí dlouho, moc dlouho, dokonalá práce pro každého malíře na volné noze. Jen, i když není nijak náročná, ty termíny jsou... nelidské.

Nelidské... rty se mi mimoděk zkroutily v nepěkný úšklebek. Vzpomněla jsem si na Konstantina. Mého Konstantina. Důvod, proč chci všechno skončit a... Mou dávnou lásku...

Dávnou, doslova. Už jsem říkala, že naše rodina i náš vztah jsou... zvláštní. Neuvěřitelné. To, jak jsme se poznali, ale ještě víc, odkud Kost'a vlastně je – kdo je. Nebo o kom o sobě tvrdí, že je.

Obávám se však, že neuvěříte, bude to znít tak pohádkově...

Dobrá... povím vám to, ve zkratce, ale jen proto, že budou Vánoce. Bylo tomu... pár let zpátky. Léto, noc. Vracela jsem se ze školy ze Smetanova Nábřeží... a... nemohla jsem se zastavit u Krannerovy kašny. Od chvíle, kdy jsem toto místo spatřila prvně, jsem se do něj zamilovala.

Nevím, nevím proč, zkrátka a dobře, přitahovalo mě, mělo v sobě cosi magického, cosi... Nevěděla jsem, jak to mám popsat. Ale potom...?

Spatřila jsem na trávě pod kašnou jakéhosi muže. Popravdě, nebylo na tom nic zvláštního, vidět ležet na trávě muže, až na to, že vstup na tuto zeleň by zakázán, ale ani to by nebylo nijak... zvláštní... Jenže tenhle pán... měl... úplně netradiční šaty. Jako by... Jako by patřil k nějaké šermířské skupině, nebo k filmařům... Jenomže... něco se mi na tom nezdálo. Možná poloha, v jaké ležel – nevím... Nedalo mi to, a já se k němu naklonila a jen stěží jsem potlačila zděšení. Byl... raněný... A nikoho nenapadlo...

„Pane...“ zašeptala jsem a vzápětí totéž zopakovala hlasitěji. Nic, nereagoval. Zkusila jsem ho poplácat po tvářích: „Co je vám?!“

Žádná reakce. Musela jsem zkusit puls. Cokoliv, cokoliv... Ne, nesměl umřít! Sice to byl pro mě úplně cizí člověk, ale i tak. Nejsem, nejsem jako zbytek společnosti. Nenechám ho tu jen tak...

A taky jsem nenechala. Okamžitě jsem zavolala záchranku. Trvalo jí to zhruba patnáct minut, patnáct úděsných minut, myslela jsem si, že jsou to nejhorší minuty mého života. Netušila jsem, co mám dělat. Jediné, co... Zastavit krvácení. Jenže rána byla... Hluboká. Jako by způsobená nějakou sečnou zbraní typu meče.

Jenže... Kdo by něco takového... šermíři...?

Potom jsme se dostali do nemocnice, vzali mě s ním, odmítala jsem se od něj hnout, dokud bych se neujistila, že je v pořádku... a co je zač...

Byl... tak zvláštní... Bledý, stříbrovlasý, jako by snad ani nebyl z našeho světa. Jako by vypadal z nějakého Dumasova románu, nebo z jeho století. Nebo... z pohádky. Té představě jsem se musela usmát. Připomněl mi totiž mé vlastní hrdiny. Vzhledem, no, nejspíš i tím, možná... jakýmsi osudem... údělem... Bylo mi ho líto... a líbil se mi.

A... měla jsem prázdniny... Zůstala jsem ve špitále s ním. Seděla jsem u jeho lůžka a pozorovala ho. Jednou mě napadlo přinést si z domova skicák a zkusit si ho nakreslit, takhle, když o sobě nevěděl. Měla jsem nutkání, nemohla jsem odolat. Tátovi se to vůbec nelíbilo, to, že je... že chodím za cizím chlapem, říkal, že je to nějaký feták. Ožrala... nevím... Nebyl rád. Mám pocit, že nebyl nikdy z...

A potom se probral a jeho rty začaly šeptat cosi o démonech. Netušila jsem, co tím myslí... Ale věděla jsem, že má velké bolesti. Musela jsem ho vzít za ruku. Nejdřív jako by se polekal, potom... Potom jako by se uklidnil.

A časem se mi svěřil. Odkud je, že nemá kam jít. Nevěřila jsem. Nemohla jsem tomu uvěřit. Myslela jsem, že... ztratil paměť, nebo tak... jenže on říkal, že si pro něj přijdou... že není odtud.

A pořád opakoval, že ho dostanou...

A když se vyzdravil, tak tam smutně stál před nemocnicí. V tom svém oblečení, jako z 18.–19. století... A čekal. A prý, že čeká na mě. Ptala jsem se ho, kde bydlí, ale... neodpověděl. Nebo odpověděl. Říkal, že na Hrádku v Kunratickém lese. Že je vévoda z Hrádku... Konstantin. A jeho bratr mu jde po krku.

Vzala jsem ho na ten Hrádek. Na kdysi velkolepé sídlo, z něhož zbyly pouze ruiny. Tehdy jsem ho poprvé viděla plakat.

A tehdy jsem udělala něco, kvůli čemu se se mnou přestala stýkat moje vlastní rodina. Vzala jsem Konstantina k sobě domů... a tam taky zůstal. Zamilovala jsem se do něj... A teď spolu máme tři děti. Dvojčátka, která chodí do školky... a potom ještě malou holčičku. A všechno, všechno to bylo tak úžasné. Náš vztah... ovšem do té doby, než... začal se chovat podivně. Přestal se mi svěřovat, jako by... jako by byl smutný, nevím... Zdá se mi, že se mi odcizil.

Povzdychla jsem si a hodila kritickým okem po skice okraje lesa, kterou jsem vytvořila. Divné, divné myšlenky se mi během toho honily hlavou. Vždyť... já ho pořád miluji, i když si teď hraji na uraženou. Ať je kdokoliv, ať je vévoda, masový vrah, na tom nezáleží! Miluji ho!

A... počkat, říkal mi, ať neodcházím! Že dnes... Dnes?

Prosil mě, ráno u snídaně, ještě než jsme vzbudili děti. Jenomže já se cítila uražená. Jak dlouho už? Nebyla náhodou vši ta změna... to, co mi nevyhovovalo, nebyla to má chyba? To já...

Zavřela jsem oči a stiskla rty. Bylo mi do breku, jako nikdy předtím.

Jednou, jedinkrát mě o něco prosil... a já...

Kdysi říkal, že vynalezl něco, čím se mohl dostat do budoucnosti, že je to v tom hrádku. Že po tom jdou. Že ho chtějí... upálit, jako kacíře.

Sebrala jsem desky i tužku a rozběhla se k domovu. Ani jsem si nevšimla, že sněžení zesílilo.

Musela jsem domů, hned, hned, co nejdřív, protože jsem tušila, že jinak žádné Vánoce nebudou. Ani pro děti. Ani pro nás. A já... já ho miluju!

Utíkala jsem, co mi nohy stačily. Byla zima, břítký vítr mě řezal do uší, ale na tom mi nezáleželo. Musela jsem domů. Za Kost'ou, za dětmi!

Klíče mi vypadly ze zmrzlých rukou. Měla jsem neodbytný pocit, že je něco špatně. Pekelně špatně.

Nejel výtah. Schody do třetího jsem vyběhla a... vrazila domů. A tam? Tam byli oni!

„Kost'o,“ špitla jsem, zatímco moje srdce řvalo. Všechno v bytě jako by bylo jednou cizí. A mohla za to přítomnost dvou cizích mužů. Stáli uprostřed haly, Kost'a před nimi a svým tělem zakrýval naše děti. Jako by... Jako by je chránil. Ale... před pánem v obleku kněze a před jakýmsi šlechticem? Před dvěma blázny v romantických kostýmech? Co se to tu...

„Tys...“ zašeptal náhle Kost'a a jeho oči zazářily něhou, když se na mě upřely. Usmála jsem se. Byly to tytéž oči, jako dřív. Ty oči, které jsem milovala... Jen snad... Mísí se v nich strach!

„Tak tohle je budoucnost?“ zachraplal muž v oděvu šlechtice. Na co si tu hraje? Co je zač? Může to být... Může to být Konstantinův bratr? Zlý Raul, o kterém mi drahý vyprávěl? Postřehla jsem, jak se ke mně pomalu blíží, náhle mě chytil za bradu, snad aby mi viděl do tváře. Jeho dech, páchnoucí podobně jako tlející maso, mi nebyl příjemný. Dodala jsem si však odvalu a promluvila: „Co tu chcete?“

„Toho černo...“ šlechtic nenechal svatého otce domluvit. Přerušil jeho fanatický hlas klidnou pozvolnou mluvou. Tak rozčilující. „Konstantina. Půjde s námi.“

„K-kam?“ vykoktala jsem.

„Zpátky.“ Ucedil. „Aby zaplatil za...“ „Skončí na hranici, kacír!“ Vzkřikl fanaticky kněz.

„Ne! Já vám svého muže nedám!“ zavrčela jsem.

„Nemáme na vybranou,“ zašeptal Konstantin. „Prosím, buď...“

„A ty tam chceš?!“ vykřikla jsem, v očích slzy. „Chceš zpátky?! S nimi?! To už nemáš pro co...“

„A ty máš?“ zašeptal, hlas měl podivně klidný, oči lesklé.

„Ano! Ano! Mám děti... Mám... Mám tebe... a... miluji tě,“ zadrhl se mi hlas. „Já...“ Odvrátila jsem se od něj a sklopila zrak. Tolik jsem si přála, aby se jim dobrovolně nevzdal. Mluvil o této chvíli, několikrát, ale já mu... nemohla uvěřit. Nevěřila jsem, že by mohl být skutečným vévodou z Hrádku. Byl to Kost'a. Můj. Odnikud... Můj!

„Půjdu s vámi,“ řekl pevným hlasem. „Dokonce dobrovolně. A ty, bratříčku, dostaneš konečně to, co sis přál...“ Kost'a mluvil a jeho pohled byl absolutně nečitelný. „Ale dovolu nám jednu věc. Chci se rozloučit. S rodinou... Na jednom... osobním místě.“

Přimhouřila jsem oči. Cítila jsem se strašně ukřivděně. Nemůže mi jen tak zmizet. Jako bychom spolu nic krásného ne... A já?! Nechtěla jsem ještě před chvílí sama... vše skončit? Může se Tin cítit tak... tak hrozně?

„Je-li to tvé poslední přání, bratříčku,“ zachraplal Raul. Konstantin přikývl. A potom se vše semlelo nějak strašně rychle. Vše jsem vnímala jako ve snu. Neurčitě. Oblékání dětí, cestu metrem z Opatova na Muzeum, potom ten kousek přes Václavák a Staromák na Smetanovo nábřeží. Pamatuji si snad jen to, že děti celou dobu škemraly, abychom se šli podívat na ty nádherné rozsvícené stromečky, na trhy... Ale Kost'a nás táhl vpřed. Musel vědět víc, než já... Byl... klidný. Moc klidný, na to, že nám řekli, že jestli se budeme o něco pokoušet, všechny nás zabijí. Dostatečným důkazem nám byla hrstka nájemných zabijáků, kteří dokázali splynout se stínem. Hrstka, kterou ti dva vzali kdovíodkud.

Měla jsem strach a spolu s ním jsem v sobě nesla nebetyčnou úzkost. Úzkost, že Kost'u ztratím... ztratíme.

Dovedl nás až ke Krannerově kašně, a tam jsme se zastavili. Požádal bratra a pateru, aby počkali za malým plůtkem. A potom se ke mně naklonil, jako by mě chtěl políbit, ale místo toho tiše zašeptal: „Drž děti. Pevně je drž. Vyjde to teď, nebo už nikdy... Jen...“ Naléhavě jsem ho chytla za ruku. „Věř mi, prosím, alespoň jednou mi věř,“ zamumlal smutně, políbil mě na čelo a to ostatní bylo už dílem okamžiku.

Pomalů vyšel k přenádherné kašně, jako by si chtěl naposledy prohlédnout všechny ty sochy. Ale on dělal něco jiného. Hledal nějaký skrytý mechanismus... Něco...

A potom se k nám rozběhl. Držela jsem děti, jak mi nařídil. A on nás všechny objal a rázem jsme byli někde jinde. Překvapením jsem ztratila dech. Dopadli jsme na tvrdou chladnou zem, ale Konstantin se bleskově zvedl, popadl katovský meč, jenž visel na rudě potažené zdi, a jal se jím sekat do ohromného zrcadla v na můj vkus až přezdobeném zlatém rámu. A neskončil, dokud nebylo zničené na miliardu nepatrných kousíčků. Potom mu meč vypadl z rukou a Kost'a si zhluboka oddychl. Poklekl k nám na zem a vzal vyplašené děti do náruče.

„Není v minulosti, nebude v budoucnosti,“ zamumlal ke mně, jako by na vysvětlenou.

Překvapeně jsem zamrkala. Mluvil o nějakém stroji času? O tom, který jej přenesl... Takže teď jsme na Hrádku? V místech, nedaleko nichž bude pár století stát sídliště?

„Co je za rok?“ vydechla jsem ochraptěle.

„Třicátého dubna, tisíc sedm set devadesát,“ odpověděl, „stejný den, v jaký jsem vyrazil pryč. Nezlob se, prosím.“ Pustil děti a postavil se proti mně. „Já... můžeš... můžeš kdykoliv odejít. Tam, do své doby...“

„S tebou?“ zašeptala jsem. Zavrtěl hlavou. „Nemám právo tě tu držet. Myslel jsem ale...“

Nenechala jsem ho domluvit. Padla jsem mu do náručí. Bylo toho na mě až příliš. Rozplakala jsem se. Plakala jsem jako malá. Ne, už nikdy mu nebudu takhle ubližovat. Musel se cítit jako já, kdybych neřekla, tak by... by s nimi šel. Na smrt.

„Miluji tě, miluji, Kost'o. A chci s tebou žít. Kdekoliv. Jsi má... jediná nesmrtelná láska, víš? Jen ty a nikdo jiný!“ Viděla jsem, jak se mu oči zalévají slzami.

„Začneme znovu. Jinde... Báł jsem se, že nebudeš chtít... být tady.“

„Ale ne, tady mám rodinu. Tam...“ Posmutněla jsem.

Šlechtic upíral pohled vzhůru – do nebes, k soše. Rty se mu zvlínily ve zvláštním úsměvu, ale vzápětí si musel zaclonit oči rukama. Zaklel. Pět postav narušujících dokonale celistvost bělostného sněhu, zmizelo. Jako by se vypařily do země. Páter, jenž aristokrata provázel, se pokřižoval a jeho rty nenávisťně ucedily: „Ten ďábel. Je zpátky, že?“

„Ano,“ zamumlal šlechtic. „Tak, jak jsem potřeboval. Mé mladší já už bude vědět, jak na něj. Jdeme!“ zavelel k hrstce svých zabijáků. Dosáhl částečně toho, co si přál. Částečně. Jenže po Konstantinovi tu nesmí nic zůstat. Nic po něm nezůstane! Věděl, jak to udělá. Jako kdysi – jako kdysi...

Ze zápisníku městské policie; Klíč 1/2019

Dva dospělí a tři děti pravděpodobně zahynuli v noci z 23. na 24. prosince loňského roku při požáru, který zachvátil celý blok panelových domů v ulici Hekrova. Příčinu požáru vyšetřují kriminalisté. Očitý svědek prohlašuje, že viděl na místě dva muže. Kromě pětičlenné rodiny všichni vyvázli bez závažných zranění.

Jana Dvořáčková – Dětský sen

Dnes poprvé se jí o ní zdálo.

Zelenooká rudovláska stála na úzké skalní římse, až příliš úzké. Dívala se přímo na ni a mlčky dívku pobízela, aby ji následovala. Noa však věděla, že ve skalách je nebezpečno. V noci tam mrzne a přes den pálí slunce tak, že i zvířata hledají ukryt, aby přečkala další den.

Skály jsou jen hromady mrtvých šedých balvanů, obrovských a neschůdných, plných nástrah a bludných kamenů, které dokáží člověka vodit v kruhu tak dlouho, dokud nezemře vyčerpáním.

Noa se hor bála, ale Noa byla také dcerou vraha, kterého nadevše milovala.

Její otec před pěti lety zabil ženu v přístavním městě na pevnině. Noa podrobnosti neznala, ale šuškal se, že to byla prodejná žena, otec byl opilý a při zatčení se ani nebránil. Noa ale spíš věřila tomu, že se to nestalo, že je její otec jen jedním ze zdejších dělníků a až svou práci odvede, bude smět vzít svojí rodinu a odjet domů.

I přesto, že se narodila tady, poušť se jí nelíbila. Neměla to tu ráda, neměla k tomuto místu vztah. Věděla, že ve skutečnosti patří jinam.

Její země byla k vrahům neúprosná, ale také potřebovala levné pracovní síly, a tak se stalo, že byl Telik poslán na doživotí do kamenolomu v *Lietově poušti* na *Západním ostrově*, kde se až příliš spřátelil s jednou místní nosičkou vody. A o rok později přišla na svět Noa – dítě pouště, toužící po nekonečných zelených pláních pevniny tam za mořem.

„Jen pojď,“ pobízela ji rudovláska.

„A může jít i můj tatínek?“ ptala se Noa pokaždé, ale žena vždy jen zdvihla ukazovák pravé ruky a dívala se přísně.

„Tak nikam nepůjdu ani já.“

Pracovní tábor, jenž byl tak nedůležitý, že ani neměl jméno, byl vlastně jen seskupení dřevěných domků pro dělníky a jejich rodiny, které s nimi směly zůstat asi proto, že v poušti vážně nebylo kam utéci. A pak, rodinný život zvyšoval pracovní výkonnost mužů, což jejich nadřízení viděli ze všeho nejraději. Práce v kamenolomu odváděla muže na celý den do hor a jejich ženy a děti pak lehce našly práci jako třeba pomocné síly správců tábora. Tak se zajistilo, že vše fungovalo tak, jak mělo. Odpor ze strany dělníků byl minimální, protože v případě něčeho takového byla rodina nešťastníka vyhnána do pouště a ponechána svému osudu. Muž se směl vrátit ke své práci, a protože tu každý měl někoho, na kom mu záleželo...

V Lietově poušti tak vznikla malá oáza, na pohled snad poklidná, uvnitř vřící touhou po změně, po útěku a rodícími se sny malých dětí.

Noa směla jen tak daleko, aby viděla ohně ve strážních věžích dřevěného opevnění, které tu bylo spíše jen jako clona před písečnými bouřemi, než proto, aby někomu zabránilo utéci. Kdyby šla dál do pouště, jistě by se ztratila, a protože tohle varování brala velmi vážně, její rodiče se o ni nikdy nemuseli bát.

„Copak tu děláš?“ Silné mužské paže ji zdvihly do výšky. „Maminka má o tebe strach.“

„Já tu jen mluvila s tou paní,“ řekla Noa sladce a pak vyprávěla otci svůj sen, který jím vlastně ani nemohl být, protože Noa určitě nespala. Teď ne.

„Hmmm,“ řekl Telik vážně, tak vážně, jak to jen mohlo chápat malé dítě. „To může být jedině Alaya.“

„Alaya je víla?“ chtěla vědět dívka.

„Ano i ne,“ řekl otec. „Alaya byla žena zakladatele starého města, z něhož dnes zůstaly jen ruiny. Ale dřív, Noo, dřív to bylo město plné života a Alaya byla léčitelka a věšt-kyně, která předpověděla jeho osud.“

„A byla hodná?“

„Určitě ano, protože pomáhala lidem. Už po generace si lidé vyprávějí, že ji potká-vají právě tady, v poušti, a že k nim mluví stejně, jako k tobě.“

„Proč někdy nepřijde k nám?“

Telik se usmál. „Protože... víš co, až budeš větší a pokud mi to dovolí, vezmu tě do starého města a tam se na to Alayy zeptáme, ano?“

„Ano! Ano!“ volala šťastně a Telik doufal, že až bude větší, dojde jí, že Alaya, ač-koli kdysi skutečně žila, teď už patří minulosti a lidé ji v poušti vidí jen proto, že vyčerpání z horka způsobuje halucinace.

Noa se spokojila s otcovým vyprávěním, zapamatovala si jeho slib a nechala se klidně odnést domů.

Toho večera nebe zatáhly černé mraky. Hvězdy ani měsíce nebylo vidět a ve vzdu-
chu vířil písek tak, že lidé museli utěsnit okna, dveře a všechny škvíry.

Když přišla bouře, všichni v táboře už spali.

* * *

Muž a žena kráčeli vedle sebe. Stoupali po bělostném schodišti na jehož vrcholu stála kamenná královská stolice, na kterou měl právě usednout mladý manželský pár – Kalen a Alaya.

Šli pomalu a usmívali se na jásající davy lidí, kteří je vítali. Jejich radost byla dvojnásobná, když viděli, že Alaya už brzy porodí králova potomka.

Kalen neměl rád to označení „král,“ ale lidé jej za něj začali považovat, když jim slíbil nový domov a prohlásili ho za něj hned poté, co se jejich nohy dotkly půdy ostrova.

Po dlouhé době nejistoty měli konečně najít klid a mír, o čemž je ujistila právě Alaya – věšt-kyně, léčitelka a pro mnohé, kteří ji znali ještě ze starého světa, jen dcera obyčejných lidí, venkovanka, přítelkyně.

Noa se prodírala davem lidí až ke schodišti. Slunce zářilo a modré nebe bez jediného mráčku slibovalo nádherný den. Lidé jí ustupovali z cesty. Dávali si pozor, protože malých pobíhajících dětí byla v jejich zástupu spousta.

„Zvát budeme toto místo naším domovem! A jméno ponese Kasirgos po bájném místě, kde si všichni byli rovni, kde neexistovaly pře, lži a tyranie!“

Musela si zakrýt uši, protože lidé vykřikli tak silně, až to zbolelo. Kalen pokračoval.

„Slíbil jsem vám toto místo a jsme tady! Slíbil jsem vám život, jaký si zasloužíte, budete ho mít. Je konec s chudobou a strádáním. Ukážeme ostatním na pevnině, že i vyhnanci, jak nás nazývají, dokáží jim být rovnocennými partnery. Tohle místo není mrtvé, jak říkají. Ne teď, protože teď jsme tu my a tohle je náš domov!“ Na chvíli zmlkl a rozhlédl se po tisícíhlavém zástupu.

Poslouchali.

„Alaya předpověděla tomuto místu bohatství a slávu. Bohatství je ve zdejších horách a lidé tam za mořem už na něj čekají. Budeme obchodovat a vydobudeme si věhlas, jaký toto místo nepamatuje!“

Slávu, slávu, slávu, pomyslela si žena vedle něj. *Ale i konec, který, ačkoli nenastane za našich životů, bude smutný a definitivní.*

Noa se konečně prodrala až k prvnímu stupínku schodiště, ale když na něj položila svou dětskou nožku, jeden z členů Kalenovy doprovodné družiny ji stáhl zpět.

„Tam nesmíš, malá. Vrať se ke svým rodičům,“ řekl jemně, však důrazně tak, jak to dělal její otec.

Noa se však muži vysmekla, proklouzla mu mezi nohama a vyběhla po schodech skoro až nahoru. Nastalo hrobové ticho, které přerušila doted' mlčící Alaya, která ji pozvala k sobě.

Noa byla tak udivena tím, co se stalo, že zapomněla mluvit, ale Alaya byla trpělivá.

„Chtěla bych se vrátit domů,“ špitlo děvče. Žena ji pohladila po jemných zlatých vlasech a ukázala rukou do dálky. Děvče sledovalo křivku její bělostné paže přes tisícihlavý zástup lidí, až někam k obzoru – k horám v oparu mlhy.

„Nemůžeš se vrátit na pevninu,“ řekla tajemně, tiše. Kolemstojící napínali uši, ale to, co se právě dělo, mělo být jen mezi nimi dvěma. Alaya obrátila oči v sloup, její ruka zavířila ve vzduchu, lidé zmizeli. Obě dvě ocitly se právě na cestě mimo skutečnost – na místě, kam Alaya chodila pro své věštby.

„Pokusíte-li se utéci, tebe a tvou matku stihne osud v poušti. Tvůj otec pracuje dobře a jsem si jista, že až budeš větší, dostaneš šanci přeplout moře a vydat se do země svých předků, ale...“

Noa chtěla plakat. Nevěděla, jestli radostí, nebo smutkem, ale žena ji opatrně vzala na klín a přitiskla ji k sobě. Pak veškeré pochybnosti zmizely.

„...ale tou cestou se musíš dát sama. Tvůj otec udělal něco moc špatného, a za to musí až do konce svého života zůstat tady na ostrově. Čas tvůj a tvé matky se ale jednou naplní. Jednou a někde úplně jinde...“

* * *

Noa ucítila na tváři měkký dotyk něčí ruky. Matka jí právě utírala slzy a dokud se úplně neprobrala, mluvila k ní tiše, jemně.

„Něco se ti zdálo. To bude dobré, Noo.“

Děvče teď už vědělo, že ano. Jednou vyroste a díky tomu, jak otec svědomitě plní svou práci, bude se moci se svou matkou vydat na pevninu k jeho rodině. Možná, že mu za čas povolí vrátit se také, nebo se alespoň na chvíli podívat za příbuznými.

Možná.

Alaya předpověděla, že po té cestě se bude muset vydat sama. Noa tomu porozuměla až za řadu let. Cesta životem začíná v dětství. Utvářejí ji právě takové věci, jako na první pohled bezvýznamné dětské sny, které mají ale čas od času šanci se splnit.

Černý Lord – Když v nebi nechtěj anděla (sborník povídek, hudební kompilace)

Vytiskl a vydal Petr Hyťha, DiS. vlastním nákladem jako svoji 6. publikaci, Plzeň 2009, vydání 1., kontakt: Petr Hyťha, DiS.; Zadní cesta 9; 326 00 Plzeň.

Prodejní cena – volná, dle nákladů na výrobu kopie; podrobnosti viz licenční podmínky ZOA.

Publikaci (tištěná kniha + CD-ROM disk) je možno volně šířit za předpokladu dodržení licenčních podmínek ZOA.

<http://www.cernylord.cz>

<http://www.google.com/search?q=cernylord+8.9.2003>

ISBN 978-80-254-5414-5

9 788025 454145